

พ่อรักลูกพิเศษ

พิมพ์ถวายเนื่องในวาระครบรอบ ๙ ปี แห่งการมรณภาพของ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อกฤษีสิงดำ) วันที่ ๒๗-๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๔ วัดท่าซุง อ.เมือง จ.อุทัยธานี

... “พ่อ” ขอแนะนำ ตัดสักร่างกวี ๓ ตัวเดียวลูกรัก ครี้ออย่างสนใจในรูป รูปเราก็ดูดี รูปเขาก็ดูดี รูปวัตถุชาติก็ดูดี ตัดกันเสียที่ เรื่องการเกิดเป็นมนุษย์ เป็ฯเทวดา เป็นพรหม เล็กกัน เราไม่ต้องการมันต่อไป เพราะว่ามันเป็นของไม่ดี เราไปนิพพานกันดีกว่า

ขอขมาพระรัตนตรัย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (ว่า ๓ จบ)

สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภันเต อุกาสะ ทวารัตตะเยนะ กะตัง
สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภันเต อุกาสะ ขะมามิ ภันเตฯ
(ถ้าหลายคนว่า...ขะมะตุ โน ภันเต ฯลฯ
....ขะมะตุ โน ภันเตม อุกาสะ ขะมามะ ภันเตฯ)

หากข้าพระพุทธเจ้า ได้เคยประมาทพลาดพลั้งล่วงเกินต่อพระรัตนตรัย อันมีพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระธรรม และพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย ในชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ด้วยทางกายก็ดีหรือวาจาที่ดี ด้วยใจก็ดี และมีเจตนาที่ดี ไม่มีเจตนาที่ดี ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ดี ขอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระธรรม พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย และผู้มีพระคุณทุกท่าน ได้โปรดอดโทษให้แก่ข้าพระพุทธเจ้า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ตราบเท่าสู่พระนิพพานด้วยเทอญ

คำนำ

หนังสือ “พ่อรักลูกพิเศษ” นี้ เดิมข้าพเจ้าตั้งใจจะทำหนังสือ “พ่อรักลูก๑-๓” เพียง ๓ เล่มเท่านั้น แต่เนื่องจากเพื่อนสหยาธรรมได้ส่งปัจจัยที่จะพิมพ์ในชื่อหนังสือดังกล่าวมาล่วงหน้าเป็นเวลานานก่อนที่จะถึงงานวันมรณภาพของหลวงพ่อกฤษีสิงดำ ทำให้ข้าพเจ้าต้องสร้างหนังสือโดยให้ชื่อว่า “พ่อรักลูกพิเศษ” เล่มนี้ขึ้นมาอีกครั้งเพื่อเป็นการฉลองศรัทธาสหยาธรรมทุกท่าน และข้าพเจ้าต้องขอกราบขออนุโมทนาขอพระคุณมาด้วยความเคารพเป็นอย่างสูงที่ท่าน พระครูปลัดอนันต์ พุทธญาโณ ท่านเจ้าอาวาส ได้อนุญาตให้จัดพิมพ์เพื่อเผยแพร่ได้

เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ข้าพเจ้าได้นำ “ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า” บางตอนมานำเสนอ (คำว่าปฏิบัติ หมายถึง แนวปฏิบัติ ทางดำเนิน การปฏิบัติ แบบที่เป็นทางดำเนินให้ถึงจุดหมาย คือ ความหลุดพ้น หรือสิ้นอาสวะ) หลายคนคงยอมรับว่า “ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า” เมื่ออ่านแล้วอาจจะเดาได้ว่า “ท่านผู้เฒ่า” นั้นคือใคร นอกจากนี้ยังรวม “อารมณ์ขันของหลวงพ่อกฤษี” จากหนังสือ ธรรมะหลายๆเล่มที่พิมพ์เผยแพร่ไปแล้ว อารมณ์ขันดังกล่าวนี้แฝงด้วยคุณค่าอย่างมากมาย เสียงหัวเราะที่ท่านเมตตา ยามที่ฟังธรรมะจากองค์ท่านฯโดยตรง หรือฟังจากเทปก็ดี ได้สอดแทรกความรู้สึกหลากหลาย ซึ่งเป็นปัจเจกเฉพาะคนที่รู้สึกได้โดยยากที่จะหาคำบรรยาย และท้ายสุดได้นำ “พุทธพยากรณ์” ซึ่งองค์หลวงพ่อกฤษี ท่านได้เมตตาเล่าให้ลูกหลานฟังตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๓ ถ้าประมวลสถานการณ์ปัจจุบัน ก็สามารถเข้ากับยุคสมัยได้พอดี

บุญกุศลที่พึงบังเกิดจากหนังสือ “พ่อรักลูกพิเศษ” นี้ ลูกหลานทุกคนที่มีส่วนสร้างหนังสือดังกล่าว ขอน้อมถวายแด่องค์พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อกฤษีสิงดำ) ผู้ที่เป็น

- “พ่อ” ผู้รักลูกมาก
- “พ่อ” ผู้เป็นบูรพาจารย์
- “พ่อ” ผู้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร
- “พ่อ” ผู้มีพระคุณอันสูงสุด
- “พ่อ” ผู้มีเมตตาสุดประมาณ

“พ่อ” ผู้ให้ยานพาหนะอันประเสริฐ และ

“พ่อ” ผู้มุ่งมั่นที่จะพาลูกหลานทุกคนเดินทางเข้าสู่สายพระนิพพานในชาติปัจจุบัน

ขอองค์หลวงพ่อกฯ ได้โปรดเมตตาอนุญาตดั่งกล่าวนี และโปรดเมตตาอภิบาลรักษาบรรดาลูกหลานผู้ติดตามให้มีจิตใจมั่นคงดำรงมั่น รักษาพระพุทธศาสนาดั่งปณิธานขององค์บูรพาจารย์ นับตั้งแต่นี้ トラบเท่าเข้าสู่พระนิพพานในชาติปัจจุบันด้วยเทอญ

ศรีลักษณ์ เกียรติประจักษ์

และขอโมทนาบุญกับคณะ

๑. คุณจิตรลดา คมคายและคณะ
๒. คุณพชามญชร์-วิทยา ขุนเพ็งและคณะ
๓. คุณพรรณิ เพศยนาวินและคณะ
๔. คุณดวงพร แวสุขสมและคณะ
๕. คุณเรณู-ศักดิ์สิทธิ์ สัตยาชัยและคณะ
๖. คุณสัมพันธ์ กันพิกและคณะ
๗. คุณขจร วิมุกตะลพและคณะ
๘. คณะพิเศษ

สารบัญ

ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า	4
อย่าทะนงตน	4
อย่าสนใจร่างกาย	4
พิจารณาร่างกาย	4
สังขารูปกขญาณ	5
ความตายเป็นของเที่ยง ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง	5
เห็นกระดูกกลอยมา	6
อภิวุฑู กัง ปฏิกุสัง	6
การเป็นพระโสดาบัน	6
อย่าลืมน้อมกำลังใจให้เป็นสมาธิ	7
ถ้าทำไม่ได้ยอมตายเสียดีกว่า	7
คาถามงกุฎพระพุทธเจ้า	8
คาถา อิติปิ โสฯ	9
คาถา อภิญาญารวม	9
นิมิตจิตติ นิมิตจิตตา นิพพานจิตติ นิพพานจิตตา	9
คาถาปราโมทย์	10
เจริญอริยสัง ๔	10
เจริญพรหมวิหาร ๔	10
กรรมฐานนิมิตอันแรกให้ผล	11
อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา	11
อภิญาญผลสมาบัติ	12
นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาอะ เอตัง กาสาวัง คเหตวา	13
อิติ สัมมา สัมพุทธัสสะ มะมะจิตตัง	14

จงกำหนดในความไม่มีของขันธุ์ห้า.....	15
กำหนดใจลงในความไม่มีของปัญจขันธุ์.....	16
โคตรภูของอรหัตมรรค.....	17
อารมณ์ขันของหลวงพ่อก.....	19
อานิสงส์สร้างพระพุทธรูป.....	19
อานิสงส์การเจริญพระกรรมฐาน.....	19
การอุทิศส่วนกุศล.....	19
ปัญหาการเข้าทรง.....	20
ปัญหาการปฏิบัติพระกรรมฐาน.....	20
อานิสงส์การปิดทองลูกนิมิต.....	21
อานิสงส์ถวายสบู่หอมพระ.....	21
ถวายข้าวพระก่อนจะกินข้าว.....	22
อานิสงส์นอนฟังเทศธรรมะ.....	22
การบูชาพระ.....	23
เจ้าที่.....	24
สงฆ์พิธีบวงสรวงของหลวงพ่อก.....	24
แก๊บน้ำท่วมหาราช.....	25
เจ้าที่เฮี้ยน.....	25
มาร ๕ อย่าง.....	26
ฝันเห็นหัวกะโหลก.....	27
เห็นภาพพระสีวลี.....	27
กลิ่นรูปควันเทียน.....	28
การปฏิบัติตนเพื่อความพ้นทุกข์แบบย่อๆ.....	29
พุทธพยากรณ์.....	30
พุทธพยากรณ์.....	30
ไทยจะเป็นมหาเศรษฐี.....	34

ปฏิบัติทาทำนผู้เฒ่า

อย่าทะนงตน

อย่าทะนงตน คิดว่าเราเป็นคนดี
ถ้าคิดว่าดีเป็นผู้วิเศษเมื่อไร
เมื่อนั้นแหละกรรมใหญ่
อันตรายใหญ่จะมาถึงทำน
ที่เราเรียกกันว่า**ความประมาท**

ขอจงพยายามคุมตนไว้ตามคำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมโลกนาถ นั่นก็คือทรง**อิทธิบาท ๔** ให้ครบถ้วน มี**จรรยา ๑๕** ครบถ้วน ผมว่าทำนนี้ก็เหลือกินเหลือใช้ มี**บารมี ๑๐** ครบถ้วนทำนนี้ก็เหลือแล้ว ถ้าครบถ้วนอาการของความโลภไม่มี อาการของความทะเยอทะยานในเรื่องเพศในลักษณะของกามคุณไม่มี อารมณ์ที่จะพึงไว้กับความโกรธไม่มี การที่ยึดถืออะไรเป็นเราเป็นของเราไม่มี ที่ยังมีอยู่ก็เพราะว่าเพียงแต่รับฟังไว้เฉยๆ ดีไม่ดีก็จำไว้ เอาไว้เป็นเครื่องข่มขู่คนอื่น ทะนงตนอวดว่าเป็นผู้ทรงคุณธรรมด้านปริยัติ ถ้าอารมณ์อย่างนี้เขาเรียกว่าปฏิบัติเหลว ไม่มีอะไร แดนที่จะไปก็คือ อเวจีมหานรก หรือว่า โลกกันตนรก

(ปฏิบัติทาทำนผู้เฒ่า หน้า ๒-๓)

อย่าสนใจร่างกาย

พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“เธอทั้งหลายจงอย่าสนใจร่างกายของตนเอง จงอย่าสนใจในร่างกายของคนอื่น จงอย่าสนใจในทุกสิ่งทุกอย่างในโลก เพราะว่าสิ่งทั้งหลายในโลกนี้มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ร่างกายถ้าเป็นเราจริงมันก็ทรงสภาพอยู่ตลอดเวลาตลอดสมัย แต่ทว่าร่างกายของเราเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไม่ทรงสภาพ ในที่สุดมันก็เข้าขั้นสลายตัว เมื่อเราจะต้องตาย ทรัพย์สินสมบัติของเราทั้งหลายในโลกมันก็ไม่ตามเราไป แม้แต่ร่างกายที่เรารักที่สุดมันก็ไม่ตามเราไป มันคงจมอยู่ในพื้นปฐพีเป็นปรกดี”

อย่างนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแนะนำให้คิดไว้อยู่เสมอ อย่าเผลอไปในด้านความโลภ อย่าเผลอไปในด้านความทะเยอทะยาน อย่าเผลอให้จิตใจมีความโกรธ ความพยายบาท อย่าเผลอให้ความนึกคิดว่านั้นเป็นเราเป็นของเรา อารมณ์อย่างนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงต้องการ ฉะนั้น ขอทุกทำนจงรักษากำลังใจอย่างนี้ไว้เป็นปกติ

ถ้าหากว่าใจของท่านกระสับกระส่าย

จงรักษาอานาปานสติกรรมฐาน มีกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออกให้ทรงตัว ยังไม่ต้องคิดอะไรทั้งหมด กำหนดจิตรู้เฉพาะลม

หายใจเข้าหายใจออกเท่านั้น หายใจเข้ายาวหรือสั้น หายใจออกยาวหรือสั้นรู้อยู่ถ้าทำอย่างนี้ อารมณ์จิตของท่านจะไม่ฟุ้งซ่าน

(ปฏิบัติทาทำนผู้เฒ่า หน้า ๘)

พิจารณาร่างกาย

องค์สมเด็จพระจอมไตรได้ทรงแนะนำบรรดาพระภิกษุทั้งหลายว่า

“ภิกขเวดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย เมื่อท่านปฏิบัติร่างกายของท่าน พิจารณาร่างกายของท่าน ใครครวญขยายออกกระจายออกคือ

พิจารณาอันดับแรกเป็นธาตุสี่ ว่าร่างกายของเรานี้เป็นธาตุดิน ธาตุลม ธาตุไฟ ธาตุน้ำ มันประกอบเข้ามาเป็นร่างกาย

เรามีความเข้าใจว่า ร่างกายเป็นแห่งทึบ แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ร่างกายของเราแบ่งออกเป็นอาการสามสิบสอง มีผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เป็นต้น

ทั้งหมดนี้รวมเข้าแล้วเป็นร่างกาย

แต่ทว่าร่างกายเหล่านี้มันเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก

มันเต็มไปด้วยความ อนิจจัง คือหาความเที่ยงไม่ได้

มันเต็มไปด้วยทุกข์ คือเต็มไปด้วยความทุกข์ไม่มีความสุข

มันเต็มไปด้วยอนัตตา คือมันสลายตัวไปที่ละน้อยๆ ทุกเวลาที่เคลื่อนที่ไป

เธอทั้งหลายจงอย่าสนใจในร่างกายของเธอ จงอย่าสนใจในร่างกายของคนอื่น จงอย่าสนใจในทรัพย์สินทั้งหลาย

จงทำลายความรักในเพศด้วยอำนาจอสุภสังขยา

จงทำลายความโลภด้วยการตัดความอยากได้ด้วยกาให้ทาน

อย่าทะเยอทะยานในทรัพย์สินที่ไม่ใช่ของดี เป็นปัจจัยในเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร อย่าสนใจในความโกรธ ความพยาบาท ในบุคคลทั้งหลาย ใครเขาจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา เขาจะนินทาว่าร้ายว่าเรา ถ้าบังเอิญเราเป็นคนดีก็ไม่เลวไปตามคำพูด ถ้าเขาสรรเสริญว่าเราดี ถ้าเราเลวเราก็ไม่ดีไปตามคำพูด

ความดีและความชั่วอยู่ที่ความประพฤติปฏิบัติเป็นสำคัญ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ใครจะว่าดีว่าเลวก็ช่าง อย่าสนใจทั้งสองประการ

เราปฏิบัติตามคำแนะนำขององค์สมเด็จพระพิชิตมารท่านนั้นเป็นพอ”

เป็นว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนอย่างนี้

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๘)

สังขารเปกขาญาณ

กำลังใจของเราจะทรงได้ดีจริงๆ ต้องน้อมใจของเราไปฝึกไปด้วยปัญญาพิจารณาหาความจริง จิตใจตั้งอยู่ในสังขารเปกขาญาณ นั่นก็คือมีอาการวางเฉยตามสภาวะของสังขาร คือร่างกายและทุกสิ่งทุกอย่างในโอบ มีความรู้ตามความเป็นจริงว่า

ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเป็นอนิจจัง คนเป็นอนิจจัง วัตถุในโลกก็เป็นอนิจจัง

คำว่า “อนิจจัง” แปลว่า **มันไม่เที่ยง** เรารู้ตามความเป็นจริงของมันว่ามันไม่เที่ยง ในเมื่อมันไม่เที่ยง เรายอมรับนับถือความไม่เที่ยงของมัน มีความรู้สึกอยู่เสมอว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกหาอะไรเที่ยงไม่ได้ แต่ว่าเมื่อมันไม่เที่ยง เราก็ทำใจของเราให้เที่ยง มันเที่ยงตรงไหน เที่ยงตรงที่มันมีความรู้สึกตามกฎของธรรมดาอยู่เสมอว่า

ร่างกายก็ วัตถุธาตุก็ดี ที่เกิดมาในโลกนี้มันไม่เที่ยง มันมีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น และมีความแปรปรวนไปในท่ามกลาง มีความแตกสลายตัวไปในที่สุด

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๙)

ความตายเป็นของเที่ยง ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง

ความตายเป็นของเที่ยง ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง จงจำไว้ให้ถึงที่สุด เมื่อจำไว้ทุกวัน ลืมตาขึ้นมาเข้ามีความรู้สึกไว้เสมอว่า

เราอาจจะไม่ได้กินข้าวเช้า อาจจะตายก่อนก็ได้ **ความตายไม่มีนิมิต ความตายไม่มีเครื่องหมาย** ถ้าเราตายแล้ว ก็ดูตัวอย่างสัตว์ในอบายภูมิ มีนรกและเปรต เป็นต้น ก่อนจะตายถ้าเราทำความดี นั่นก็เป็นเรื่องที่เราจะฟังต่อไปข้างหน้าในเรื่องวิมานวัตถุ จะเห็นผลมีความสุข

ถ้าเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ที่เต็มไปด้วยทรัพย์มีความสุข ถ้าเป็นเทวดาก็เป็นเทวดาที่มีความสุขสมบูรณ์ ไม่ต้องเป็นเปรตไปก่อนแล้วจึงเป็นเทวดา

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๒๘)

เห็นกระดูกลอยมา

ท่านกล่าวว่า สมัยที่ท่านได้สภัสัญญา เห็นกระดูกลอยมาและก็พิจารณาเห็นคนทั้งหมด สัตว์ทั้งหมดเป็นกระดูก ก็จับกระดูกเป็นภาพนิมิต จนกระทั่งจิตทรงด้วยฌาน ๔

เป็นอันว่าอสุภกรรมฐานที่เขาบอกว่าป็นกรรมฐานพิจารณา ทรงจิตไว้อย่างสูงแค่ปฐมฌานเขาว่ากันอย่างนั้น แต่ในทางปฏิบัติจริง ถ้าเราฉลาดเราก็เอาปฐมฌานมาเป็นฌานเสียอย่างสบายๆถึงฌาน ๔

อัญญิกัง ปฏิกุสัง

ท่านผู้เฒ่าท่านเล่าให้ฟังว่า ท่านจบเอาอสุภทั้งหมด เมื่อได้ "อัญญิกัง ปฏิกุสัง" แล้ว ท่านก็ไล่เบียดไปเลยตั้งแต่ ๑ ถึง ๑๐ จับภาพไปเลยให้จิตทรง

- มันเนาแบบไหน
- มันเหม็นแบบไหน
- มันเละแบบไหน
- มันขึ้นแบบไหน
- มันพองแบบไหน

ท่านทำเป็นฌาน ๔ ได้หมดทุกอสุภ ๑๐ อย่าง จิตใจทรงตัว เห็นคนเมื่อไหร่ เห็นสัตว์เมื่อไหร่ เน่าหมด เห็นวัตถุต่างๆ เห็นโครงกระดูกไม่มีความติดในความสวยงามสดงาม

แต่ว่าเวลานั้นเป็นเรื่องของสมถภาวนา เวลานั้นความรู้สึกในระหว่างเพศไม่มี เห็นคนเน่าๆ เห็นสัตว์เน่าๆ เห็นคนเป็นกระดูก มีสภาพน่าเกลียด แต่จิตยังไม่นุ่ม ไปในด้านวิปัสสนาอย่างสูง มัวเล่นแต่สมถภาวนาธรรมดา เห็นว่าเน่า เห็นว่าเหม็น เห็นว่าน่าเกลียด เห็นว่าโสโครก นี่เป็นสมถภาวนา

ถ้าเป็นวิปัสสนาต้องพิจารณาเห็นความเสื่อมความโทรมของร่างกาย มีสภาพไม่เที่ยง เสื่อมไปที่ละเล็กทีละน้อย แล้วในที่สุดมันก็สลายตัว จิตไม่เข้าไปยึดไปถึง

ท่านบอกว่าเวลานั้นอารมณ์วิปัสสนาญาณท่านมีนิดหน่อย เล่นเฉพาะสมถภาวนาให้มันเข้าใจ เพราะความเข้าใจผิด ตามบันทึกท่านบอกว่า

ถ้าเราคิดควบกับวิปัสสนาเสียเวลานั้น ความจริงท่านบอกว่าหลวงพ่อบานก็สอนวิปัสสนา แต่ว่าท่านเป็นคนใจเดียว ถ้าจะเอาอะไรเอาให้มันฟังไปเป็นด้านๆ ถ้าไม่ได้ยอมตายเสียดีกว่า ขึ้นชื่อว่าไม่สามารถในชีวิตนี้จะไม่เป็นอันขาดสำหรับท่าน ท่านรู้สึกว่ามีกำลังใจเด็ดเดี่ยวมาก

ในสมัยกำลังเล่นอนุกรรมฐาน แล้วก็วิปัสสนาญาณเจือปนนิดหน่อยกันฌานเสื่อม สิ่งที่เป็นศัตรูกับอารมณ์อย่างนั้นมันก็เกิด นั่นก็คือ อิสตรีที่เป็นเพศตรงกันข้าม สตรีก็ระว่างบุรุษ ถ้าบุรุษก็ระว่างสตรี จะเข้ามาแล้วโลมด้วยเหตุต่างๆ มาติดต่อสร้างความสัมพันธ์ในฐานะที่อยากจะเป็นคนรักด้วย ดีไม่ดี ก็พุดเปิดเผยชวนรักชวนแต่งงาน แต่ต้องระว่าง และจงอย่าไปโทษใครเขา เราไปหลงละเมอในคำป้อยอทั้งหลายเหล่านั้น คำชักชวน ความดีของเรานั้นจะดับ ฌานจะสลายตัว

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๒๙)

การเป็นพระโสดาบัน

การเป็นพระโสดาบันก็ดี การเป็นพระสกิทาคา อนาคตา อรหันต์ก็ดี เขาศึกษากันตัวเดียวคือ สักกายทิฏฐิ เมื่อตัดสักกายทิฏฐิได้ตัวเดียวก็เป็นพระอรหันต์ แต่ทว่าตอนที่ตัดสักกายทิฏฐิเธอจงปฏิบัติตามนั้น

ก่อนที่จะใช้อารมณ์วิปัสสนาญาณ อันดับแรก เข้าฌานให้ถึงที่สุดที่เธอทรงได้ เข้าฌานออก ฌานสลับกันมาสลับกันไปให้มันมีความสุขทรงตัว แล้วทำจิตใจให้ทรงในฌานให้แนบสนิททรงตัวมีความสุขที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสะทั้งหมดได้สมาบัติแปดมาแล้ว แล้วก็ศึกษาด้านอภิญญามาแล้ว อย่างนี้เป็นของไม่ยาก ในด้านวิปัสสนาญาณ ใช้กำลังสมาบัติแปดเป็นกำลังใหญ่ ทรงใจให้ทรงตัวแล้ว

ถอยหลังไปถึงอุปจารสมาธิ พิจารณาขั้นที่ ๕ มันเป็นภัยสำหรับเรา เป็นวัตถุที่สร้างด้วยทุกข์สร้างด้วยโทษไม่มีอะไรเป็นปัจจัยของความสุข

มองดูขั้นที่ ๕ คือร่างกาย เราต้องเลี้ยงมันเท่าไร

มันขออะไรเราให้มันกินทั้งหมด

แต่เราไม่ต้องการจะป่วยมันก็ยังขึ้นป่วย

เราไม่ต้องการจะเปลี่ยมันก็เปลี่ย

เราไม่ต้องการจะแก้อย่างฉันทันนี้ ฉันทันไม่เคยต้องการให้มันแก่มันก็แก

คนที่เขาตายไปก่อนเรา เขาไม่ต้องการตายมันก็ตาย

ในเมื่อขั้นที่ ๕ มันเลวทรามอย่างนี้จะคนค้าสมาคมกับมันเพื่อประโยชน์อะไร

อันดับแรก จับจุดความเป็นพระโสดาบัน ระวังความพอใจในขั้นที่ ๕ เสีย คิดว่ามันจะตายเสมอ แล้วทรงศีลให้บริสุทธิ์ ศีลควรทำเป็นศีลानุสสติกรรมฐาน ทรงศีลให้เป็นกำลังฉาน คำว่า เป็นกำลังฉาน ก็คือทรงอารมณ์อยู่ในศีลตลอดวันตลอดคืน ไม่ยอมให้ศีลบกพร่องจากใจ

ไม่ใช่ว่าต้องไปนั่งหลับตาปี เดินไปเดินมาเลี้ยงหมูเลี้ยงหมา คุกกับหมาคุกกับแมว ศีลทรงตัวใช้ได้ เจอหน้าคนเขา ตาคคนเขา ว่าเขา นิเทศศีลไม่ต่างใช้ได้

น้อมใจเคารพในคุณพระรัตนตรัย ๓ ประการ คือทรงพระกรรมฐาน ๓ อย่าง ให้ฉานคือ **พุทธานุสสติ อัมมานุสสติ สังฆานุสสติ** ให้ทรงตัว

ความจริงสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เธอทรงได้หมดแล้วนี้ จะต้องมานั่งสอนอะไรกัน เว้นไว้แต่จิตอย่างเดียว คือ อารมณ์พระนิพพาน เธอยังไม่มั่นใจเท่านั้นเพราะฉะนั้นจงตัดสินใจทรงอุปสมานุสสติให้ทรงตัว

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๕๓)

อย่าลืมน้อมกำลังใจให้เป็นสมาธิ

สำหรับการแนะนำในการเจริญพระกรรมฐานในวันนี้ จะขอแนะนำปฏิบัติท่านผู้เฒ่ามาเล่าสู่กันฟัง เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติหรือการทรงกำลังใจ แต่ทว่าบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายหรือว่าพระโยคาวจรทุกท่าน อย่าลืมน้อมกำลังใจให้เป็นสมาธิ

เรื่องการรักษาอารมณ์ให้เป็นสมาธิที่มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะ**อานาปานสติกรรมฐาน**นี้ให้ทรงตัว แล้วก็**จริต ๖ ประการ** ใครควรอยู่เสมอ **จงอย่าเป็นผู้ยอมแพ้นิวรรณ์** นี้อันดับต้น ถ้าอันดับต้นเรายอมแพ้นิวรรณ์ เราก็ไม่อาจจะทรงฉานได้

แล้วก็**จงอย่าเป็นผู้ยอมแพ้กิเลส** ถ้าเรายอมแพ้กิเลสแล้ว เราก็ไม่สามารถเป็นพระอริยเจ้าได้ คุณธรรมที่เป็นเครื่องบำรุงใจ ดูตัวอย่างท่านมหาบาลที่ผ่านมาแล้ว ใช้กำลังใจส่งนี้ให้เหมือนท่าน จงคิดว่าท่านเป็นชราวาส ท่านเป็นกฏดพี หรือว่าเป็นเศรษฐีมีทรัพย์มาก ท่านยังสามารถตัดสินใจอย่างนั้นได้

แล้วก็เรา ถ้าจะกล่าวกัน ท่านมีกีนัว เรามีกีนัว หรือว่าท่านมีรูปร่างลักษณะอย่างไร มีอาการสามสิบสามหรือสามสิบห้า ความจริงท่านก็มีอาการสามสิบสองเป็นร่างกายเท่ากับเราเราก็มีกายอาการสามสิบสอง ท่านกินข้าว เราก็กินข้าว ท่านเป็นคนเราก็กคน ถ้าหากว่าท่านเป็นคนดีได้ เราเป็นคนดีไม่ได้ เรามันก็เลวเกินไป

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๕๖)

ถ้าทำไม่ได้ยอมตายเสียดีกว่า

ในเมื่อท่านปฏิบัติความดีมีความตายเป็นเดิมพัน ทั้งนี้ก็หมายความว่า **ถ้าทำไม่ได้ยอมตายเสียดีกว่า** อันนี้เป็นอารมณ์ของพระอรหันต์บอกไว้ด้วยถึงแม้ว่าเวลานั้นจะไม่ได้อรหันต์ แต่ต้องได้อรหันต์แน่ถ้าท่านคิดอย่างนั้น อะไรบ้างที่ท่านยอมให้บกพร่อง ภารกิจหน้าที่ทั้งหมดที่เป็นคณธระทุกอย่างทั้งทางด้านวิชาการและการทำงานไม่ยอมให้บกพร่อง เพราะถือว่าจะต้องมีอารมณ์จิตเข้มขัน ไม่ใช่จะมานั่งภาวนาอย่างเดียวให้เป็นอรหันต์ผล อันนี้มันไม่ได้เพราะอารมณ์ใจไม่มีการสัมผัสกับฝ่ายที่เป็นตรงกันข้าม ไม่มีการต่อสู้ ทั้งนี้เพราะว่า รู้ตัวอยู่ว่าคนที่หลีกเลี่ยงจากคณธระ หลีกเสี่ยงจากโลกธรรมเวลาอยู่คนเดียวสงบสงัด แต่เวลามาสัมผัสกับโลกธรรมเข้า จิตปลิวหวอย ตั้งสติไม่อยู่

ถ้าเราจะทำบ้างทำอย่างไร

เริ่มจับจุดเข้ามิด ทรงอารมณ์สมาธิให้สูงสุดที่มันจะสูงได้ ทรงให้นานเท่าไรได้ก็ยิ่งดี อย่ารีบถอน เวลาคลายมาแล้วจิตตั้งอยู่ในอุปลจารหรือปฐมฌานอยู่ตลอดทั้งวัน ถ้าอารมณ์จะชานหลบเข้าสู่ที่สงบนิ่งหนึ่งทำจิตให้ทรงอารมณ์จุดสูงสุดเท่าที่จะทำได้ จะทำงานทำการอะไรอยู่ก็ตาม ใ้สมาธิอย่าไปนั่งขัดสมาธินั่งพับเพียบอยู่เสมอ มันไม่มีผล มันต้องการได้ทุกขณะ แม้แต่กิจการงานที่เราทำอยู่ให้จิตมันทรงอยู่ในอารมณ์ของความดีอยู่ในชั้นอุปลจารหรือปฐมฌาน วันทั้งวันอย่างนี้ความเป็นพระอรหันต์มันไม่ใช่จะเป็นของยาก ถ้าภายหลังจะบอกว่าง่ายเหลือเกิน เวลาจิตจะคลายจากสมาธิก็จับวิปัสสนาญาณตามที่ศึกษามาแล้ว

เราศึกษามาจนท้อมหัวแล้ว ไม่ใช่แค่พอดี ถ้าจิตมันฟุ้งชานอีกที่ ทิงวิปัสสนามาจับอารมณ์สมาธิสลับกันไปสลับกันมาอย่างนี้ ความดีมันก็จะปรากฏ

คำว่า “ทุกข์” ที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสอนท่านผู้เฒ่า มันเป็นเรื่องไม่ยากสำหรับเราจะเอาดี แต่ว่าน่าสลดใจอยู่ในดินนะ บางทีเดินไปเดินมา เห็นพระบางท่านเก็บตัวมากเกินไปก็น่าสงสาร คำพยากรณ์ใดๆ จงอย่าคิดว่ามันจะได้ตามคำพยากรณ์นะ ถ้าไม่ปฏิบัติตนอย่างดีมันจะไม่ได้อะไรเลยเพราะเราหมกมุ่นเกินไป

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๗๖)

คาถามงกุฎพระพุทธเจ้า

เป็นอันว่าวันนี้ขอย้อนต้นนิคหนึ่ง ท่านบอกว่าในสมัยหนึ่ง มีคนเขามาหาท่านแล้วเขาส่งหนังสือมาให้ เวลานั้นเป็นเวลาค่ำ ท่านบอกว่าค่าๆอย่างนี้อ่านหนังสือไม่ออก จะต้องจุดไฟ แล้วก็ใช้กระแสบไฟอ่าน พอตกเวลากลางคืนก็ปรากฏว่าเวลาที่เจริญพระกรรมฐาน ก็ใช้กำลังของอภิญญาขจัดโดยใช้มนโณมยิทธิ ไม่ใช่ใช้อภิญญาใหญ่ ขึ้นไปนมัสการองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาที่จุฬามณีเจดีย์สถาน พอไปถึงก็กราบองค์สมเด็จพระพิชิตมาร พอเงยหน้าขึ้นท่านก็บอกว่า

“ตามธรรมดาพระนี่ ถึงแม้ว่าไม่มีแสงไฟก็ควรที่จะอ่านหนังสือออก” ตามบันทึกของท่านก็ถามว่า “ทำอย่างไรจึงจะอ่านออกพระพุทธเจ้าข้า” ท่านบอกว่า “ทิพจักขุญาณของเรามีแล้ว แต่อาศัยที่เป็นผู้ปรารถนาพุทธภูมิมาเต็ม ทิพจักขุญาณจึงไม่แจ่มใสเหมือนพระอริยเจ้า ฉะนั้น เพื่อจะให้ความแจ่มใสเกิดขึ้นเห็นภาพชัด ควรปฏิบัติแบบนี้ ควรใช้คาถานี้ไปภาวนาจนเป็นฌานสมาบัติ”

เรื่องฉานนี้มันเรื่องเล็ก ท่านบอกว่า จะคว้ออะไรขึ้นมา มันก็เป็นฉานทันทีเพราะมีการคล่องอยู่แล้ว คาถาก็เห็นจะเป็น มงกุฎพระพุทธเจ้า ท่านบอกอย่างนี้

**“อิติปิ โส วิเสเสอิ อีเสเส พุทธะนาเมอิ
อิเมนา พุทธะตัง โสอิ อีโสตัง พุทธะ ปิติอิ”**

ท่านกล่าวว่า “คาถานี้ถ้าไปเรียนและภาวนาทำให้เป็นฌาน นิमितต่างๆจะมีอาการแจ่มใส คนที่ตาไม่ดีก็อ่านหนังสือออกได้ หรือว่าเวลามีต้อๆ ก็สามารถจะมองเห็นหนังสือได้ และมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามความประสงค์ ถ้าใช้คาถานี้เป็นฌาน” ท่านว่าอย่างนั้น

เป็นอันว่าท่านย้ำมาว่าไ้มีต้อๆ มันก็อ่านหนังสือออก และท่านบอกว่าท่านก็มาทำ มาทำมันก็ไม่นานใช้เวลาเพียงครู่เดียว จิตก็เข้าถึงฌาน ๔ ทรงฌาน ๔ สบายๆ ก็เลยว่กันถึงฌาน ๘ ถึงฌาน ๘ ก็หลบลงมาฌาน ๔ ในรูปฌาน ทำไปทำมาก็เลยลองหลับตาอ่านหนังสือ ก็เห็นอ่านออก แต่ว่าวิธีนี้ท่านบอกว่าจะใช้ทั่วๆไปไม่ได้ เอาไว้แต่เมื่อมันจำเป็น ถ้าจำเป็นจริงๆ ไม่ต้องหยิบหนังสือมา เป็นแต่เพียงนึกว่าจะอ่านหนังสือ มันก็มีความเข้าใจว่าหนังสือฉบับนั้นเขาว่าอย่างไร

วงเล็บของท่านมีไว้บอกว่า ใครอ่านแล้วถ้าทำได้ จงอย่าทำตนเป็นผู้วิเศษ เมื่อเวลาอ่านหนังสือต่อหน้าคน ถ้ามันอ่านไม่ออกจริงๆ ก็ใช้ไฟใช้แว่นส่อง ถ้ามันจำเป็นจริงๆ ก็เอาจิตจับจากภาพหนังสือที่เสีย ใช้ใจอย่างเดียวก็อ่านหนังสือออก นี่เป็นวิธีปฏิบัติของท่าน

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๗๘)

คาถา อิติปิ โสฯ

ต่อมาท่านกล่าวว่าท่านได้ “เจริญพระพุทธอารมณ” ต่อมาท่านเจริญพระพุทธคุณทั้งบท พระพุทธคุณทั้งบทก็คือ “อิติปิ โส ภควา” หหมดเลย ความจริงท่านว่าทั้งบท ท่านบอกว่าพุทธคุณทั้ง บทนี้ก็ไม่ถูกผมค้านะ

ท่านบันทึกไว้อย่างนี้ท่านบอกว่า ท่านเล่น “อิติปิ โสฯ” ทั้งบท ท่านว่ามันสบายใจดีจนกระทั่ง จิตเป็นฌาน ๔ รู้สึกว่าเป็นสุข จนกระทั่งถือรูปพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ว่า “อิติปิ โสฯ” ไปด้วย เอาจิต จับรูปพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ไปด้วย แต่ตอนนี้ผมไม่เห็นท่านอธิบายไว้ท่านว่าอย่างไรก็ว่าอย่างนั้น ท่านว่าทำไปคาถาสั้นก็ทำเป็นฌานได้ คาถายาวก็ทำเป็นฌานได้ “อิติปิ โสฯ” ทั้งบทก็ทำเป็นฌานได้ ไม่เห็นจะมีอะไรเป็นสำคัญ ถ้าใจมันเป็นฌานเสียแล้ว ฟังของท่านไว้นะ ความรู้ต่างๆ ของท่านเรียนกัน มาแล้วนี่ ผมก็ว่าตามแบบแล้วจะเล่าให้ฟัง ตอนไหนที่มันสมควรสำหรับท่าน ท่านก็เอาไปใช้ ตอนไหน ที่ไม่สมควรก็ไม่ต้องนำไปใช้

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๗๘)

คาถา อภิญญารวม

ท่านกล่าวว่าท่านได้พบองค์สมเด็จพระจอมไตรที่พระจุฬามณีเจดีย์สถาน องค์สมเด็จพระ พิชิตมารทรงตรัสว่า **สัมภเกสี** สำหรับอภิญญาที่เธอได้ เวลาที่เธอจะใช้ก็ต้องจับกสิณนั้น กสิณนี้ ใช้ จิตอย่างนี้เข้าไปหน่อย แต่ความจริงเขาใช้อภิญญากันจริงๆ เขาใช้อารมณเรียกว่า เขาจับอภิญญารวม คำว่า **อภิญญารวม**นี้ถึงอภิญญาสมาบัติ คือถึงอารมณกสิณทั้งหมดว่าเราต้องการอะไร แล้วก็ให้ ภาวนา ภาวนายอๆว่า

โสตัดตะภิญญา

ใช้คำเพียงเท่านี้ เวลาภาวนาให้กำหนดลมหายใจเข้าออก แล้วก็ทิ้งนิมิตเสีย ไม่ต้องไปใช้นิมิต ในกสิณใช้**โสตัดตะภิญญา** อย่างเดียว คือจับกำหนดลมหายใจเข้าออกให้ถึงที่สุดเป็นฌาน ๔ เท่านั้น อภิญญาทุกอย่างก็จะรวมตัวเราจะใช้ได้ทันทีทันใดโดยไม่ต้องเลือกกสิณอะไรทั้งหมด

ตามบันทึกของท่านๆก็มาทำๆ แล้วสบายใจอภิญญาทุกอย่างมันก็รวมตัว เวลาจะใช้อภิญญา ก็ใช้ **โสตัดตะภิญญา** เห็นคำภาวนาเท่านั้น

ตามบันทึกของท่านนี้ผมไม่เห็นท่านบอกว่าสงวนสิทธิ์ ในเมื่อท่านไม่สงวนสิทธิ์ ท่านก็สามารถ จะทำได้ทุกคน แต่ว่าอย่าลืมนะ ท่านเจ้าของท่านทรงสมาบัติ ๘ ในเมื่อจิตทรงฌาน ๘ จะคว้าอะไรมัน ก็ได้ทันที ไม่เสียเวลาแม้แต่หนึ่งนาที่ ถ้าเรามีฌานไม่ถึงสมาบัติ ๘ เราก็ทำตามกำลังของเรา จะทำได้ ไม่เท่าท่าน แต่ทำได้ใกล้ท่าน ค่อยๆทำไปก็ใกล้เข้าไปทุกที มันก็ใช้ได้เหมือนกัน ของสิ่งนี้รู้สึกว่าใคร คนใดคนหนึ่งนำไปใช้แกบอกว่ามีผลดีมาก

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๗๘)

นิมิตจิตติ นิมิตจิตตา นิพพานจิตติ นิพพานจิตตา

ท่านเขียนว่า **พระนิพพานนิมิต** ตอนที่ท่านกล่าวว่าเมื่อท่านเข้าไปในพระจุฬามณีเจดีย์สถาน พบองค์สมเด็จพระพิชิตมารตรัสว่า เธอสมควรจะเอาจิตจับพระนิพพานได้แล้ว และควรจะเป็น “นิพพาน นิมิต” เป็นสำคัญ นี่ความจริงควรย้อนต้นมานิดหนึ่ง ตอนก่อนผมพูดเฉพาะสิ่งที่เป็นอริยสังเห็นว่ามี ความสำคัญก็เลยเล่าสู่กันฟัง ท่านบอกว่าใช้นิพพานนิมิตท่านให้ภาวนาอย่างนี้

“นิมิตจิตติ นิมิตจิตตา นิพพานจิตติ นิพพานจิตตา”

ให้ภาวนาถือนิพพานเป็นอารมณ์อย่างนี้ จิตจะมีการผูกพันพระนิพพานเป็นอารมณ์มากขึ้น แล้ว ก็กำลังใจของเธอไม่คลาดจากนิพพาน เมื่อกำลังใจของเธอไม่คลาดจากนิพพาน เมื่อเธอตัดพุทธภูมิ มาแล้วต้องการเป็นพระสาวก ความสำเร็จของเธอจะไม่ก้าวล่วงปีนไป จงกลับไปจับเอาอารมณ์นี้ให้ เป็นฌานสมาบัติ

ความจริงท่านวางเล็บไว้บอกว่าไม่เห็นจะยากเมื่อจำคาถามาแล้ว ในขณะที่นั้นก็ตั้งจิตภาวนาคือ ทำอารมณไว้ตั้งแต่ยังไม่เอาจิตเข้าร่าง เมื่อทิสमानกายมันยังลอยไปสู่ภพต่างๆก็ใช้อารมณเรื่อยไป

จิตใจก็จับพระนิพพานเห็นภาพพระนิพพานใสแจ้ว มีความมั่นใจว่านั่นแล้วคือพระนิพพาน อย่างไรก็ตามเรา
ตายชาตินี้เราต้องไปให้ได้ เรื่องร่างกายเรื่องทรัพย์สินไม่มีความหมายกับเรา นี่เป็นอารมณ์
(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๗๙)

คาถาปราโมทย์

ต่อมา ตามบันทึกของท่านก็ว่ามาอีกว่า องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ให้คาถา **"ปราโมทย์"**
โดยทรงปรารภว่า

"ต่อไปเมื่อเธอภาวนาคาถา "ปราโมทย์" นี้แล้ว อะไรทุกอย่างจะเห็นชัดเจนแจ่มใส ทั้งนี้เพราะ
อะไร เพราะว่าเธอในเวลานี้ดูนิมิตอะไรก็ตาม เห็นอะไรก็ตามมันคลุมเครือไปหมด ถ้าใช้คาถาบทนี้แล้ว
ทุกสิ่งทุกอย่างจะสว่างแจ่มใสเหมือนกับพระอาทิตย์ในเวลาเที่ยง"

**แต่ความจริงอารมณ์แจ่มใสประเภทนี้ตามแบบจะต้องมีสำหรับองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าเท่านั้น**

แต่ทว่าในตอนนี่พระพุทธเจ้าท่านสอนท่านมาอย่างนั้น ท่านไปเฝ้ามานี้ เราก็อีกันตามบันทึก
ของท่านนะ จะมาโมเมไปเปตนาอะไรกับผมไม่ได้ทั้งนั้น ถ้าใครทำได้ก็ได้ ไม่ได้ก็แล้วไป ใครได้
มโนมยทิกก็ลองสอบกันเอา เพราะมโนมยทิกเป็นเครื่องสอบความรู้ทางพระพุทธศาสนา แล้วก็การ
ปฏิบัติที่ความจริงมันก็เรื่องของใครของมันเหมือนกัน จะทำเหมือนกันทุกอย่างนั้นมันไม่ได้

ก็ว่ากันต่อไปดีกว่า ว่าคาถา **ปราโมทย์** ที่ทำให้สมาธิจิตมีทิพจักขุญาณแจ่มใส จะจำภาพเห็น
ภาพนิมิตทุกสิ่งทุกอย่างได้โดยแจ่มใสเหมือนกลางวัน คือพระอาทิตย์เที่ยงวัน ท่านว่าโดยนิมิต
เปรียบเทียบปรากฏผลว่า ภาพนิมิตและการตรวจสอบใดๆจะชัดเจนขึ้น จะมีภาพแจ่มใส ท่านว่าอย่าง
นั้น สำหรับคาถาภาวนานี้ให้ค่าภาวนาว่า "ปราโมทย์" ฉะฉาน จับลมหายใจเข้าออกเหมือนกัน แล้วก็
ภาวนาว่า **"ปราโมทย์ ปราโมทย์"**

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๘๐)

เจริญอริยสังข์ ๔

และหลังจากนั้นมา องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงสอนให้เจริญใน **อริยสังข์** ตามที่อธิบาย
มาแล้ว ผมจะเล่าตะลุด ดีไม่ดีขึ้นอธิบายไป ชาวบ้านชาวเมืองเสียสวดงค์กันมาก อยากจะเรื่องราวของ
พระองค์นี้ก็ฟังคำอธิบายเสียจนเบื่อ เสียสวดงค์หลายคาสเซ่ที่ผมไม่ชอบเหมือนกัน ไม่อยากให้
ชาวบ้านเสียสวดงค์มาก

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๘๐)

เจริญพรหมวิหาร ๔

ที่นี้ก็มาว่ากันต่อ หลังจากอริยสังข์ ท่านก็บอกในกาลต่อมาอีก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงสอนให้เจริญ "พรหมวิหาร ๔" เอาละซี โดยแจ้งว่าจะทำให้การรู้การเห็นต่างๆชัดเจนดีขึ้น นี่จำได้
ดีนะ ว่าท่านที่ได้ทิพจักขุญาณแล้วก็ดี ท่านที่ได้มโนมยทิกแล้วก็ดี ที่มีอารมณ์ไม่แจ่มใสเห็นอะไรไม่
ชัดเจน ว่ากันตามลำดับมา ท่านก็บอกว่าถ้าใช้พรหมวิหาร ๔ แล้วก็นิมิตต่างๆ ถ้าจิตเราทรงพรหมวิหาร
๔ นี่เป็นอารมณ์เยือกเย็นทำอารมณ์ให้ผ่อนคลายได้ง่ายจริงๆเป็นของไม่ยาก

การเจริญเมตตา แล้วก็ท่านบอกว่าเวลานั้นท่านตั้งกระทู้ถาม คือพระพุทธเจ้าเองท่านตั้งกระทู้
ถามคือสอนแบบถามว่า

"การเจริญเมตตานั่น เขาทำกันอย่างไร" แล้วท่านก็แก้ของท่านเองว่า

"การเจริญเมตตาต้อง

๑. ไม่โกรธ และ

๒. ไม่ผูกโกรธ"

ภายหลังต่อมาอีก ท่านสอนให้เจริญอุสภกรรมฐาน และมรณานุสสติกรรมฐาน ว่าเมื่อจิตทรง
พรหมวิหาร ๔ แล้วก็ต้องเจริญอุสภกรรมฐาน เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกไม่มีอะไรสวย แล้วก็เจริญ
มรณานุสสติกรรมฐาน หมายความว่ารู้สึกนึกถึงความตายอยู่เสมอ ไม่ประมาทในความตาย

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๘๐)

กรรมฐานนิมิตอันแรกให้ผล

ตอนนี้ท่านหมายเหตุไว้ชนิดหนึ่ง ท่านหมายเหตุไว้บอกว่า กรรมฐานนิมิตองค์แรกให้ผลได้ดี องค์แรกที่ท่านวงเล็บไว้บอกว่า "อิติปิ โส วิเสเสอิ ฯ" นี้แหละกรรมฐานนิมิตอันแรกให้ผลได้ดี เป็นเหตุให้ได้

๑. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ
๒. จตุปปาทญาณ
๓. อตีตังสญาณ
๔. อนาคตังสญาณ
๕. ปัจจุบันนังสญาณ และ
๖. ยถากัมมตาญาณ

คือว่า ทิพจักขุญาณ ท่านมีแล้วอดีตอนันต์ท่านไม่คล่องท่านว่าอย่างนั้น ท่านมีแล้วไม่คล่อง พอเกิดคล่องขึ้นมา คือ

ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ก็ได้แก่การระลึกชาติถอยหลังไปได้ไม่จำกัดระดับ เมื่อสมัยก่อนเวลาที่ระลึกชาตินี้ รู้สึกว่าทำได้ยากจริงๆมีเหนื่อยมันหนัก แต่ว่าพอว่า "อิติปิ โส วิเสเสอิ ฯ" จนคล่องตัวแล้ว การระลึกชาติก็ขึ้นเมื่อไรก็ได้ เอาชาติไหนก็ได้

จตุปปาทญาณ รู้จักคนตายแล้วเกิดคนตายแล้วไปไหน นึกก็รู้ได้ทันที เห็นคนและสัตว์ที่ปรากฏเฉพาะหน้าคิดว่า เดิมทีเขามาจากไหนมันรู้ได้ทันที ภาพปรากฏ

อตีตังสญาณ รู้เรื่องราวในอดีตของคนและสัตว์

อนาคตังสญาณ รู้เรื่องราวในอนาคตต่อไปของคนและสัตว์

ปัจจุบันนังสญาณ รู้เรื่องราวในปัจจุบันของคนและสัตว์และพื้นที่เหมือนกัน

ยถากัมมตาญาณ รู้กฎของกรรมของคนและสัตว์ที่ได้รับความสุขความทุกข์ เพราะอาศัยกรรมอะไรเป็นปัจจัย

ท่านบอกว่ามันแจ่มใสแล้วก็คล่องแคล่วว่องไวดีมาก แต่ไฉ่กำลังใจของท่านบอกว่ามันแจ่มไม่พอ นี่เล่นกับคนไม่พอนี้ก็ยากเหมือนกัน ไม่ยอมเชื่อตัวเองอยู่เสมอ สร้างความสงสัยคือสอบสวนตัวเองอยู่ตลอดเวลา คือว่าตลอดชาติในชีวิตของท่านนี้ ท่านไม่ยอมจะมีความรู้สึกว่าคุณเป็น คนดี แล้วสิ่งใดที่ได้มาแล้วนี้ท่านต้องพิจารณาเสมอว่ามันเป็นอุปาทานหรือเปล่า ไม่ใช่ว่าอยู่ก็จะไปคุยว่าฉันได้ทิพจักขุญาณจะ ฉันได้ปุพเพนิวาสานุสสติญาณจะ แล้วก็มามัวเมากับโลกโมโหสัน มีความรัก ความโกรธ อิจฉาริษยา ไม่ใช่อย่างนั้น องค์นี้มีหน้าที่อย่างเดี๋ยวดังหน้าตั้งตาสงสัยตัวเองไว้เสมอ เกรงว่าจะคบกับความชั่วเข้ามาไว้ ฉะนั้นเวลาใดอะไร ท่านไม่ยอมเชื่อตัวเอง ท่านต้องสอบสวนตลอดเวลา

ต่อมาท่านบันทึกไว้ว่า ในกาลต่อมากกรรมฐานนิมิตที่ได้ไว้ ที่ได้ต่อมาก็ทำให้จมใสชัดเจนมากขึ้น นี่ต้องพิสูจน์กัน ท่านบอกว่าอยู่ๆเราจะมานั่งเชื่อตัวเองอย่างนี้นะมันใช้ไม่ได้ มันต้องตรวจสอบกัน อยู่เสมอเอากันทุกวัน ทุกวันเวลา เวลาใดที่มีเวลาว่างต้องตรวจสอบ

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๘๐-๘๑)

อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

อนิจจังนี้เป็นของ ไม่เที่ยง จริงๆ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนทั้งหมดในโลกนี้ ถ้าไม่เที่ยงเราไปยึดมันเข้า แล้วมันเป็นทุกข์ต้องปล่อยตามมันๆจะเป็นอย่างไรก็ช่างมัน แล้วในที่สุดมันก็เป็นอนัตตา พังสลายตัวหมดอย่าไปยึดไปถือมัน อย่าไปยึดว่าจะมีอะไรเป็นเราเป็นของเราอยู่ต่อไป แม้แต่ร่างกายเรายังพัง

ในเมื่อร่างกายเรายังพังแล้วจะมีอะไรทรงอยู่อะไรมันทรงอยู่แล้วก็ตาม ถ้าหากร่างกายเราพังแล้ว เราก็ไม่มีสิทธิ์จะมายึดว่ามันเป็นเราเป็นของเรา

ท่านบอกว่าต้องทำอย่างนี้จริงๆจึงปล่อยไม่ได้ แล้วก็ต่อมา

จงปล่อยความยึดมั่นจากรูปที่เห็นทางตา

จงอย่ายึดว่ารูปนั้นเป็นเราเป็นของเรา

ปล่อยเสียงที่ได้ยินทางหู

ปล่อยกลิ่นที่ได้รับทราบทางจมูก

ปล่อยรสที่รับทราบทางลิ้น
ปล่อยสัมผัสที่รับทราบทางกาย
ปล่อยอารมณ์ใจที่เป็นกุศล อย่าเอาเข้ามายุ่ง
ฟังแล้วก็จำนะ นี่เราเรียนกันมาแล้ว นี่ท่านยอมมา ผมเห็นว่าไม่ยาก ผมก็ย่อไป ท่านก็บอกว่า
ปล่อยใจว่าเป็นเชื้อของเดิมมาเพราะอารมณ์ทั้งหมดเนื่องจากรูป ท่านบอกว่า ที่ต้องมาเกิดอย่างนี้ ต้อง
มาเป็นทุกขอย่างนี้ เชื้อเดิมมา

เพราะอาศัยรูปเป็นสำคัญ คือ

อาศัยรูปทางตา

อาศัยเสียงทางหู

อาศัยกลิ่นทางจมูก

อาศัยรสทางลิ้น

อาศัยสัมผัสทางกาย

อาศัยอารมณ์ใจที่เลือกกลัวในกามารมณ์ นี่ที่ต้องมาเกิดมาเป็นอย่างนี้

อาศัยค้นหาเป็นเจ้าของ เจ้าเรือน ค้นหาที่คือความอยาก อยากได้รูปสวยๆ อยากได้เสียงหวานๆ อยาก
ได้กลิ่นหอมๆ อยากได้รสอร่อยๆ อยากได้รับการสัมผัสที่พอใจ อยากได้อารมณ์ที่พึงปรารถนา ท่าน
บอกว่า นี่พวกนี้เป็นเจ้าเรือน ต้องทำลายไปเสียให้หมด

ต้องทำให้ได้ แล้วจะรู้ผลภายในสิบวัน จำไว้ว่า ใครอยากจะได้บรรลุผลเร็วๆ ละก็ปล่อย
ตามที่ท่านบอก จะรู้ผลภายในสิบวัน ดุซิท่านผู้เดมาจะทำได้ไหม ท่านบอกว่า **ธรรมะของพระผู้มีพระ
ภาคเจ้าย่อมได้ผลแก่ผู้ขยัน** แล้วก็ไม่มีใครอาจจะกำหนดพยากรณ์เวลาที่จะสำเร็จบรรลุผลได้ ท่าน
มั่นใจขนาดนี้ ขยันนี้ต้องขยันถูกด้วยไม่ใช่ขยันผิด ขยันตามท่านว่านี่ ถ้าขยันจริงๆ เวลาจะทำ ทรง
สมาธิให้เต็มที่ ให้จิตมั่นทรงตัว

แล้วก็ใช้ปัญญาพิจารณา เห็นรูปทางตาไม่เป็นเรื่อง เสียงทางหูไม่ได้ความ กลิ่นทางจมูกไม่
เป็นรส ว่ากันฉิบาละไปก็แล้วกัน ว่าให้เห็นว่ามันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา ไม่ยึดถือปล่อยมันเสียให้หมด

เสียงดีหรือเสียงเลวก็ช่าง

รูปดีรูปเลวก็ช่าง

กลิ่นดีกลิ่นเลวก็ช่าง

รสดีรสเลวก็ช่าง

สัมผัสดีสัมผัสเลวก็ช่าง

อารมณ์ใจทรงไว้เฉพาะในด้านอารมณ์ที่เป็นกุศลเพียงอย่างเดียว คือตั้งไว้ในด้านสักกายทิฐิ
ทำลายอสมิมานะที่ถือตัวตนว่าเป็นเราเป็นของเรา อย่างนี้สิบวันได้แน่

(ปฏิบัติท่านผู้เดมา หน้า ๙๐-๙๑)

อภิญาผลสมาบัติ

ท่านบอกว่าวันนี้วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๐๖ ตรงกับวันแรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๘ เข้าเจริญสมณะ
ธรรมตั้งแต่เวลา ๙.๐๐ น. ตรง วันนี้มีอารมณ์ดีเป็นพิเศษตั้งแต่เริ่มจับอารมณ์ปั๊บ อารมณ์ก็ใสสว่าง ซึ่ง
ไม่เคยมีมาในกาลก่อน แล้วท่านพยายามทำไปตามลำดับ ผมจะพูดให้ฟังว่าการเจริญพระกรรมฐานนี้
โดยมากก่อนที่จะทำจุดปลายเขามักจะทำจุดต้น จับจุดต้นดูซิว่าจิตอารมณ์ของเราไปพร้อมอยู่ตรงไหน
คือ

อันดับแรกท่านก็จับอานาปานสติควบคู่กับพุทธานุสสติกรรมฐาน

จิตเป็นสุขถึงที่สุดถึงฌาน ๔ ถึงฌาน ๔ วิ่งเข้าไปฌาน ๘ ถอยหลังลงมาจับอริยสัจ ๔

จิตสะอาดผ่องใสถอยลงมาถึงอุปลการสมาธิ จับเมตตาทพรหมวิหาร ๔

จิตเข้าถึงที่สุดทันที ถอยลงมาอุปลการสมาธิ จิตจับอสุภกรรมฐาน จนกระทั่งมีความรู้สึกเป็นสุข
ไม่มีความติดพันในภาพพจน์ใดๆ

ถอยลงมาถึงอุปลการสมาธิเข้ามรณังสติกรรมฐาน เมื่ออารมณ์ถึงที่สุด ถอยลงมาอุปลการสมาธิจับ
บารมี ๑๐ ประการ

แล้วถอยลงมาตัดอสมิมานะ ความถือตัวถือตน แล้วถอยลงมาจับสักกายทิฐิ จนกระทั่งเข้าจุด
ถึงชีณาสวานิยตา

นี่วิธีทำเขาทำกันแบบนี้ คือไล่ตั้งแต่ต้นลงมา ว่าต้นที่ละได้แล้วมันยังเกาะจิต ถ้ายังต้องใช้เวลามากถึงซอลสองนาทิจำไม่ได้ จับอารมณ์ของจุดไหนอารมณ์จิตมันโปร่งไปหมด ไม่มีอารมณ์เกาะอันนั้นใช้ได้ หรือว่าเป็นฉนวนทันทีใช้ได้ แล้วจึงจะจับตัวปลาย ถ้าตัวต้นยังไม่คล่องไม่ฟองใส ยังไม่จับตัวปลาย ต้องไล่เรียงลำดับอย่างนั้นลงมา

จับตามลำดับอย่างนั้นลงมาถึง ขีณาสวานิยตา อารมณ์ปักแน่น แล้วก็เลยแสวงหาวิพพานสุขขังต่อไป อารมณ์ปักแน่นก็เป็นฉนวนสูงสุด อารมณ์เป็นสุขจับหาวิพพาน ภวานานิพพานสุขขังต่อไป

ท่านบอกว่าแล้วตรวจอารมณ์ คราวนี้จิตท่านเป็นทิพย์นี้ ท่านก็ดูใจของท่านเองได้ ท่านก็ตรวจดูอารมณ์เห็นจิตฟองใสเหมือนกับแก้วสะอาด แต่แล้วยังมีคลื่นนิดๆ หน่อยๆ คือยังมีไหวตัวกระเพื่อมๆ จึงรู้สึกว่จิตนี้ยังดีไม่พอ

จึงได้ถอนจิตจากนิพพานสุขขัง เอาอารมณ์เข้ามาจับจิตขีณาสวานิยตาใหม่ คราวนี้อารมณ์แจ่มใสมากแล้วกันหันเข้ามาจับนิพพานสุขขัง จิตทรงตัว

ตอนนี้ท่านบอกว่า มีความรู้สึกว่เวลานี้จิตเป็นอภิญาผลสมบัติ อภิญาผลหมายความว่า รู้ยิ่งจิตมีอารมณ์ประเสริฐเพราะท่านเป็นผู้ได้อภิญา ผล คือ ผลที่ตนได้มา สมบัติ คือ เข้าถึงผลที่ตนฝักอภิญามาแล้วควบกับวิปัสสนาญาณทรงตัว เล่นแบบนี้สนุกจะตาย เพลินดีนะ ถอยหน้า ถอยหลังๆ ถอยหน้าอยู่คนเดียว อารมณ์เป็นสุข ตามบันทึกของท่าน เราตั้งใจไว้ว่าจะถอนเวลา ๑๑ น. เริ่มตั้งแต่ ๙ น. ตรง จะถอนเวลา ๑๑ น. ตรงเพื่อกินข้าวละซี ท่านว่าตอนนี้ชักจะถอนเกือบไม่ออก ดิ่งเท่าไรก็ไม่ออกจิตมันปักแน่น มันก็ไม่ยอมคลายสมาธิ จิตอารมณ์เป็นทิพย์ ก็รู้สึกว่ดีใจมาก ว่กำลังใจของเราดีพอแล้ว มีกำลังใจใหญ่พอจะสู้กับกิเลสได้ สามารถจะห้าหั้นให้กิเลสทั้งหลายมันสลายตัวไปได้ ว่อย่างนั้นตามที่ตนปรารถนาไว้แห่งการไม่เกิดอีก

ท่านพิจารณาว่าการที่เราจะไม่ต้องเกิดอีกมันใกล้เข้ามา จำให้ตึนะ ขณะนี้ท่านมีความรู้สึกตัวท่านว่าการที่จะไม่ต้องเกิดอีกใกล้เข้ามาแล้ว มันยังไม่ถึงจุดนั้น มันใกล้ๆ ขณะนั้นเอง ท่านบอกว่าจิตท่านเป็นทิพย์ พบหน้ากิเลสตัณหา กิเลสตัณหามันยื่นหน้าเข้ามาตั้งแต่วันวานนี้วันที่ ๑๙ วันนี้ก็พบมันอีก แต่วันนี้พบชัดมากเพราะจิตมันใสมาก เจ้ากิเลสและตัณหามันสงบนิ่งนอนเฉย นี่แสดงว่กิเลสมันหลบไปนอนเสีย มันไม่ฟูขึ้นมวด้วยอำนาจกำลังของฉนวน แต่ความจริงกิเลสนอนนี้กิเลสยังไม่หมด ถ้าเปลอเมื่อไรมันเข้ามาเมื่อนั้น

เป็นอันว่ท่านมีความมั่นคงในกำลังฉนวนมากกว่าในวิปัสสนาญาณ พระพุทธเจ้าจึงไม่ทรงรับรองว่เป็นพระโสดาบัน นี่ต้องระวังให้ตึนะ จิตสงบสบายแล้วก็อย่าพึ่งไปนึกว่เราเป็นพระอรียเจ้าให้มันถึงจริงๆ เสียก่อน ใช้วิธีตรวจอารมณ์อยู่เสมอ จับหาความผิด จับหาความชั่วในอารมณ์ของจิตของตัวเองแล้วท่านบอกว่าให้กิเลสมันเลียงไป บอกเอ็งถอยไป ไม่ใช่เรื่องของเอ็งจะมายุ่งกับฉัน ฉันไม่ต้องการ ท่านว่มีจงหลีกไป ท่านว่อย่างนั้น มีจงอย่ามายุ่งกับกู กูไม่พึ่งต้องการมีอีก มีเป็นเจ้านายบังคับภุทธานุกุมากหลายแสนหลายกับแล้ว หลายแสนองช่วยกับแล้ว ต่อแต่นี้มีกับกูไม่มีทางแล้วที่จะมาบังคับกูได้ เป็นอันว่กู่จะต้องหลีกไปหรือทำลายมีให้พินาศไปเพื่อการเข้าพระนิพพานของกู่

นี่เขาใช้กันอย่างนี้ใช้กับแบบพูดกับศัตรูที่เป็นตัวสำคัญ ท่านบันทึกต่อไปว่ เราจะเข้าอภิญาผลสมบัติอย่างนี้ทุกวันและทุกคืน จะไม่ยอมให้จิตดวงนี้คลาดจากอภิญาผลสมบัติ เพื่อประโยชน์ของมหาชนทั่วไป ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่ง จำให้ตึนา นี่เรื่องเล่าให้ฟัง ถ้าชอบใจก็เอาไปปฏิบัติได้ ไม่ชอบใจก็แล้วไป ไม่ได้ว่อะไร ทำไปตามอัธยาศัยของตนนั้นแหละดี ชอบใจถอนไหนทำต้อนั้น นี่มันเรื่องเล่าให้ฟังแต่ละบุคคล

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๙๔-๙๖)

นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย เอตัง กาสาวัง คเหตวา

ท่านพระโยคาวจรทั้งหลาย เวลานี้ท่านทั้งหลายได้พากันสมาทานพระกรรมฐานแล้ว แล้วก็สมาทานศีลแล้ว ก่อนจะฟังปฏิบัติของท่านผู้เฒ่า ก็อย่าลืมรวบรวมกำลังใจให้เป็นสมาธิพยายามคิดอยู่ว่อะไรมันเป็นนิวรรณ์

นิวรรณ์ ๕ ประการ รูปร่างหน้าตามันเป็นอย่างไร ขจัดมันเสียให้หมด ทรงจิตคิดไว้เสมอว่ นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย เอตัง กาสาวัง คเหตวา ซึ่งแปลเป็นใจความว่ ข้าพเจ้าขอทำผ้ากาสาหวัดตร์เพื่อให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน

สำหรับอุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายก็ตั้งใจว่า เราปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน พยายามทรงอิทธิบาท ๔ ให้ครบถ้วน และทรงจรณะ ๑๕ ให้ครบถ้วน อย่างนี้ไม่มีใครเขาจะใช้คำว่า **ไม่สำเร็จ** ถ้าอามรณของท่านทรงอย่างนี้แล้ว อะไรก็ได้ เป็นของไม่หนัก

แล้วก็กรรมฐานส่วนใดที่ท่านคล่องอยู่ทำอยู่ก็ทำไปตามนั้น สำหรับปฏิบัติของท่านผู้เฒ่านี้ก็เล่าสู่กันฟังถึงว่าท่านผู้หนึ่งปฏิบัติมาแล้วเท่านั้น ท่านชอบใจตรงไหนเอาตรงนั้นไปใช้ หรือไม่ชอบใจเลย ชอบตำรับตำราที่สอนมาแล้วตรงไหนก็ใช้ตรงนั้นให้เป็นไปตามอัธยาศัยของท่าน

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๑๐๔)

อิติ สัมมา สัมพุทฺธัสสะ มะมะจิตตัง

วันนี้ท่านพาดหัวจั่วว่า **คาถาเรียกจิต** คำว่า **คาถาเรียกจิต** ไม่ใช่คาถาหนุ่มเรียกสาว สาวเรียกหนุ่ม ไม่ใช่อย่างนั้น เรียกจิตของตนเอง ตามบันทึกของท่านๆบันทึกย่อ ผมจะอ่านไปว่า

"อิติ สัมมา สัมพุทฺธัสสะ มะมะจิตตัง"

ท่านกล่าวว่า พระคุณท่านได้โปรดเมื่อเวลา ๒๐.๓๐น. คำว่า **พระคุณท่าน** ก็หมายถึง **องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า**

เพราะเรารู้แล้วท่านบอกไว้แล้วว่า เวลาทุกขณะจิตท่านทรงอยู่อภิญญาผลสมาบัติอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้น การเอาจิตเข้าไปเห็นใครพบกับใครมันเป็นของไม่ยาก เหมือนกับที่เรามีอาหารอยู่ในปากจะกลืนกินเมื่อไรก็ได้ อภิญญาผลสมาบัตินั้น ไม่ใช่สตางค์อยู่ในกระเป๋า ถ้าเรามีสตางค์อยู่ในกระเป๋าเราจะใช้เมื่อไรก็ได้ บางทีสตางค์ในกระเป๋าเราไม่มีที่จะซื้อขนมก็กินไม่ได้

สำหรับท่านที่ทรงอยู่ในอภิญญาผลสมาบัติเหมือนกับอาหารที่อยู่ในปาก เคี้ยวไว้เรียบร้อยแล้วจะกลืนเมื่อไรก็ได้มันง่ายกว่ากินเยอะอย่างนี้ แล้วเวลาที่เจริญพระกรรมฐานในคืนวันที่ ๒๔ ท่านจึงได้มาโปรดเมตตามอก ท่านบอกว่า ให้ทำให้แจ้ง ทำทุกขณะจิตที่จิตพล่าน

หมายความว่าคาถาทเมื่อกี้ คาถาที่บอกว่า **"อิติ สัมมา สัมพุทฺธสส มะมะจิตตัง"** ถ้าเวลาใดที่จิตเกิดอาการฟุ้งซ่านขึ้นมา ให้ทิ้งคำภาวนาอย่างอื่นเสียให้หมด กำหนดลมหายใจเข้าออก คาถานี้ตามสบายๆ กำลังของสมาธิจะรวมตัวได้รวดเร็ว จำเข้าไว้ให้ดีก็แล้วกันนะ ผมขอว่าซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า

"อิติ สัมมา สัมพุทฺธสส มะมะจิตตัง"

แล้วอย่าเอียงเอาคาถานี้ไปเรียกผู้หญิงผู้ชายเขานะ เขาไม่มาหรอก เรียกจิตของเรา ท่านบอกว่าที่จิตมันพล่านนี้ไม่ใช่เพราะผู้หญิงเข้ามายั่ว มันพล่านเพราะโรคทางกระเพาะมันกำเริบ ร่างกายถ้าหากว่า มีโรคเบียดเบียน ประสาทมันก็ไม่ทรงตัว จิตมันพล่านได้

จงอย่าสงสัยในตัวเอง คิดว่าไปหลงไหลใฝ่ฝันในบรรดาสตรีทั้งหลายเหล่านั้น เธอมาช่วยมาเย้าเป็นจรรยาของมาร แต่คำว่ามารในที่นี้จงอย่าคิดว่าพวกนั้นเป็นพวกมาร ความจริงพวกนั้นเขามาตามหน้าที่ แต่ถ้าอารมณ์ของเราไม่ทรงตัวก็จงคิดว่าจิตของเราที่หลงเป็นมาร มันมีสันดานหยาบ รู้อะไรไม่ดีทำไมจึงไปหลงไหลใฝ่ฝัน นี่ท่านว่าอย่างนั้น ท่านว่าอย่างนี้ก็ฟังของท่านไว้ระว่าผลจะเป็นอย่างไร จำไว้ให้ดี

ตอนนี้ท่านบันทึกว่า "พระ" หมายถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาแล้ว ก็ทรงสั่งว่า "คืนนี้ใจมันแย่งกันนะ" คำว่า "ใจมันแย่งกัน" ก็หมายความว่า การเจริญกรรมฐาน เดี่ยวจะภาวนาบทนี้ เดี่ยวจะภาวนาบทนี้ เดี่ยวจะพิจารณาอย่างนี้ ถ้าอารมณ์มันแย่งกันอย่างนี้แล้ว การบรรลุมรรคผลมันจะช้า ทำให้มันทรงตัวเรียงลำดับ การเรียงลำดับก็บังคับมาตั้งแต่

๑. จับอานาปานสติกรรมฐานควบกับพุทธานุสสติกรรมฐาน
๒. หลังจากนั้นก็เอาจิตทรงพรหมวิหาร ๔
๓. จับกายคตาสติ
๔. จับมรณัสสติ
๕. จับอุปสมานุสติ
๖. จับอริยสัง

ว่ากันมาตามลำดับให้จิตมันทรงตัว ท่านเรียกไว้ว่า ท่านสั่งว่าให้ทำไปตามลำดับเพราะจิตเรามันยังองค์ภาวนาผ่านลำดับไม่เป็นเรื่อง แล้วก็เพ่งสังโยชน์เข้า เมื่อองค์ภาวนาผ่านลำดับมาแล้วจิตหยุด ให้เพ่งสังโยชน์ ๑๐ คือจับ สังโยชน์ ๑๐ วัตถุประสงค์เวลานี้สังโยชน์ ๑๐ ประการเราตัดตัวไหนไปได้แล้วบ้าง ที่ตัดได้แล้วมันทรงตัวได้ใหม่ ถ้ามันไม่ทรงตัวแสดงว่า เราตัดไม่ได้จริง

ถ้าส่วนใดที่ทรงตัวอยู่แสดงว่าอันนั้นได้จริง นี่ท่านว่าอย่างนี้ระ จำไว้ให้ดีนะ ว่าสังโยชน์ ๑๐ นี้ต้องกำหนดไว้เสมอๆพิจารณาไว้เสมอว่า จิตของเราสามารถเอาชนะจุดไหนได้แล้ว

ท่านเขียนไว้ว่าเวลาเข้ามิดนี้เป็นอันว่า ๒๔ น. ผ่านไป นี่ท่านไปเลิกเวลาไหนก็ไม่ทราบ เข้ามิดเวลา ๓ น. ก็โง่งง ขึ้นมาอีก เลยเป็นอันว่าคงจะนอนสัก ๑ ชั่วโมง แต่การนอนด้วยอภิญญาผลสมาบัติ หรือการนอนด้วยการทรงสมาธิใช้เวลาเพียงชั่วโมงเดียว ก็ดีกว่านอนธรรมดาแปดชั่วโมง ตื่นมาก็มีความอึด ขึ้นมาก็ไม่รอแล้ว เรื่องล้างหน้าไม่มี มันเสียเวลา นอกจากจะปวดอุจจาระปัสสาวะนั่นถึงจะไปตื่นขึ้นมาบีบใจมันจับคำภาวนาพิจารณาอารมณ์ตัดสังโยชน์

เมื่อตื่นขึ้นมารู้สึกว่าใจยังพิจารณาสังโยชน์อยู่เป็นการนอนหลับไปด้วยกำลังของสมาธิเป็นอย่างนี้ เวลาหลับมันทำของมันเองด้วยแต่เราไม่รู้รู้สึก พอตื่นมาครึ่งหลับครึ่งตื่น รู้สึกตื่นไม่เต็มตัว จิตมันพิจารณาสังโยชน์ก็ทำต่อไป

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๙๐-๙๑)

จงกำหนดในความไม่มีของขันธห้า

จงกำหนดในความไม่มีของขันธห้า ให้ถือว่าขันธห้ามันไม่มี มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา มันมีแล้วก็เหมือนกับว่าไม่มี คือไม่สนใจในมันเสียเลย แล้วก็ทุกสิ่งทั้งหมดให้เป็น **"เอกัคคตารมณ"**

หมายความว่า ชันท์ห่าก็ดี ธาตุทั้งหลายอย่างอื่นก็ดี มีความรู้สึกว่ามันไม่มีสำหรับเรา คำว่าให้เป็น "เอกัคคตารมณ" คือ ให้ทรงอารมณ์นี้เป็นหนึ่ง ไม่มีอารมณ์ที่สอง มีอารมณ์ที่เข้าใจว่ามีนะไม่มีอีกแล้วว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่มีสำหรับเรา คือชันท์ห่า ได้แก่ ร่างกายของเราที่ดี วัตถุธาตุทั้งหลายในโลกก็ดี ไม่มีสำหรับเรา อารมณ์ทรงอยู่อย่างนี้ ให้เป็นปรกติ เรียกว่าเป็น "เอกัคคตารมณ"

ถ้าจะหันไปดูจริงในมหาสติปัญญาที่เราฟังกันมาแล้วก็เหมือนกัน คือท่านไม่ได้สอนเกินอะไรกันไปแล้ว เว้นไว้แต่เราจะใช้อารมณ์ถูกหรือไม่ถูกเท่านั้น เป็นอันว่าวิชาความรู้ของพวกเรานี่เลยเถิดเรียกว่าท่วมเลยศีรษะไปแล้วไหนๆ แต่ว่าจะรู้จักใช้เท่านั้น บางทีก็ยังมีเขาอยู่ในยศฐาบรรดาศักดิ์ เมฆในลาง เมฆในรูปเสียงกลิ่นรส เมฆในความโกรธ เมฆในชันท์ห่า นี่เป็นอันว่าถ้ายังมีเขาอยู่อย่างนี้ แสดงว่าพวกเรายังเลวอยู่ขนาดหนัก ไม่ใช่ขนาดเบา

แล้วก็ท่านบอกว่าให้เพ่งอารมณ์อันจะพึงเกิดจากรูป จากกลิ่น จากเสียง จากรส จากสัมผัส จากอะไรทุกอย่างทั้งหมด

ตาเห็นรูป

หูได้ยินเสียง

จมูกได้สัมผัสกลิ่น

ลิ้นสัมผัสรส

กายสัมผัสอารมณ์ใจ ท่านบอกว่าทั้งหมดว่าเป็นรูป ท่านย่อไว้แบบนี้ ผมอ่านไม่เข้าใจเหมือนกัน ท่านว่าทั้งหมดเป็นรูป แล้วก็ละ ว่าเป็นรูปเป็นเสียงของสภาพที่ไม่มี ท่านบอกว่าสิ่งที่เป็นรูปที่ท่านละไว้

ผมขอขยายหน่อย เป็นรูปที่มันไม่มี เสียงก็เป็นเสียงที่มันไม่มี กลิ่นก็เป็นกลิ่นที่ไม่มี รสก็เป็นรสที่ไม่มี สัมผัสก็เป็นสัมผัสที่ไม่มี

มันไม่มีตรงไหน ไม่มีตรงที่มันสลายไป รูปเห็นแล้วก็ผ่านไป เสียงได้ยินแล้วก็ผ่านไปทั้งหมด อย่าเอามันเข้ามาขังไว้ในใจ มันสัมผัสประสาทแล้วก็ผ่านไป มันมีสภาพไม่มี อย่าเอาใจไปนึกว่ามันมี นี่ผมขยายความนะ

ท่านบอกต่อไป นี่พระมหาโมคคัลลาน์มาสอนแทนนะ ว่า "จงไม่ยึดถือ" คือปล่อยไปเสียไม่ให้เกาะมันอยู่ ไม่ยินดีกับมันด้วย แล้วก็ไม่นิรันดร์กับมันด้วย

ยินดีคือชอบใจ

นิรันดร์คือไม่ชอบใจ

มันจะไปมาอย่างไรก็ช่าง นี่อารมณ์พระอรหันต์นะ ฟังกันไว้ให้ดี ฟังแล้วก็จำ ท่านที่มันทึบไว้ฟังให้มากจุดนี้ ฟังให้มาก ฟังให้มากแล้วก็ทำให้ได้ เป็นสิ่งที่เราต้องการกัน ทำให้เป็น เอกัคคตารมณ คือทำให้อารมณ์ทรงอยู่อย่างนั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลง มันจะมีอารมณ์ขึ้น

แล้วก็ตั้ง "อุpekขาญาณ" ไว้ว่า คำว่า "อุpekขาญาณ" แปลว่า วางเฉย มีความรู้สึกไว้ว่า เราจะวางอารมณ์ความเฉยไว้อยู่เสมอว่า

เราจะไม่ยึดถือสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

เราจะเฉยโดยไม่ยึดถืออารมณ์อย่างนี้ไว้

แล้วทรงใจให้ผ่องใสในพรหมวิหาร ๔

โดยถือว่าสัตว์ทั้งหลายทั้งหมดควรได้รับความเมตตา ควรได้รับการสงสาร ให้ต้องใจให้ดีโดยไม่เกียจคร้าน หากไม่มีความประมาท จิตจะพ้นอาสวะ

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๑๑๓-๑๑๔)

กำหนดใจลงในความไม่มีของปัญจชันท์

พระมหาโมคคัลลาน์สั่งว่าให้กำหนดใจลงในความไม่มีของ "ปัญจชันท์"

"ปัญจชันท์" ก็ได้แก่ชันท์ห่า คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เมื่อสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันไม่มี มันมีก็เหมือนว่ามันไม่มี คือมันไม่มีการทรงตัว หาอะไรทรงตัวไม่ได้

มีแล้วเดี๋ยวก็พัง

มีความเกิดในเบื้องต้น

มีความเสื่อมไปในท่ามกลาง

แล้วมีความสลายตัวไปในที่สุด

รูปมันก็ปรากฏขึ้นเดี่ยวเดี่ยว ท่านบอกว่า

ชีวิตเหมือนความฝัน รูปโฉมโนมพรรณเหมือนดอกไม้

ชีวิตของเราที่ทรงอยู่นี้มันก็เหมือนความฝัน มันมีอยู่แล้วไม่ข้ามมันก็สลายตัวไป รูปโฉม
โนมพรรณเหมือนดอกไม้ ดอกไม้เมื่อแรกยังตูม ต่อมามันก็แย้มทีละน้อยๆ ในที่สุดก็พังไป สภาวะของ
รูปมันก็เป็นเช่นเดียวกัน เสียง กลิ่น รส และสัมผัสมันก็เหมือนกัน ท่านบอกว่าทุกสิ่งทั้งหมดนี้จงรักษา
อารมณ์ให้เป็น **“เอกัคคตารมณ์”** ว่ามันไม่มี คำว่า **“ไม่มี”** ความจริงมันมีแล้ว มันก็ไม่มี เพราะต่อไป
มันจะพัง

รูปมันทรงอยู่ได้ไม่นาน มันก็พัง

เสียงที่เรามีความพอใจฟังแล้วก็หายไป

กลิ่นที่สัมผัสจมูกมันกระทบแล้วก็หายไป

การสัมผัสที่พึงพอใจ สัมผัสแล้วเลิกสัมผัสก็หายไป

รสที่สร้างความซาบซ่านจากปลายลิ้น กลางลิ้น โคนลิ้นแล้วรสก็หายไป อย่าไปสนใจมันผ่าน
ไปแล้วก็หมดไป

ไม่เข้าร่างกายมันก็สลายตัว ท่านบอกว่าจงรักษาอารมณ์ให้เป็น **“เอกัคคตารมณ์”**

มีความรู้สึกทุกอย่างทุกอย่างมันไม่มี อันนี้ก็เห็นจะได้แก่ **“อากาสนัญญาตนะ”** ก็เห็นจะได้
ถ้าเทียบกัน อารมณ์พระนิพพาน นี่เป็นอารมณ์พระอรหันต์ตัดกิเลส

“อากาสนัญญาตนะ” ที่ท่านเจริญกัน ให้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันต้องสลายหายไป
เหมือนกับอากาศ หรือว่า

“อากิญจัญญาตนะ” ถือว่าทุกสิ่งทุกอย่างนี้ มันไม่มีอะไรเหลือหมด มันไม่มี ไปลงกันตรง
นั้น

มันเข้าไป **“เนวส์ัญญาตนะ”** อารมณ์นี้มาใช้มันมีก็ทำความรู้สึกเหมือนว่าไม่มี ตอนนีถ้ถ้าหา
กว่าท่านสนใจรูปโฉม จะรู้สึกว่างาย เห็นทรงตัวได้ชัด

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๑๑๓-๑๑๔)

โคตรภูของอรหัตมรรค

คำว่า **“โคตรภูของอรหัตมรรค”** ก็หมายความว่าท่านผู้ใดที่ได้อนาคามีแล้ว กำลังปฏิบัติเพื่อ
เข้าถึงอรหัตมรรค ในช่วงนี้เขาเรียกว่า **“โคตรภูของอรหัตมรรค”** เพราะช่วงนั้นเป็นการไปสู่โคตรภู
ของอรหัตมรรค

ที่นี้คำว่า **“โคตรภูของอรหัตมรรค”** จริงๆนั้น จะต้องเหลือตัวอวิชชาตัวเดียว อวิชชาตัวนี้ก็
แนบนิ่งสนิทเกือบจะไม่มีแรง กำลังจะก้าวเข้าไปสู่ทางของอรหัตมรรคเหมือนกับคนหนึ่งยืนอยู่คร่อมลำ
รางเล็กๆ ขานี้ยังอยู่ฝั่งนี้ ขานั่นเหยียบฝั่งโน้น ยังไม่ทันยกขา เป็นอันว่าเป็นโคตรภูของอรหัตมรรคยก
เมื่อไรเป็นอรหัตมรรคเมื่อนั้น ท่านบอกว่าให้พิจารณาว่า

ทุกสิ่งไม่มีอะไรเป็นของจริง เป็นของสมมุติทั้งหมด

นี้ความจริงแล้วก็ควรจะประมวลความจำไว้ให้ตึนะ ว่าแต่ละชั้นท่านสอนอะไรแบบไหน ท่าน
บอกมาให้พิจารณาว่า

ทุกสิ่งเป็นของไม่มีอะไรจริง

เป็นของสมมุติทั้งหมด

ไม่มีอะไรแน่นอน

ย่อมสลายตัวไปหมด

ไม่มีอะไรเป็นที่พึ่ง

ต้องพลัดพรากจากกันหมด

ฟังแล้วก็คิดว่าร่างกายของเราเป็นนาย ก. นาย ข. ชื่อของเราเป็นนาย ก. นาย ข. มันก็สมมุติ
ร่างกายของเราเป็นชายเป็นหญิง เราก็จมมุติมันมา ร่างกายมันทรงขึ้นมาแล้วมันก็พัง ไม่มีอะไร
จะเหลือ สลายตัวหมดแล้วทุกสิ่ง

ร่างกายของเราก็ดี

ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี

ทรัพย์สินทั้งหลายในโลกก็ดี

มันไม่ใช่ที่พึ่งของเรา ในที่สุดเราคือจิต ก็ต้องพลัดพรากจากมันไป

...มาฟังท่านต่อไป แล้วท่านโมคคัลลาน์ก็อธิบายว่า ให้วิจยถึงเหตุ นี้ฟังของท่านให้ดึนะ
พระพุทธเจ้าท่านกล่าวอย่างนั้น ท่านสอนเพิ่มเติม

ให้วิจยถึงเหตุ เมื่อเห็นของที่เป็นรูป ให้วิจยว่า

รูปนั้นมาจากอะไร

รูปตัวนี้มันมาจากอะไร

รูปที่มีชีวิตมันมาจากธาตุ ๔

ธาตุ ๔ มันทำอะไรมันถึงจะเกิด

เรมานั่งนึกว่าธาตุ ๔ นี้มันทรงตัวไหม

มันทรงตัวมันเป็น นิจจังหรืออนิจจัง

เป็นทุกขังหรือเปล่า

**ถ้าเราไปยุ่งกับมัน ร่างกายเป็นธาตุ ๔ สำหรับเรา แล้วมันก็เป็นอนัตตา ธาตุ ๔ มัน
สะอาดหรือสกปรก**

นี้ผมขยายนะ ท่านบอกว่า "คน" คนมาจากอะไร แล้วมันเป็นคนอยู่ตลอดไปไหม ธาตุ ๔ มัน
ทรงตัวตลอดไหม คนมาจากอะไร คนมาจากคน แล้วคนที่จะเกิดเป็นคนได้ก็มาจาก กิเลส ตัณหา
อุปาทาน และอกุศลกรรม มันมาจากความชั่ว

การที่จะเกิดเป็นคนได้เพราะอาศัยเราคบความชั่ว กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรม จึง
มาเกิดเป็นคน แล้วก็อย่าไปสนใจกับความเป็นคนต่อไปเพื่อประโยชน์อะไร

ทำลายความชั่วมันเสียซิ

ท่านว่าบ้านเรือนโรงมาจากอะไร

ท่านบอกว่าบ้านเรือนโรงมาจากวัตถุธาตุ เป็นชั้นเป็นอันประกอบกันเข้าเป็นบ้านเรือนโรง คนก็
เหมือนกัน มาจากอาการ ๓๒ ธาตุ ๔ นี้ ก็เหมือนกัน ก็มาจากส่วนที่สิ่งทีผสมกัน แล้วก็พิจารณาหา
สภาพความเป็นจริงว่า

ทุกสิ่งทุกอย่างนี้มันไม่มีอะไรทรงตัว

มันแตกสลายหมด

ฟังแล้วก็คิด คิดแล้วก็ทำ ฟังให้มากคิดให้มาก

(ปฏิบัติท่านผู้เฒ่า หน้า ๑๓๒-๑๓๓)

อารมณ์ขันของหลวงพ่อบุญ

อานิสงส์สร้างพระพุทธรูป

- ผู้ถาม แล้วอย่างพระพุทธรูปที่บอกว่ายังไม่ **เบิกพระเนตร** หมายความว่าอย่างไรคะ...?
- หลวงพ่อบุญ ถ้ายังไม่**เบิกพระเนตร** แสดงว่ายังไม่มิลูกตา พระองค์ไหนมิลูกตาแล้วพระองค์นั้น**เบิกพระเนตร**แล้ว ไขใหม่...(ผู้ถามหัวเราะ)
- หลวงพ่อบุญ ฉันทามันเป็นพิธีสมัยก่อนโน้นละมัง คือเขาปั้นพระพุทธรูปแล้ว ยังไม่ได้ทำลูกตา เลยหาช่างมาทำลูกตามากกว่า เวลาก็เลยเอาวิธีการนั้น พระที่วัดฉันไม่ต้อง**เบิกพระเนตร**เห็นท่านมีตาทุกองค์ ใครเขาถามว่า **เบิกพระเนตร**หรือยัง...ฉันไม่ทำละ มีแล้วนี่ **ควร**จะ**เบิกพระเนตร**เราให้**ดีเท่าพระเนตรท่านดีกว่าไขใหม่...?**
- ผู้ถาม แล้วถ้าหากว่าเรามีพระพุทธรูป แต่พระเนตรท่านปิดอย่างนี้ต้อง**เบิกพระเนตร**ใหม่คะ...?
- หลวงพ่อบุญ เอาละซิ ขึ้นไป**เบิก**เข้าตาท่านฉีกแน่ บาบ ต่อไปชาติหน้าตาเหลือก
- ผู้ถาม (หัวเราะ) คือท่านหลับตานิ่งสมาธิคะ
- หลวงพ่อบุญ เขาทำหลับตาก็บ่อยให้หลับตา ทำสมาธิก็ต้องหลับตาไขใหม่...?
(หลวงพ่อบุญตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๑ หน้า ๔-๕)

อานิสงส์การเจริญพระกรรมฐาน

- ผู้ถาม อาจารย์บางคนเขาว่า **นิพพาน**สูญ หมายถึงไม่มีแม่แต่สวรรค์ก็ไม่มี นรกก็ไม่มี
- หลวงพ่อบุญ ไฉนนั้นของเขาว่า เราไปตามทางพระพุทธเจ้าดีกว่า เขาจะเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เขาจะเป็นจวนเป็นกะละมังข้างเขาเออะ ไขใหม่ ใน**พระไตรปิฎก** ก็ไม่มีคำว่า **นิพพาน** บทพิสุจน์มีก็ไม่เรียนกันนี่
- นิพพาน**นี้ไม่สูญ แต่คนที่จะไปนิพพานได้กิเลสน้อยต้องสูญ เขาไม่ได้บอกนิพพานสูญ เขาแปลไม่หมดทุกตัว คำว่า **สูญ** เขาแปลว่า **ว่าง** **นิพพาน**เป็น**ธรรมว่าง**อย่างยิ่ง หมายความว่า คนที่จิตว่างจากความชั่วทั้งหมดจึงจะเห็นนิพพานได้ในเวลานั้นนะ แต่คนที่จะไปอยู่นิพพานได้ ต้องไม่มีความชั่วอยู่ในจิตอยู่ ที่เขาเรียกว่า **กิเลส** นั้นแหละ **กิเลส**คือความชั่ว มนตัวเดียวกัน
(หลวงพ่อบุญตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๑ หน้า ๕๘-๕๙)

การอุทิศส่วนกุศล

- ผู้ถาม มีบางคนเขาบอกว่า **"กรวดน้ำแบบแห้ง"** ตายไปชาติหน้าจะแห้งแล้งเพราะไม่มีน้ำโบราณพูดอย่างนี้จะจริงหรือเปล่าคะ...?
- หลวงพ่อบุญ เขาพูดได้ยืนหรือเปล่า คนที่พูดมาได้ยืนหรือเปล่า...คนโบราณพูดอย่างนี้ คนโบราณพูดหรือเปล่า...ถ้าได้ยืนแสดงว่าเขาพูดจริง แต่ก็ไม่ได้แห้งแล้วจริง การอุทิศส่วนกุศลพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ใช้น้ำ ฉันใช้น้ำวันเดียว วันบวช ว่าไม่ถูกเลย ต้องระวังน้ำหยดอีก ฝิไม่ได้กินน้ำ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาฉันไม่เคยใช้น้ำอีกเลย ก็เห็นฝิได้รับ แต่ชาติหน้าถ้าจะทำอย่างนั้น ถ้าฉันยังไม่ตายก็ไม่ได้เหมือนกัน แต่ไม่เป็นไรนะ กินน้ำเกลือเพื่ออยู่แล้วเพื่อชาติหน้าจะอด
- ผู้ถาม อ้อ...มิน่าละ หลวงพ่อบุญถึงให้น้ำเกลือบ่อยๆ
- หลวงพ่อบุญ ไข มีทั้งน้ำสะอาด น้ำเกลือ น้ำหวาน เพื่อไว้ตลอดรวมความว่า เวลาจะอุทิศส่วนกุศล ให้ใช้ภาษาไทยสั้นๆ อย่างทำบุญสังฆทาน เราก็ดังใจว่า "การบำเพ็ญกุศลในวันนี้ ผลนี้จะมีแก่ข้าพเจ้าเพียงใด ขออุทิศส่วนกุศลให้แก่ ...**(บอกชื่อ)**...ขอให้เขามาโมทนารับผลเช่นเดียวกับข้าพเจ้า"
(หลวงพ่อบุญตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๑ หน้า ๘๑)

ปัญหาการเข้าทรง

- ผู้ถาม หลวงพ่อคะ อยากจะกราบเรียนถามว่า ผีที่มาเข้าทรง มันเข้ามาทางไหนคะ?
- หลวงพ่อก่อน ให้เข้าทางไหนละ ฉันไม่เคยเห็นเข้าใครเลยนี่ ถ้าเข้าไป همینซี่ตาย
- ผู้ถาม (หัวเราะ)
- หลวงพ่อก่อน เขาไม่ได้เข้า เราใช้ศัพท์ผิดเองต่างหาก เขาอยู่ข้างนอก แต่เขาใช้กำลังจิตบังคับคน ฉันเคยเห็นเขาอยู่นอก อย่างเป็นผีเข้าก็ดี เจ้าทรงก็ดี เขาอยู่ข้างนอก ถ้าเป็นเทวดาอยู่สูงกว่า เขาใช้กำลังจิตบังคับ คือกำลังจิตคนนั้นสู้ไม่ได้ คุณจะเห็นว่าคนที่ผีเข้าก็ดี คนที่เข้าทรงก็ดี พวกนี้ตกใจง่าย จิตใจอ่อน ถ้าไม่ตกใจง่าย จิตใจอ่อน ไม่มีทางเข้าได้ เราใช้ศัพท์ว่าเข้า แต่ความจริงเขาไม่ได้เข้า
- ผู้ถาม แล้วทำไม จะต้องมียุญญาณอื่นเข้ามาแทรกแซง ขอให้เป็นร่างทรง ทำไมต้องเป็นแบบนี้ ...?
- หลวงพ่อก่อน ไม่รู้ละ ต้องให้ตายเสียก่อน แต่ว่าการทรงนี้เราต้องสังเกตนะ ที่เขามาเข้าทรงเราอย่าไปตำหนิว่าเขาไม่ดี หรือว่าเขาทรงเราอย่าเพิ่มชมเขาว่าดี ต้องดูเหตุผล คือว่าเหตุผลที่เขาพูดออกมา เขาสั่งออกมาจะมีผลตามที่เขาพูดไหม เพราะว่าพวกที่เข้ามาทรงเป็นคนหลายชั้น ถ้าเป็น อสุรกาย หรือ สัมภเวสี นี้เขาก็มีความสามารถตามที่เขาสามารถ เขารู้ได้แต่ว่ามันระยะสั้นๆ และถ้าเป็น อากาศเทวดา เขาก็มีความสามารถสูงกว่ำนัน และถ้าเป็น พรหม ก็มีความสามารถสูงกว่า เราจะสังเกตได้ว่าถ้าเป็นพรหม เขาจะมาเฉพาะวัน ถ้ามาวันนี้เขาจะบอกวันไหนเขาจะมาอีก แต่เขาไม่มาทุกวันและใช้เวลาน้อย เขาพูดน้อย สมมติว่าเขาจะมารักษาใคร เขาจะบอกเลยว่า วันนั้นจะมีคนเป็นโรคอะไรมา เขาจะเตรียมยาไว้เลย แล้วก็วันที่เขาบอกว่าไม่มา อย่าไปเชิญเขานะ เขาไม่มาที่นี้คนทรงที่มีเทวดาและพรหมมาทรง อันนี้ก็มีแทรกได้เหมือนกัน เราก็ไม่โทษคนทรง เพราะคนทรงเป็นคนใจอ่อน คือ ใครเข้าก็ได้ง่าย ๆ บางทีพอเริ่มเชิญเทวดาประจำหรือพรหมประจำตัวแทรกมันมาก่อน เคยถามเหมือนกันว่าทำไมปล่อยให้เขาเข้ามาเขาเข้าไปแล้วนี่ เขาก็เคารพกันอยู่แล้ว เขาเกรงใจเหมือนกัน แต่ตัวแทรกนี้เขาก็มีความสามารถ ป่วยใช้ไม่สบายเขาก็รักษาได้ ถามอะไรเขาก็บอกได้ เขามีสภาพเป็นทิพย์เหมือนกัน
- (หลวงพ่อดอกปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๑ หน้า ๑๐๙-๑๑๐)

ปัญหาการปฏิบัติพระกรรมฐาน

- ผู้ถาม ตรงที่ว่า จิตตัวนี้ไปแจ้งนิพพานแล้วจิตตัวนั้นไปไหนครับ...?
- หลวงพ่อก่อน จิตก็ไปอยู่ที่นิพพาน
- ผู้ถาม จิตมีนิพพานเป็นอารมณ์ใช่ไหมครับ
- หลวงพ่อก่อน จิตเกาะที่นิพพาน จิตก็มีนิพพานเป็นอารมณ์
- ผู้ถาม แค่นี้แหละ ผมสงสัยมาหลายปีแล้ว
- หลวงพ่อก่อน โธ่เอ๊ย...
- ผู้ถาม เขาบอกว่าจิตมีลักษณะ ๔ ประการครับหลวงพ่อก่อน
๑. มันไปได้ไกล
 ๒. มันไม่มีรูปร่าง
 ๓. มันคิดได้ที่ละอารมณ์
 ๔. มันอาศัยอยู่ใน...ตอนนี้จำไม่ได้เสียแล้ว ผมยังไม่เข้าใจ
- หลวงพ่อก่อน มันคิดอย่างนี้มันก็แค่ปากขมุมนรก
- ผู้ถาม ขยับหน่อยไม่ได้หรือครับ
- หลวงพ่อก่อน ขยับให้ลงนะซี
- ผู้ถาม ผมนั่งคิดมาหลายปีแล้วครับไม่เข้าใจ
- หลวงพ่อก่อน มันจะคิดได้อย่างไร มันไม่ใช่เรื่องของคนคิด
- ผู้ถาม เป็นอันว่าไม่ควรคิดนะครับ แต่ก็มีเรื่องที่ผมสงสัยอีกครับหลวงพ่อก่อน คือว่าเวลานี้ชาวพุทธทั้งหลายเขาศึกษาปริยัติกันจนได้เปรียญ ๘ ประโยคบ้าง ๙ ประโยคบ้าง แล้วก็ศึกษาใน

มหาวิทยาลัยถึง ๒ มหาวิทยาลัย อย่างนี้จะมีความเข้าใจเรื่องของจิตเรื่องนิพพานจริงไหมครับ...?

หลวงพ่อบ ยัดตะพืด ไม่ถ่าย อย่างนี้ไม่มีทางรู้จริง อาศัยปริยัติการศึกษา อ่านหนังสือเท่าไรมันก็ไม่เข้าใจจริง เปรียบดูอะไรก็ตามเถอะ เอาแค่เรื่องมาน ปฐมฌานมีองค์ ๕ มี วิตก วิจารณ์ ปิติ สุข เอกัคคตารมณ์ ถ้าปฏิบัติจริงๆ แค่นี้ก็ตายแล้ว ไม่รู้แล้ว เสรี หรือถ้าเป็นนักปฏิบัติเองได้ชั้นฌานโลกีย์ ปฏิบัติได้ถึงสมาบัติ ๘ ก็ดี ได้อภิญญา ๕ ก็ดี หรือ ๒ ใน ๓ ของวิชาสามกิติ ก็ยังไม่รู้เรื่องของนิพพาน ยังตามอดอยู่นั้นแหละ อย่างน้อยที่สุดต้องตัดสังโยชน์ ๓ ให้ได้นั้นแหละ จึงจะเข้าใจเรื่องนิพพาน

(หลวงพ่อดอบบัญญาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๒ หน้า ๗๘-๗๙)

อานิสงส์การปิดทองลูกนิมิต

ผู้ถาม หลวงพ่อดอบบัญญาธรรม มีอานิสงส์อย่างไรครับ

หลวงพ่อบ โอ๊ะ...อานิสงส์ใหญ่มาก ปิด ๑ ลูก ก็ไปอุดประตูนรก ๑ ประตู...นี่ฉันโกหกนะ

ผู้ถาม อ้าว...แล้วกัน

หลวงพ่อบ ที่ว่ามีอานิสงส์ใหญ่มาก เพราะว่าช่วยให้ พระสงฆ์มีเขตทำสังฆกรรม อยู่ลี้มนะ วัดทั้งวัด ส่วนสำคัญที่สุดมันอยู่ที่โบสถ์ โบสถ์มีส่วนสำคัญเพราะเป็นที่ประชุมสงฆ์ ถ้าไม่จับสงฆ์ไม่มีที่ประชุมในการทำสังฆกรรม ก็ถือว่ามีอานิสงส์หนักเพราะลูกนิมิตมันหนัก ดิด ๑๐ ลูกก็ได้ ๑๐ หน้า แต่ว่าถ้าปิดทองลูกนิมิตนี้ต้องจังหวัด สุพรรณบุรี โอ๊ะโฮ...สมัยก่อนรถเรือมันไม่มีใช้ใหม่...ขนาดนอนค้างคืนยังไปเลยศรัทธามาก ก็มีวัดหนึ่งฉันไปเทศน์ ถามโยมคนหนึ่งว่ามาจากไหน...มาค้างคืนหรือเปล่า...บอกว่าค้างตามทางมา ๒ คืน ถามว่าเพราะอะไร...เขาบอกว่า "ปิดทองลูกนิมิต ๗ วัดไม่ตกนรก"

ผู้ถาม จริงหรือครับ

หลวงพ่อบ เรื่องนี้จริง ถ้ากำลังปิดอยู่ แม้แต่วัดเดียวก็ไม่ตกนรก มันยังไม่ตายนี่

ผู้ถาม อ้อ...(หัวเราะ)

หลวงพ่อบ ความจริงก็ดี ถ้าเขามีเจตนาแบบนั้น เขามีความเชื่อแบบนั้นนะ และก็จงอยลี้มนะ ถ้าเวลาที่เขาป่วย จิตมันจะคิดอยู่เป็น อนุสติ ก็ลงนรกไม่ได้จริงๆ

ผู้ถาม สมมติว่ากำลังจะตายมีตายแล้ว เห็นลูกนิมิตมาลอยแคว้งคว้างล่ะครับ

หลวงพ่อบ ถ้าอย่างนั้นขึ้นสวรรค์ทันที ถึงแม้จะไม่เห็นมาลอยก็ตาม แต่จิตคิดว่าเราเคยปิดทองมาแล้ว ๗ วัด เราไม่ตกนรกแน่ จิตมันเป็นกุศล ใช้ใหม่...นี่ถูกของเขา

(หลวงพ่อดอบบัญญาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๔ หน้า ๒๗-๒๘)

อานิสงส์ถวายสบู่หอมพระ

ผู้ถาม ถ้าเราซื้อน้ำหอมสบู่หอมถวายพระ กลัวว่าจะทำให้พระเกิดกิเลสและเป็นบาปแก่เรา อยากจะเรียนถามหลวงพ่อบว่า ถ้าเราเปลี่ยนเป็นสบู่กรดจะได้ไหมคะ...

หลวงพ่อบ แหม...สบู่กรดอานิสงส์มันน้อย ถ้าเป็นน้ำกรดจะดีมาก เปลี่ยนผิวพรรณได้รวดเร็ว

ผู้ถาม หนักเข้าไปอีก

หลวงพ่อบ ความจริงไม่มีอะไรเป็นโทษนี้ เอาสบู่หอมตามที่เรต้องการเราชอบอะไร ถ้าหากของมัน เป็นพิษเป็นภัย ผิดวินัย ท่านก็ไม่ใช้เอง อานิสงส์มันสมบูรณ์แบบ สบู่หอมมันหอมไปถึงไหน...

ผู้ถาม มันหอมประเดี้ยวประด้าว

หลวงพ่อบ เห็นเขียนว่าหอม เวลาฟอกที่ไรไม่เห็นมันหอมสักที ไม่เป็นไรทำอย่างนี้ดีกว่า นี่สบู่กรด ถ้าใช้สบู่กรดควรใช้น้ำกรด ใส่เรื่องหอมๆ นี่สมัยที่ฉันอยู่วัดอนงค์คาราม ฉันจะไปทอดกฐินก็มีพวกนักศึกษาถามว่า ถวายแป้งได้ไหม...ถวายน้ำหอมได้ไหม...ฉันบอกมาเถอะถวายได้หมด แก่ก็เอาจริงๆ หลัวเบ้อเร่อ

สมเด็จพระพุทธาจารย์วัดอนงค์ ถามว่า "เอ็งจะทำยังงีอะไรนี้ ถวายเป็นกฐินได้เรอะ..."

ก็บอกว่า "หลวงพ่อบถวายไม่ได้ ผมถวายได้"

พอไปถึงต่างจังหวัดก็กลายเป็นบริวารกฐินใช้ใหม่...สิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันไม่เหมาะสมกับ
พระแต่เมื่อกลายเป็นบริวารกฐิน อาณิสสงฆ์มันก็เท่ากับกฐินแล้วขออนุญาตเจ้าอาวาสขอ
อนุญาตพระ เป็นของที่พระไม่สมควร ขอแจกญาติโยมได้ใหม่...ท่านบอกว่าได้ ก็เลยให้
เจ้าอาวาสแจก ความดีเป็นของเจ้าอาวาสอีกได้ผล ๒ อย่าง นอกจากจะได้อาณิสสงฆ์
แล้ว ยังเป็นสังคหวัดอีกได้กำไร
ฉะนั้น วันพรุ่งนี้ใครจะถวายน้ำหอมบอกฉันนะ แต่บอกราคาไว้ด้วยนะ ฉันจะลดราคานิด
หน่อย

ผู้ถาม (หัวเราะ) แหม...เมตตาดูจริงๆ นะ

หลวงพ่อบ๊วย...ได้อาณิสสงฆ์ เขาตายไปชาติหน้าจะได้หอมใช้ใหม่...อุจจาระถ่ายออกมาหอมฟุ้ง เอา
เป็นหัวน้ำหอม

(หลวงพ่อดอกปญฺญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๔ หน้า ๓๕-๓๖)

ถวายข้าวพระก่อนจะกินข้าว

ผู้ถาม ที่นี้ก็มีเรื่องการถวายข้าวพระต่อไป มีคนหนึ่งเขาบอกว่า จะเป็นตอนเช้าหรือตอนเที่ยงตอน
เย็นก็ตาม ก่อนจะกินข้าวก็ต้องยกมือถวายแด่พระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้า
ทุกๆพระองค์ พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย ตอนหลังเขาก็เลยสงสัยว่า มันเลยเพลแล้วพระฉันได้
หรือเปล่า...

หลวงพ่อบ๊วย...ทำแบบนั้นเป็นปกติใช้ใหม่...

ผู้ถาม ครับ

หลวงพ่อบ๊วย...คนนั้นนะตกรก

ผู้ถาม ทำไมละครับ

หลวงพ่อบ๊วย...เอาข้าวถวายพระแล้วแย่งพระกินนี่

ผู้ถาม อ้อ...แต่เขาชอกก่อนมัง

หลวงพ่อบ๊วย...ความจริงไม่แปลก ก่อนจะกินนึกถึงพระ ก่อนจะนอนนึกถึงพระ ตื่นมาใหม่ๆ นึกถึงพระ ยาม
ว่างจากอารมณ์อื่นนึกถึงพระ อันนี้จัดเป็น อนุสติ นึกถึงพระธรรมเป็น ธรรมานุสติ นึกถึง
พระสงฆ์เป็น สังฆานุสติ ถ้าอนุสติอย่างนี้ทรงตัวตายก็ตกรกไม่เป็น ลืมตกรก แล้ว
ตอนกลางคืนเวลาจะกินกาแฟ ก็ต้องนึกถึงด้วยนะ

ผู้ถาม (หัวเราะ) ถ้าจะให้ดีก็ถวายเลย จะได้ อาณิสสงฆ์ใหญ่

หลวงพ่อบ๊วย...ใช่ ถ้าจะให้ดีต้องถวายพระที่พูดได้นะ ถึงจะมีอาณิสสงฆ์มาก

(หลวงพ่อดอกปญฺญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๔ หน้า ๔๔-๔๕)

อาณิสสงฆ์นอนฟังเทศธรรมะ

ผู้ถาม ผมอยู่บ้านเปิดเทศธรรมะของหลวงพ่อบ๊วย ฟัง แต่เวลาฟังนั้นนอนฟัง อย่างนี้จะเกิดโทษหรือ
เปล่าครับ

หลวงพ่อบ๊วย...เดี๋ยวก่อน ต้องถามก่อน ผมอยู่บ้านแล้ว ตัวไปไหน

ผู้ถาม ...?...?...?

หลวงพ่อบ๊วย...ผมเปิดเทศฟังได้เอะ...

ผู้ถาม (หัวเราะ) อ้อ...จริงแะะ คือตัวอยู่ด้วยครับ

หลวงพ่อบ๊วย...เกิดแน่ มีโทษมหันต์เลย ถ้าฟังเรื่อยๆไปจนกระทั่งตาย จะไม่รู้จักนรกเป็นยังไง เลย
กลายเป็นคนโง่เง่าเต่าตุ่น นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน จะไม่รู้จักเลย ขาดความฉลาด
ในเรื่องนี้

ผู้ถาม ถ้าโง่ไม่ลงข้างล่างก็ยอมครับ

หลวงพ่อบ๊วย...เอาเอะ...ชอบโง่เอะ...ใช้ได้ๆ คือว่าฟังเสียงฉันแต่อย่าลืมนะนั่นเป็นธรรมะของ
พระพุทธเจ้า นั่ง นอน ยืน เดิน เขาไม่ได้ห้าม นอนฟังปล่อยให้หลับไปเลยยิ่งดีใหญ่ ฟัง
เทศไม่ทันจบก็หลับไป เทศก็ว่าไปตามเรื่องตามราว นั่นแหละจิตเป็นฉนวน ถ้าฟังแล้ว
รำคาญมันจะหลับไม่ได้ ถ้าเกิดความเพลิดเพลิดจิตจะสบายเรื่อยไป พอถึงฉนวนก็ปิดหลับ
เลย อันนี้มีประโยชน์ใหญ่

ผู้ถาม แล้วบังเอิญตอนนั้นต้องเข้าห้องส้วม เลยไปฟังต่อในส้วม ตอนนี้จะบาปไหมครับ
 หลวงพ่อ อาจารย์เอาอะไรฟัง...เอาหูฟังหรือว่าทวารฟัง...
 ผู้ถาม เอาหูครับ
 หลวงพ่อ เอาหูฟังไม่เป็นไร
 ผู้ถาม หลวงพ่ออโหสิเลยนะ
 หลวงพ่อ ไม่ใช่อโหสิ การปวดอุจจาระปัสสาวะนี้ไม่มีใครต้องการ แต่มันปวดตามเรื่องตามราวของมัน
 ไข้ใหม่...แต่ในขณะนั้นจิตยังเป็นกุศลอยู่ พอใจในธรรมยังเป็นบุญอยู่เท่าเดิม ไข้เรื่องนี้เมื่อ
 ฉันเจริญกรรมฐานใหม่ๆ รุ่นพี่บอกว่า เวลาที่ถ่ายปัสสาวะก็ดี ถ่ายอุจจาระก็ดี อย่าภาวนานะ
 บาป พอไปถาม หลวงพ่อปาน ท่านบอกว่า
 “แกไปเชื่อไอ้ควาย ภาวนานี้จิตเป็นกุศล” ท่านเลยถามว่า
 “ถ้าเวลาท้องถ่าย แล้วตายเวลานั้นจะว้ายิ่งไง”
 พระพุทธเจ้าไม่ได้ห้าม ไข้ใหม่...การภาวนามันอยู่ที่จิต ไอ้ตัวภาวนาไม่ได้อยู่ที่ส้วม ทำได้
 ตลอดเวลาอย่าให้มันขาด อันนี้ดีมาก
 (หลวงพ่อดตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๔ หน้า ๕๐-๕๑)

การบูชาพระ

ผู้ถาม หลวงพ่อคะ แล้วพระที่บูชาไว้ที่บ้านแต่มีครอบครัวครบแล้วจะเป็นอะไรไหมคะ
 หลวงพ่อ น่ากลัวจะตายไปแล้ว คุณกลับไปดูนะว่ามีลมหายใจหรือเปล่า...ถ้าไม่มีลมหายใจแสดงว่า
 ตายแล้ว
 ผู้ถาม (หัวเราะ)
 หลวงพ่อ ไม่ใช่ใครคุณ พระพุทธรูปหรือรูปพระสงฆ์เหมือนกัน ครอบครัวไม่เป็นไรนะ ไม่ต้องเจาะช่อง
 สำหรับให้ท่านออกมานะ มีหลายคนไปถาม เขาเอาพระหุ้มพลาสติกห้อยคอบอก “ต้อง
 เจาะรูนะ ไม่งั้นพระออกไม่ได้” แหม...ช่วยเลย ฉันก็แปลกใจเหมือนกันทำไมพยากรณ์กัน
 แบบนั้น
 คือว่าอำนาจบารมีพระพุทธเจ้า ไม่จำเป็นจะต้องไปเปิดช่องให้เขา บารมี แปลว่า กำลังใจ
 กำลังใจนี้ไม่มีอะไรกันใด คุณนั่งอยู่ตรงนี้ส่งกำลังใจไปที่บ้าน เขาใส่กุญแจไว้ที่บ้านเราก็
 เข้าห้องได้ไข้ใหม่...อะไรอยู่ที่ไหนรู้หมดเพราะใจเข้าได้แบบ พระนาคเสน ถูก พระยามิล
 ลินทร์ ถามว่า
 “เด็กเวลาเข้าครุฑมารดาเข้าทางไหน”
 นี่ปัญหาโลกแตก ถ้าเป็นอย่างเราๆ นี่ปากแตกโลกไม่แตกหรอก แล้วเขาถามอย่างคนมี
 ความรู้ ไม่ใช่เลอะเทอะนะ

พระนาคเสน ท่านก็ย้อนถาม เพราะปัญหานี้ยาก การตอบและการถามมันมี ๓ แบบ คือ

๑. ถามแล้วตอบตรง
๒. ถามแล้วตอบเลี่ยงนิดหนึ่ง...ซັก
๓. ถ้ายากเกินไปต้องย้อน เรียกว่า **อนุโยค**

ปัญหาของพระยามิลลินทร์ทั้งหมด เป็นปัญหาที่ยากหมด พระนาคเสนก็ย้อนถามว่า

“เวลานี้พระองค์มีหีบหรือเซฟที่เก็บของมีค่าไหม...”

พระยามิลลินทร์ก็บอกว่า “มี” พระนาคเสนก็ถามต่ออีกว่า “เพชร นิล จินดา ของมีค่ามีหรือ
 เปล่า” ท่านก็บอกว่ามี

“เวลานี้พระองค์บอกได้ไหมว่า เพชรชิ้นนั้นวางอยู่ตรงไหน สร้อยวางอยู่ตรงไหน...” ท่านก็
 บอกได้

พระนาคเสนก็ถามอีกว่า “ที่ท่านบอกนะ ของมันอยู่ในหีบไข้ใหม่...” ท่านก็บอกว่า “ใช่”

ท่านถามว่า “เวลาที่จิตเข้าไปในหีบ เข้าทางไหน...”

คราวนี้พระยามิลลินทรยอม เพราะจิตเป็นนามธรรมไข้ใหม่...ไม่มีสิ่งปิดบังสำหรับนามธรรม
 จิตนึกเข้าไปไม่ต้องหาทางเข้า พระก็เหมือนกัน ด้วยอำนาจบารมีของพระพุทธเจ้า ไม่
 จำเป็นจะต้องเปิดช่องให้เข้าหรือให้ออกนะ...

(หลวงพ่อดตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๔ หน้า ๖๒-๖๓)

เจ้าที่

ผู้ถาม เจ้าที่กับภูมิเทวดาต่างกันไหมครับ

หลวงพ่อบ เจ้าที่ต่างกับพระภูมิแน่ เพราะเจ้าที่เป็นคนก็ได้ เป็นสัตว์ก็ได้ เพราะเป็นเจ้าของที่ ไร่ใหม่...คำว่า **เจ้าที่** หมายถึง **อากาศเทวดา** หมายถึงเทวดาชั้นจาตุมหาราช ถ้าอากาศเทวดาต้องใช้ศาล ๔ เสา หรือ ๖ เสา ภูมิเทวดาเขาใช้ศาลเสาเดียว ถ้าถามว่า กำลังอำนาจแตกต่างกันไหม...ต้องบอกว่า เจ้าที่คือ เทวดาชั้นจาตุมหาราช คุณพระภูมิ พระภูมิหลายสิบจุดขึ้นกับจาตุมหาราชจุดหนึ่ง เหมือนกับกำนันผู้ใหญ่บ้านเอาตามนั้นนะ (เมื่อทราบอย่างนี้ก็น่าจะรู้ว่าภูมิเทวดาก่อนนะ ท่านดีกว่ามนุษย์อย่างเราตั้งเยอะ และควรจะบูชาท่านนึกถึงท่านด้วย เพราะท่านเป็นเทวดาอยู่ใกล้เรามากที่สุด หลวงพ่อเล่าให้ฟังดังนี้)

หลวงพ่อบ เมื่อถึงตอนอุทิศสวนกุศล ท่านลุงพระยายมมาบอกว่า เวลาที่เราเลิกบูชาพระ ตอนอุทิศสวนกุศลให้พระภูมิเขาบ้าง ท่านอารักขาอยู่ ควรจะให้ท่านโหมทนาบ้าง ท่านบอกว่าภูมิเทวดาท่านอยู่ใกล้ที่สุด ตามอารักขาคอยช่วยเหลืออยู่ ไม่บอกให้ท่าน ท่านก็โหมทนมไม่ได้

(หลวงพ่อบตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๕ หน้า ๙)

สงสัยพิธีบวงสรวงของหลวงพ่อบ

ผู้ถาม เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ได้เห็นพิธีบวงสรวงของหลวงพ่อบ อยากทราบเรียนถามว่าทำไมจึงต้องมีพิธีบวงสรวงครับ

หลวงพ่อบ เราเรียก **"พิธีบวงสรวง"** ตามศัพท์ไสยศาสตร์นะ แต่ความจริงมันไม่น่าจะเรียกว่าบวงสรวง จะเรียกชื่ออื่นคนก็ไม่รู้จัก

ผู้ถาม ควรจะเรียกว่าอะไรดีล่ะครับ

หลวงพ่อบ อันนั้นล่ะคือ **"การเชิญเทวดา"** บวงสรวงคือเชิญท้าวจาตุมหาราชพร้อมทั้งอินทกะและบริวาร แต่พิธีนี้ไม่ใช่พิธีที่เราจะสร้างขึ้นไปได้เอง คือว่า สมัยก่อนหลวงพ่อบานท่านเริ่มทำการก่อสร้าง ท้าวเวสสุวรรณกับอีก ๓ องค์มาหาท่านในขณะที่เจริญพระกรรมฐาน บอกว่าท่านทำงานนี้เป็นบุญเป็นกุศล ผมขอโหมทนาด้วย ถ้ามีงานสำคัญเกิดขึ้นขอให้บวงสรวงด้วยวิธีนี้

ท่านบอกว่าแม้แต่คำสวด คำสวดบทมหาสมัยในตอนท้าย **"อภิคามง ภิกขุณัง"** ท่านตัดออกเอา **"อัญญัสส"** แทน แล้วก็ของทุกอย่างท่านสั่งทั้งหมด และของที่มีอยู่ให้ทำตามนั้น แล้วก็มาช่วยงาน เป็นอันว่าเชิญเทวดาท่านมารับทราบ แล้วก็ขอร้องให้ท่านช่วยมันอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก พิธีนั้นถ้าทำขึ้นมาถ้ามีอะไรควรรู้ท่านจะบอกที่สวดไปแล้วก็นิ่งประเดี๋ยวหนึ่งนะคุยกัน

ผู้ถาม อ้อ...นี่ก็น้ำลายติดคอ

หลวงพ่อบ ใช้น้ำลายนะปกติมันติดคออยู่แล้วนะ ถ้าน้ำลายไม่ติดคอก็ไหลไม่ถึงปาก ไร่ใหม่...

ผู้ถาม โอ...ไม่จนเลยนะ

หลวงพ่อบ จะจนได้ยังไง นั่งอยู่มีคนมาให้เรื่อยๆ

ผู้ถาม (หัวเราะ) ไร่ๆ จนไม่มี...

หลวงพ่อบ (หัวเราะ) ไร่...ถ้าจนก็ไม่มี!

ผู้ถาม เป็นอันว่าบวงสรวงนี้ควรเรียกว่า **"เชิญเทวดา"** นะครับ

หลวงพ่อบ ไร่...คือท่านมาบอกพิธีกรรมเอง และก็บอกคาถาบทสวดเอง แล้วบอกว่าถ้าทำตามนี้ผมจะมาและท่านก็มาจริงๆ ต่อมาฉันก็เรียนต่อจากหลวงพ่อบาน ก่อนจะเรียนต่อ หลวงพ่อบานท่านก็ถามท้าวเวสสุวรรณก่อนว่า รับหรือไม่รับ ถ้ายอมรับก็ทำพิธีนี้ได้ ถ้าไม่ยอมรับเราทำพิธีก็ไม่มีผล ท่านไม่ช่วย ท่านก็บอกยอมรับ รับก็ทำต่อมาได้

(หลวงพ่อบตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๕ หน้า ๒๗-๒๘)

แก้บนท้าวมหาราช

ผู้ถาม หลวงพ่อเจ้าคะ วิธีที่จะแก้บนท้าวมหาราชทั้ง ๔ ให้ถูกต้องนั้นจะทำอย่างไรดีคะ...
หลวงพ่อกับบนหรือ...ก็สังเกตุเวลาท่านโปกผ้า ก็ไปแก้ผ้าที่โปกออก คือแก้บนผ้าที่โปกออก คือแก้บน ถ้าแก้ล่างก็แก้กางเกงออก!

ผู้ถาม (หัวเราะ)
หลวงพ่อกับบนอะไรท่านไว้ละ ฉันไม่เคยบนท่านนี่ ถ้าเราบนอะไรท่านไว้ เราก็แก้ถวายท่านตามปกติ ตั้งโต๊ะกลางแจ้งไขใหม่ จุดธูปเท่ากับบูชาพระนะ เพราะท้าวมหาราชทั้ง ๔ นี้เป็นพระอริยเจ้าทั้งหมด และเทวดาชั้นนี้เป็นพระอริยเจ้ามาก ก็ต้องบูชาเหมือนพระ เพราะท่านเป็นพระจริงๆบนอะไรไว้

ถ้าบนหัวหมูก็ต้องเอาหัวหมูจริงๆ ไม่ใช่เอาหมูมาทำเถื่อๆ ให้หน้าตาคล้ายหมู โกงเขาเอาแน่ ตัวท่านไม่เอา แต่บริวารเขาเอาแน่ มีคนเขาเคยโกงมันมี

ผู้ถาม โกงแก้บนนี้หรือครับ
หลวงพ่อกับบนนะซี!
ผู้ถาม แล้วให้โทษภายหลังไหมครับ...
หลวงพ่อกับบนมาก...ป่วยไม่หาย ฮึดอนจะบนไม่กลัวเสีย เสรีจเรียบร้อยแล้ว แหม...กลัวเสียทุกอย่าง พยายามจะลดนั่นลดนี่ ไขใหม่...แบบนี้ดีมาก ต่อไปต้องเพิ่มหลายเท่า

ผู้ถาม ที่นี้เวลาจะบนอะไรต้องคิดให้รอบคอบเสียก่อน
หลวงพ่อกับบนคิดว่า ถ้าเราจะบนไก่ท่าน ก็ต้องบอกตรงๆ ว่าไก่เนื้อ หรือไก่พลาสติก หรือไก่กระดาษ บอกให้ชัดๆ อย่างเจ้าแม่ทับทิมเขาแก้บนละคร ๑ โรง เป็นละครกระดาษ ที่นี้เวลาเขาบน เขาก็บอกอย่างนั้นนะ เขาจึงถวายละครเป็นโรงๆ คือละครกระดาษที่เขาถืออยู่ นี่เขาบอกตรงไปตรงมา คือ เทวดานี้ไม่โกงไปโกงมา ว่าอะไร...คำเดียว อย่างนี้แปรไม่ได้

(หลวงพ่อดตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๕ หน้า ๔๑-๔๒)

เจ้าที่เฮี้ยน

ผู้ถาม บ้านเช่าที่ดิฉันเข้าไปหาหมอดูบอกว่า เจ้าที่แรงและเฮี้ยนมาก ทำให้ได้รับความเดือดร้อนอยู่เป็นประจำ อยากจะเรียนถามหลวงพ่อกับว่า เราจะแก้ความเฮี้ยนของเจ้าที่ได้อย่างไรเจ้าคะ

หลวงพ่อกับ...
เจ้าที่แรงมาไขใหม่...ไปซื้อข้างมา ๒ เชือก ให้ข้างชนให้ตายโหงไปเลย เจ้าที่แรงลองปล้ำหรือเปล่า... ถ้าเจ้าที่แรงจริงๆ นี่พูดกันตรงไปตรงมานะ ที่นั่นมีประโยชน์มาก จะมีลาภทำให้ถูกใจเถอะมีหลายแห่ง ฉันเคยพบมาแล้ว

เจ้าที่เฮี้ยนเป็นอย่างนี้ ถ้าเราไปอยู่ใหม่ๆ เพียง ๒ ปี เขาจะให้คุณ ถ้าปีที่ ๓ ไม่แสดงความเคารพเขาเล่นงานแน่ ถ้าเราทราบก็แสดงความเคารพโดยตั้งศาลให้ เท่านั้นเขารวยกันเยอะแล้ว นักเลงนี้ถ้าไม่เกรงใจก็รวน ถ้าหากว่าขอบใจก็ให้หนัก

ผู้ถาม อ้อ ! อย่างนี้ก็แสดงว่าแล้วแต่ "พระอารมณ์" หรือครับ
หลวงพ่อกับไม่ใช่...เขาถือว่าปราชญ์เขา เจ้าที่เฮี้ยนก็แสดงว่าเป็นอากาศเทวดา เทวดาชั้นจาดมหาราชครองอยู่ นักเลงใหญ่

ผู้ถาม วิธีที่จะทำให้ท่านถูกอกถูกใจ จะต้องทำอย่างไรครับ
หลวงพ่อกับไม่ยากอะไร...เอา "ยกทรง" ไปตั้งศาล

เวลาตั้งศาลก็ต้องดู คนเห็นแก่ลาภมากเกินไปไม่ควรเอา จะไม่มีผล ไม่จันอันดับแรกทดลองดูก่อน เราก็ทำหิ้งเข้า เอาผ้าขาวปู มีดอกไม้ มีแจกันไปตั้งไว้ขอบูชาเจ้าที่ เวลาบูชาก็บูชาพระก่อน แล้วก็ต่อด้วยบูชาเจ้าที่เลย ลองลีลานี้ก่อน ถ้าเขาพอใจก็มีผล ถ้าไม่พอใจก็ตั้งศาลให้หมดเรื่องกันไป

(หลวงพ่อดตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๕ หน้า ๕๕-๕๖)

มาร ๕ อย่าง

ผู้ถาม เวลาปฏิบัติพระกรรมฐาน พอจิตเริ่มสงบสงัดความแค้นเกิดขึ้นทันที แล้วก็แก้ไม่ตกสักที ขอหลวงพ่อกำหนดให้หน่อยเจ้าคะ

หลวงพ่ อ้อ ! ... นี่ไปแค้นใคร เอาชื่อมาให้ฉัน ฉันจะฝังดินให้

ผู้ถาม (หัวเราะ) พอจิตไม่สงบก็ไม่แค้น พอสมาธิสงบ แหม...มันก็แค้น!

หลวงพ่ เรื่องนี้ดีมาก ที่ญาติโยมถาม ถอด...การเจริญพระกรรมฐานต้องพิจารณาถึง "มาร ๕ อย่าง" ให้มาก

ผู้ถาม เป็นไงครับหลวงพ่ มาร ๕ อย่าง

หลวงพ่ มาร แปลว่า ผู้ฆ่า ไข้ใหม่...มาร ๕ อย่าง คือ

๑. กิเลสมาร
๒. มัจจุราช
๓. อภิสังขารมาร
๔. เทวปุตตมาร
๕. ชันธมาร

มาร แปลว่า ผู้ฆ่าความดี พระพุทธเจ้าท่านบอกว่ามี ๕ อย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่มีความสำคัญก็คือ "กิเลสมาร" กับ "ชันธมาร" รบกวนเราเรื่อย

ชันธมาร หมายความว่า เวลาจะทำความดี ปฏิบัติกรรมฐานทำสมาธิจิตหรือทำบุญทำทาน ใจความป่วยไข้ไม่สบายมันเข้ามาขวาง อย่างนี้เรียกว่า "ชันธมาร"

อย่างที่โยมถามมาเมื่อกี้ก็เป็น "กิเลสมาร" ตัวนี้สำคัญ ต้องถือว่าคนนี้เป็นคนที่น่าชมมาก คนดีนะคนดี เพราะอะไร...เพราะยามปกติไม่โกรธไข้ใหม่ แสดงว่าอารมณ์เหยาบหมดไป ใจก็เลสหยาบที่โกรธหมดไป

ที่นี้เวลาที่ทำจิตละเอียด เกิดความแค้นขึ้นมากระดับขั้นมาตัวนี้ใจก็เลสที่เป็น "อนุสัย" ตัวละเอียดอย่างนี้ถือว่า เขาชนะมากแล้วนะคนดี อย่างนี้ถือว่าชนะหยาบต่อสู้กันละเอียดแล้ว ถ้าต่อสู้กับละเอียดชนะก็จะชนะเด็ดขาด วิธีทำแบบนี้ก็เคยมีมาด้วยกันทุกคนนะ ฉันก็เคยเจอมา

ผู้ถาม หลวงพ่อก็คงเคยมีเหมือนกันหรือครับ...

หลวงพ่ มี...ทุกอย่างที่ถามมามีทุกอย่าง

ผู้ถาม อ้อ...มีครบเลยนะ

หลวงพ่ มีครบถ้วน...เพราะเลวมี่ครบถ้วน

ผู้ถาม เป็นพระมีเลวเหมือนกันหรือครับ

หลวงพ่ เลว...ถ้าพระไม่เลว บวชอยู่ไม่ได้

ผู้ถาม เอ๊ะ ! เป็นยังไงครับหลวงพ่

หลวงพ่ ถ้าพระดีเขาไม่บวช ไปนิพพานเลย

ผู้ถาม อ้อ...

หลวงพ่ ฉันมันเป็นกัณฑ์นี้ หมุนตะ...แต่ถ้าเมื่อก็ถามว่ายัง"งั้นนะ วิธีแก้ไขใหม่

ผู้ถาม ครับวิธีแก้

หลวงพ่ ถ้ารู้สึกตัวมา ถ้าอารมณ์ระงับก็ถอยหลังคิดว่า อารมณ์จิตอย่างนี้ไม่น่าจะมีแก่เรา เพราะว่าตามปกติเราก็ก้อยอยู่แล้ว ทำไมเวลาจิตสงบสงัดจะต้องมาคิดอย่างนี้ ให้คิดว่าอันนี้ไม่ควรอารมณ์อย่างนี้ ให้คิดแค่นี้ว่าไม่ควร อารมณ์อย่างนี้มันจะมีไม่นานนัก ถ้าเวลาเลิกจิตสบายแล้วก็คิดว่า อันนี้มันผิดไปแล้ว ไม่ควรจะทำให้เศร้าหมองแบบนี้ ความดีที่มีอยู่จะคุ้มครองไม่ได้เมื่อเวลาตาย ถ้าเวลาตายจิตเศร้าหมองแบบนี้ เราต้องลงอบายภูมิ ๒-๓ ครั้ง มันจะหาย ค่อยๆเรื่อยๆไปไม่ช้ามันจะหาย

อันนี้ดีมาก ต้องขอชม คนนี้ก็เลสหยาบเฉพาะโทษะ ผ่านไปแล้ว อันนี้น่าต้องคิด

ผู้ถาม ควรแก่การอนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง

หลวงพ่ ไข่...ควรแก่การรับ "ทาน"

ผู้ถาม เอ๊ะ...!

หลวงพ่ อ้าว...พระ "ให้" ไม่มี...มีแต่ "ขอ" อย่างเดียว

ผู้ถาม อ้อ...

(หลวงพ่อดตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๕ หน้า ๗๕-๗๗)

ฝันเห็นหวักะโหลก

- ผู้ถาม ไม่กี่วันฝันว่า...มีหวักะโหลกตัวหนึ่งยื่นมือมาทางหนู หนูจึงภาวนา "พุทโธ" แล้วเป่าไป ไล่หวักะโหลกตัวนั้นมันก็ภาวนา "พุทโธ" แล้วก็เป่ามาทางหนู หนูจึงคิดว่าพุทโธนี้ยังไม่เสียนก็เลยเปลี่ยนใหม่ว่า "อิติปิ โส" แล้วก็เป่าไปมันก็ "อิติปิ โส" แล้วก็เป่ามา เป่ากันไปเป่ากันมา ในที่สุดมันในหัวตัวหนึ่งมากับหนู แล้วมาบอกให้หนูปล่อยงูไปเสียนะ ภายในอาทิตย์นี้มีจะนั้นจะเตือรอน หนูอยากเรียนถามว่า ถ้าจะปล่อยปลาไหลแทนงูจะได้ไหมเจ้าคะ
- หลวงพ่อบอก ไม่ได้...ต้องปล่อยงู...งูไหล หยิบปลาไหลมาแล้วปล่อยไป บอก...งูไหล
- ผู้ถาม (หัวเราะ)
- หลวงพ่อบอก ก็ดีนี่...ที่บ้านมีงูหรือเปล่า...ก็สงสัยนะเขาบอกให้ปล่อยงู ใ้่งนั้นมันเป็นอะไรนะ ฉันก็เคยโดนมาแล้ว ว่าคาถากันผีไปบทหนึ่ง ท่านบอกว่า "เฮ้ย ! ใ้บ่บทนี้มันว่าได้ครึ่งเดียววันหนึ่ง" ท่านเลยต่อให้อีกครึ่งหนึ่ง พวกนี้ไม่ใช่ผี เป็นเทวดาชั้น **จาดุมหาราช** ที่เขาบอกให้ปล่อยงู ก็ให้ตัดกังวลในร่างกายเสีย ดัดอุปาทาน คิดว่า...ร่างกายนี้เป็นเรา เป็นของเรา เขาแสดงให้ดู ใ้ร่างกายนี้จริงๆ เอาเนื้อออกหมด มันเหลือแค่กระดูกแบบนี้ ให้จำภาพนั้น เท่านั้นเอง
- พวกนี้ท่านก่อนจะตายท่านได้มานไปก่อน และท่านคุ้มครองอยู่ใช่ไหม...ท่านเห็นว่ายังติดในร่างกายเกินไป เพราะร่างกายถ้าเนื้อมันหมดไปเหลือแต่กระดูกแบบนี้ มันสวยไหม...คำว่า "ปล่อยงู" คือ "ปล่อยความยึดมั่นว่า...ร่างกายเป็นเรา เป็นของเราเสียเท่านั้นเอง"
- ผู้ถาม สมมติว่าปล่อยอุปาทานได้ จะไปนิพพานได้ไหมครับ
- หลวงพ่อบอก ยังไม่ตาย...ยังไม่ไป แต่ว่าถ้าได้มโนมยทธิจะไปได้ ถ้าปล่อยตัวอุปาทานตัวนี้ได้ก็ไป เพราะไปนิพพานมันตัดร่างกายตัวเดียว ถือว่าร่างกายไม่เป็นเรื่อง เราพอใจในพระนิพพานเท่านั้นเอง
- ผู้ถาม จะนั้น...ใครก็แกงงู ไปนิพพานไม่ได้...
- หลวงพ่อบอก ได้ซี...กินงูเสียหมดแล้วนี่ งูไม่มีเกาะ อย่าไปเชื่อนะ เป็นอันว่าตามนั้นนะ เขาแนะนำว่าร่างกายเรา ร่างกายเขามีสภาพเช่นเดียวกัน ถ้าเนื้อหมดไปก็เหลือแต่โครงกระดูกอย่างนี้หาอะไรสวยสดงดงามมันไม่มี ความทรงตัวไม่มี **ปล่อยงูคือปล่อยตัวอุปาทาน** ค่อยๆ คิดว่า ร่างกายนี้มีสภาพจะต้องตาย ถ้าตายแล้วมีสภาพอย่างนี้ เราไม่สามารถจะอาศัยมันได้อีก ที่มีร่างกายแบบนี้มันก็ทุกแบบนี้ ถ้าปล่อยร่างกายนี้ทิ้งไปเสีย ร่างกายพังเมื่อไร...ไปนิพพานเมื่อนั้น นี่ละปล่อยงู
- ผู้ถาม ผมนี้ฝันมานานแล้ว ยังไม่ไปนิพพานสักที
- หลวงพ่อบอก ไปไม่ได้...ฉันยังไม่ตาย ไปนิพพานหมด ฉันกินอะไรละ...
- ผู้ถาม แล้วในคืนนั้น หลวงพ่อบอกมาเข้าฝันดิฉันว่า "รอเอ็งอยู่คนเดียว" อย่างนี้ หมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ...
- หลวงพ่อบอก ฝันตรงเป้งเลย! รอคนเดียวยังไม่ให้สวดศีลจึงต้องไปตามถึงบ้าน ใ้ใหม่...
- ผู้ถาม แหม...ไม่น่าฝันอย่างนี้เลย
- หลวงพ่อบอก (หัวเราะ)...อ้าว...ภิกขุ แปลว่า "ผู้ขอ" มีหน้าที่ขอ ถ้าไม่ขอก็ไม่ใช่ภิกขุแท้ "รอเอ็งคนเดียว" หมายความว่า **ยังตัดสินใจไม่แน่นอน** ไปนิพพานนะ ตั้งใจให้มันแน่ ในเมื่อมีสิทธิ์จะไปก็ตัดสินใจให้แน่นอนเสีย
- (หลวงพ่อบอกตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๖ หน้า ๑๗-๒๐)

เห็นภาพพระสีวลี

- ผู้ถาม หลังจากฝึกมโนมยทธิแบบหลวงพ่อบอกแล้วชอบเห็น**พระสีวลี** มาเดินที่ทุ่งกว้างๆ แล้วหนูก็ไหว้ท่าน ท่านก็ให้พรหนู นิ่งที่ไร เห็นอย่างนี้ทุกที เห็นอย่างนี้มีความหมายว่าอย่างไรคะ
- ...
- หลวงพ่อบอก สงสัยนะ...ไ้ตอนหนูไหว้ท่าน แล้วท่านให้พรหนู พระสีวลีท่านพูดภาษาคนหรือว่าภาษาหนู

ผู้ถาม (ยิ้ม) หนู หมายถึงตัวหนูคะ
 หลวงพ่อ อ้อ...ก็ดีซี เป็นพระสีวลี พระสีวลีท่านเป็นพระไม่มีโรค เป็นพระที่มีลาภมาก ถ้าใครมีพระ **ธาตุพระสีวลี** ไว้บูชา ถ้าเก็บสตางค์ไว้คนนี้จะไม่จน!

ผู้ถาม อ้าว...แล้วถ้าไม่เก็บล่ะครับ
 หลวงพ่อ ถ้าไม่เก็บก็จนนะซี แต่ความจริงได้พระธาตุของพระสีวลีไว้บูชา มีลาภมากจริงๆ เพราะเขา เคยบูชากันมานานแล้วนะ

ผู้ถาม แล้วเราจะรู้ได้ยังไงล่ะครับว่า...เป็นพระธาตุพระสีวลี
 หลวงพ่อ อันนี้ไม่ยาก ถ้าได้มนมยิทธิแล้ว ได้พระธาตุก็ไปถามท่านว่าใช่ไหม...ถ้าเราไม่ถามท่าน ก็ถามเทวดาองค์ใดองค์หนึ่ง ที่มั่นใจว่าท่านพูดตรงไปตรงมา ถ้าถามองค์ไหนต้องเฉพาะ องค์นั้น ถ้าเปะปะเสร์จไม่ก็ครึ่งเป็เลย

ผู้ถาม แล้วสมมุติว่า...ญาติโยมอยากได้พระธาตุของพระสีวลี จะสวดมนต์ขอพรอย่างไรครับ
 หลวงพ่อ อันนี้ไม่รู้เขาบูชายังไงเหมือนกัน แต่เมื่อสมัยฉันยังอยู่ **วัดบางนมโค** วันหนึ่งนอนฟังข่าว วิทยูเวลานอนก็ชอบดับไฟเป็นปกติ ชาวไหนไม่ชอบใจก็ภาวนาเรื่อยๆไป วันนั้นรู้สึกข่าวว่า เปะปะไปหน่อย จะปิดวิทยูคนอื่นเขาก็ฟังอยู่ นอนภาวนาเรื่อยๆไป เห็นแสงปรากฏขึ้นบนช่อ เป็นแสงสว่างมองไปก็สงสัยว่าเป็นแสงอะไร ก็ได้ยินเสียงบอกว่า...
 "ผมจะมาอยู่ด้วยครับ" ก็ถามว่า "ใครครับ"
 "ได้ยินเสียงบอกว่า **"ผม สีวลี"** พอสิ้นเสียงแสงหายไปก็ลุกขึ้นจุดตะเกียง ก็เอาไฟฉายไปส่องบนช่อ ก็เจอพระธาตุแปลกเหมือนกัน นั่นไม่รู้ว่าเป็นบูชาบทไหน ต้องบอกว่าเป็นบูชาบทฟัง ชาววิทยู

ผู้ถาม แล้วพระธาตุยังอยู่หรือเปล่าครับ
 หลวงพ่อ ก็ถือว่าเป็นสมบัติสงฆ์ ไม่ได้เอามา

ผู้ถาม หลวงพ้อมีองค์เดียวหรือครับ
 หลวงพ่อ หลวงพ้อมีองค์เดียว...หลวงพ้อมี ๒ องค์ ก็ช่วยซี!
 (หลวงพ่อดตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๗ หน้า ๔๓-๔๔)

การจุดธูป

ผู้ถาม เวลากราบศพ มีคนเขาบอกว่าให้ใช้ธูปดอกเดียวอันนี้จะถูกไหมคะ
 หลวงพ่อ ถูก...ถ้าจุดไม่ถูกก็ไม่มีติดสิ

ผู้ถาม (หัวเราะ)
 หลวงพ่อ จุดธูปนี้...พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนเลยว่าจุดกี่ดอก สมัยพระพุทธเจ้าเวลาที่จะไปฟังเทศน์ มีธูปเทียนดอกไม้ไปบูชา แต่ว่าจุดกี่ดอกไม่เคยบังคับ บูชาผีต้องจุดดอกเดียว บูชาเทวดา ต้อง ๒ ดอก ใอันนั้นว่ากันเองแหละ...ถ้าหากว่าฉันเป็นคนชายธูปนะ จะบอกว่าถ้าบูชาพระควรใช้ธูป ๑ ห่อ จะได้ขายคล่องๆหน่อย ความจริงไม่มีนะ เขาไม่ได้บังคับ...เท่าไรก็ได้แต่ ว่าก็เป็นไปตามความพอใจ ถ้าเคยปฏิบัติแบบไหน...ก็ให้เป็นไปแบบนั้น

ผู้ถาม แล้วก็มีคนบอกอีกแหละครับ...หลวงพ่อเขาบอกว่าห้ามจุดธูปดำ เดี่ยววิญญูณดำๆ จะมาอันนี้จริงไหมครับ... หลวงพ่อ

หลวงพ่อ เขาคนนั้นว่าถ้าจะจริง คนอื่นไม่เกี่ยว ก็ไอ้คนที่มันจะตาย มันจะลืมตาดูสิริ...ไอ้ธูปดำๆ กลิ่นมันใช่ไหม... อันนี้มีประโยชน์มาก ถ้าบังเอิญแก่ได้กลิ่นธูปหอมๆ กระทบจมูก เวลานั้นประสาทไม่ค่อยดีแล้วใช่ไหม...มันดี๊มาก ต้องกลิ่นแรงๆหน่อย ถ้ากระทบเข้ามาก็เกิดความรู้สึก เอ๊ะ!ไอ้ธูปกลิ่นนี้เคยบูชาพระ พอนึกถึงพระหน่อยเดียวตอนนั้นถ้าตายไปแล้วไปสวรรค์ทันที นี่มีประโยชน์มาก
 (หลวงพ่อดตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๗ หน้า ๑๐๑-๑๐๒)

กลิ่นธูปควันเทียน

ผู้ถาม หลวงพ่อคะ เวลาคนที่ตายแล้ว เราก็ไปกราบศพแต่ได้กลิ่นธูป หรือควันเทียน อย่างนี้หมายความว่าอย่างไรคะ
 หลวงพ่อ นั้นเขาแสดงปรากฏเป็นกลิ่นธูป ควันเทียน ถ้าเป็นกลิ่นธูปก็แสดงว่าอยู่สูง ถ้าเป็นกลิ่นธูปหอมๆ ก็แสดงว่าอยู่สูงมาก ถ้าเป็นกลิ่นกระแจะหรือน้ำหอมธรรมดาก็ไม่ใช่ กลิ่นดอกไม้ก็

ไม่เชิง มันผสมผสานกัน อันนี้อยู่ชั้นกามาจร ถ้าเป็นกลืนรูปจัดหนอยก็ต้องนับเป็น ๒ จุด คือ พรหมกับนิพพาน พรหมกับนิพพานนี่กลืนคล้ายคลึงกันมาก

ผู้ถาม
หลวงพ่อบ๊วย แต่เคยได้กลืนเหล่าจุนๆ อยากราบว่า เป็นชั้นไหนครับ
หลวงพ่อบ๊วย โลหะกุมภี...เทวดาชั้นนี้แข็งแรงมาก ใจดีที่สุด ถ้าไปที่นั่นไม่ต้องซื้อข้าวกิน กรอกใส่ปากเลยทนไม่ไหว จับนอนกรอกปากอีก แหม...ไอ้กลืนเหล่านี้น่าจะเป็นเทวดาบางชั้น กลืนแปลกจริงๆนะ นี่ต้องพิจารณากันก่อนนะ ถ้าหากคนที่เคยเคารพนับถือก็ดี คนที่ไม่เคยเคารพนับถือก็ดี ที่ติดเหล่าแล้วตายไปมีไหม...ต้องนึกถึงคนนั้นก่อน บางทีเขาอาจจะเป็นเทวดา เวลาเข้ามา เขาอาจจะแสดงกลิ่นเหล่าให้ปรากฏ จะได้ทราบที่ท่านมาแล้ว อย่าไปโทษว่าเขาเป็นสัตว์รอกเสมอไปไม่ได้นะ

ผู้ถาม
หลวงพ่อบ๊วย ถ้าหากว่าเราได้กลิ่นอย่างนี้ เอากลิ่นเป็นอนุสติเราตายแล้วจะเป็นอย่างไรครับ
หลวงพ่อบ๊วย ก็สบาย...ไปอยู่โลหะกุมภี ดีจริงๆ เลย ตั้งเป็นจานไว้ละ ไม่ไปไหนเลย ตั้ง...ป๋อง...ลงท่อกองแดง!

ผู้ถาม
หลวงพ่อบ๊วย ยังงั้นเปลี่ยนใหม่ดีกว่า เอาเป็นกลิ่นรูปควนเทียนก็แล้วกันครับ
หลวงพ่อบ๊วย เอาอย่างนี้ดีกว่า เอากลิ่นเย็นๆดีไหม...จะได้ลงโลกันตนรกเลย

ผู้ถาม
หลวงพ่อบ๊วย ที่นี้มีผู้หญิงอีกคนหนึ่งแกมาเล่าให้ฟังว่าเวลาสวดมนต์เห็นแม่ที่ตายไปแล้วมานั่งอยู่ข้างๆ และได้กลิ่นรูปเสมอ เขาสงสัยว่า แม่ยังห่วงอะไรอยู่หรือเปล่าครับ

หลวงพ่อบ๊วย กลิ่นสูงหรือกลิ่นต่ำ
ผู้ถาม
หลวงพ่อบ๊วย เอ...ไม่ยักบอก เอ๊ะ! หลวงพ่อกลิ้งสูงกลิ้งต่ำเป็นยังไงครับ

หลวงพ่อบ๊วย ไอ้กลิ้งต่ำนะ กลิ่นมากหนอย กลิ่นสูงนะ กลิ่นธรรมดา เราเคยสัมผัสอยู่เสมอ
ผู้ถาม
หลวงพ่อบ๊วย อย่างกลิ้งรูปควนเทียนนะหรือครับ

หลวงพ่อบ๊วย ถ้าอย่างนั้นดี ไม่เหมือนกลิ้งปุงๆ
ผู้ถาม
หลวงพ่อบ๊วย (หัวเราะ)

หลวงพ่อบ๊วย ข้อนี้ตอบไม่ยากเลย ที่มาให้เห็นนั้นแสดงว่า ท่านสบายมากแล้ว ถ้าไม่สบายมากท่านจะมาให้เห็นภาพไม่ได้ ถ้าแสดงให้เห็นปรากฏแสดงว่าเรามีความสุขมาก เมื่อเขาเป็นเทวดาหรือพรหมเขาก็ห่วงลูกหลานจะตกนรก ถ้านึกถึงพ่อแม่เป็นความกตัญญูรู้คุณ เป็นเทวดาได้นะ ไซ้ใหม่...แล้วยังสวดมนต์อยู่อย่างนั้น ได้กลิ่นแม่ด้วย มีความรู้สึกว่ามีแม่มาด้วย อันนี้ดีมาก แต่สงสัยว่าตอนนั้นแกสวดแม่หรือเปล่า ถ้าไม่สวดแม่นะ และแกใจดีนะ เห็นว่าแม่มาด้วย อันนี้เป็นความกตัญญูรู้คุณ แค่นี้เดี๋ยวนี้ไปสวรรค์จิตเป็นอุปจารสมาธิพอดี ถ้าจิตเป็นอุปจารสมาธิจิตมั่นก็เป็นทิพย์สามารถจะเห็นได้

(หลวงพ่อบ๊วยตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๗ หน้า ๑๐๕-๑๐๗)

การปฏิบัติตนเพื่อความพ้นทุกข์แบบย่อๆ

ผู้ถาม
หลวงพ่อบ๊วย จะทำอะไรจะเรียนถามว่า การปฏิบัติตนเพื่อความพ้นทุกข์แบบย่อๆ มีบ้างไหม
เจ้าคะ...

หลวงพ่อบ๊วย ต้องการแบบย่อหรือ...ต้องไม่ยืดยาว
ผู้ถาม
หลวงพ่อบ๊วย อ้าว...ทำไมละครับหลวงพ่อบ๊วย...

หลวงพ่อบ๊วย งอเข้ามานิด...แล้วก็ย่อตัวลงมา ก็ความจริงอันดับแรกจับ **พุทธานุสสติ** ให้ทรงตัว

หลังจากนั้นก็พิจารณากายคตานุสสติ ร่างกายนี้มันไม่ตีเต็มไปด้วยความสกปรก ร่างกายเป็นชั้นเป็นตอนเป็นท่อนไซ้ใหม่...ไม่เป็นแท่งทึบมีอาการ ๓๒ คือ ผม...เล็บ...และฟัน เป็นต้น

นี่เขาถือเป็น **กายคตานุสสติ**

เห็นว่าทุกส่วนของร่างกายเต็มไปด้วยความสกปรกอันนี้เป็น **อสุภกรรมฐาน** เห็นว่ามันไม่ตีมันก็เป็นทุกข์ แล้วก็ สลายตัวไปในที่สุด หลังจากนั้นก็ตั้งใจไว้เฉพาะ **พระนิพพาน**

เป็นอารมณ์ และก็พยายามตั้งตนตั้งใจทำตามนี่คือ

ตัดโลภะ ความโลภ ด้วย จาคานุสสติกรรมฐาน ด้วยการให้ทาน
ตัดโทสะ ความโกรธ ด้วยการรักษาศีล มีพรหมวิหาร ๔ เป็นเบื้องหน้า
ตัดโมหะ ความหลง ด้วยการเข้าใจตามความเป็นจริงว่า ร่างกายมันไม่ตี เราไม่ต้องการมัน

ผู้ถาม
หลวงพ่อบ๊วย ต้องการนิพพาน แค่นี้ง่ายๆ
แค่นี้ไปได้แน่ๆ เลย

หลวงพ่อกำลังจะไปก็จะได้จะอยู่ก็ได้
ผู้ถาม ไม่ขัดข้องเลย
หลวงพ่อกำลังจะไป... หมายถึงนิพพาน ยังไม่นิพพานก็ยังไม่ไป เนื้อแท้จริงๆ ต้องตัด โลภะ โทสะ โมหะ ๓ ตัวเท่านั้น แต่ว่าถ้าเราไม่ยึดพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ มันจะไม่มีอาการทรงตัวนะ
ผู้ถาม ครับ...
หลวงพ่อกำลังจะไป ดีกว่า ถือบันไดขั้นแรกไว้ก่อน ถืออารมณ์พระโสดาบันไว้ก่อน ง่ายดี อารมณ์พระโสดาบันนี่ก็คือ

1. เคารพพระพุทธเจ้า
2. เคารพพระธรรม
3. เคารพพระอริยสงฆ์
4. มีศีล ๕ บริสุทธิ์
5. ตั้งจิตไว้เฉพาะพระนิพพาน

อันนี้ง่ายๆ ถ้าอันนี้ได้แล้ว... ใจเรื่องมรรคผลก็กลายเป็นของไม่ยาก
(หลวงพ่อดตอบปัญหาธรรม ฉบับพิเศษ เล่ม ๕ หน้า ๑๒๐-๑๒๑)

พุทธพยากรณ์

พุทธพยากรณ์

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย วันนี้เป็นวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๓๓ เป็นอันว่าในระหว่างนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทคงจะทราบว่าจะวันออกกลาง โดยเฉพาอย่างยิ่ง อ่าวเปอร์เซียกำลังจะเกิดสงครามกับอิรัก กับหลายประเทศรวมกัน คือ อิรักฝ่ายหนึ่งกับหลายประเทศฝ่ายหนึ่ง ถ้าจะเปรียบเทียบกันคล้ายๆกับ สงครามโบกครั้งที่ ๒ คือ เยอรมันกับอิตาลี ญี่ปุ่นฝ่ายหนึ่ง อเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส อีหลายประเทศรวมกัน แต่ทว่าสงครามนี้จะเกิดหรือไม่เกิด อันนี้ก็ทราบไม่ได้เหมือนกัน เพราะว่าต่างคนต่างก็ตั้งท่า ต่างคนต่างก็เตรียมพร้อมที่จะลงมือกันและกัน และคำพยากรณ์ก็จะไม่พยากรณ์ว่า มีสงครามหรือไม่ แต่ทว่ามีหนังสือเล่มหนึ่ง เขาให้ชื่อว่า **นอสดรามามุส** เขาพยากรณ์ล่วงหน้าไว้ถึง ๒,๐๐๐ ปี โดยเฉพาอย่างยิ่งปี ค.ศ. ๑๙๙๐ จะเป็นปีเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๓ แล้วสงครามโลกครั้งที่ ๓ นี้ จะเป็นสงครามที่มีความร้ายแรงมาก แต่ความจริงหนังสือนี้อาตมาก็ไม่ได้อ่าน เขาให้มาเหมือนกัน อ่านผ่านไปนิดเดียว แล้วก็เขาบอกว่า ประเทศอเมริกาอาจจะถูกระเบิดนิวเคลียร์แล้วก็จะจะมีเหตุการณ์ร้ายต่างๆเกิดขึ้น

รวมความแล้วเป็นสงครามทำลายศาสนา ในระหว่างศาสนากับศาสนา คือศาสนาคริสต์กับศาสนาอิสลาม เขาว่าอย่างนั้นนะ ตามที่หนังสือว่า หรือตามที่คนบอก อาตมาก็ไม่ได้อ่านชัด ที่นี้เรื่องของดามุส ดามุสเขาพูดไว้ จะแน่นอนขนาดไหนก็เป็นเรื่องของเขา สำหรับพวกเราบรรดาท่านพุทธบริษัทในฐานะที่เป็นศากยบุตรพุทธชินโรส เป็นลูกของพระพุทธเจ้า เราก็มาดูคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าบ้าง

พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้กับพระอานนท์ว่า **อานันท์** ทศกัณฐ์ ก่อตั้งพุทธกาล ๑๕ ปี จะเกิดเหตุการณ์ร้ายแรง จะมีการรบราฆ่าฟันซึ่งกันและกัน ฝนเหล็กจะตกจากอากาศ ไฟจะลงมาจากอากาศ จะเผาผลาญประชาชน และบุคคลให้พินาศ จะมีการล้มตายซึ่งกันและกันเป็นอันมาก แต่ว่า **อานันท์** ทศกัณฐ์ ก่อตั้งพุทธกาล ๑๕ ปี จะถือว่าเป็นเหตุการณ์ร้ายแรงนักยังหาได้ไม่ ทั้งนี้ก็เพราะว่าหลังกึ่งพุทธกาลไปแล้ว **อานันท์** ทศกัณฐ์ จะมีความร้ายแรงก่อนกึ่งพุทธกาลมาก ยักษ์นอกศาสนาจะรบราฆ่าฟันซึ่งกันและกัน ยักษ์นอกพุทธศาสนานั้นหมายถึง คนที่ไม่ได้เคารพพระพุทธศาสนาจะรบราฆ่าฟันซึ่งกันและกัน ต่างฝ่ายจะล้มตายกันฝ่ายละมากๆ สมณะ ชี พราหมณ์จะล้มตาย จะตายไปฝ่ายละครึ่งจึงจะเลิกร่ากัน สำหรับประเทศที่นับถือพุทธศาสนาจะมีภัยเหมือนกัน แต่ไม่ร้ายแรงนัก นี่เป็นคำพยากรณ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เป็นอันว่าท่านดามุสคนนี้ก็พยากรณ์ไว้ตรง แต่เขาบอกว่า ค.ศ. ๒๐๐๐ โลกจะสลาย แต่ว่าพระพุทธเจ้าของเราบอกว่าโลกยังไม่สลาย พระพุทธศาสนาจะทรงอยู่ได้ตลอด ๕,๐๐๐ ปี โดยเฉพา

อย่างยิ่ง ทรงพยากรณ์ไว้ที่พระธาตุดอยกิตติครั้งหนึ่ง ทรงตรัสว่า **ชี้ว่าเขตประเทศนี้ต่อไปจะเป็นประเทศที่มีความเจริญรุ่งเรืองมาก จะสามารถทรงพระพุทธศาสนาครบ ๕,๐๐๐ ปี** นี้หมายถึงประเทศไทย

เป็นอันว่า สงครามจะเกิดขึ้นที่ตามุสบอก ก็หมายความว่าถึงสงครามซึ่งตะวันตก หมายถึงอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศสและประเทศอื่นๆกับตะวันออกกลาง สงครามจริงๆยังคงไม่ถึงประเทศไทย...

ที่นี้เรามาย้อนรอยถอยหลังกันก่อนว่า ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติตรัสว่า ก่อนถึงพุทธกาล ๑๕ ปี จะมีการรบราฆ่าฟันซึ่งกันและกัน ฝนเหล็กจะตกจากอากาศ ไฟจะลุกจากอากาศก็เป็นความจริง ในขณะนั้นปรากฏว่า ลูกปืนกลจากอากาศบ้าง ลูกระเบิดจากอากาศบ้าง ลูกระเบิดเพลิงบ้าง ทั้งจากอากาศประเทศไทยเราก็พลอยยับเยินไม่น้อยเหมือนกัน เล่นเอาตุรกีไฟต้องไปชี้กันที่บางกอกน้อย ทั้งๆที่ตุรกีหนัก แต่แรงของระเบิดดันตุรกีไฟจนชี้กัน ตึกบ้านเรือนโรงสาบมาก

แต่ว่าสงครามนั้นเป็นเหตุบันดาลอย่างหนึ่งนั่นคือว่า **สร้างความทุกข์** บรรดาท่านพุทธบริษัท คำว่าสงครามนี้ อาตมาผู้พูดเองก็ยังไม่รู้สึกลัวหวาดเสียวอยู่เพราะว่าเคยอยู่ในระหว่างสงคราม ไม่ได้หมายความว่าเข้าสงคราม คือ มีชีวิตอยู่ในระหว่างสงคราม ขณะนั้นอยู่กรุงเทพฯ แสงไฟฟ้าก็ใช้ไม่ได้ต้องใช้ตะเกียง ตะเกียงน้ำมันก๊าดไม่มีจะใช้ น้ำมันโซล่าหาไม่ได้ ต้องใช้น้ำมันหมู หรือน้ำมันมะพร้าวมาทำตะเกียง ของทุกอย่าง ของกินของใช้ต้องปันส่วน เพราะ หาไม่ได้ และของหายาก โรงงานต่างๆ ก็ถูกระเบิดเสียมาก ของที่ส่งมาจากต่างประเทศก็ส่งมาไม่ได้ จะได้ก็ของจากญี่ปุ่น เวลานั้นโรงงานของเราก็มีน้อย เวลานั้นโรงงานมีมาก แต่ก็ไม่นั่นก็ เพราะระเบิดจากอากาศก็ดี จรวดก็ดี หรือว่าระเบิดจากภาคพื้นดินก็ดี อาจจะทำให้โรงงานต่างๆในประเทศไทยได้ ถ้าสงครามเขาเกิดขึ้น

หากว่าท่านจะถามว่า **ทำไมสงครามเกิดขึ้นที่ตะวันออกกลาง แล้วจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับประเทศไทย ทำไมไทยจึงต้องหวาดระแวง**

ความจริงไม่ได้พูดให้ระแวง พูดให้ทราบตามความเป็นจริง หรือตามความรู้สึกนึกคิด ถ้าเรื่องนี้ผิดก็ต้องขอภัยด้วย เพราะว่าเป็นการคาดคะเนมากกว่าอย่างอื่น คิดว่า ถ้าสงครามเกิดขึ้นระหว่างสงครามศาสนา ก็จงอย่าลืมนะ ศาสนาที่อยู่ระหว่างสงครามก็มีอยู่ในประเทศไทยทั้งสองศาสนา ถ้าเขารบกันแต่เพียงภายนอกก็ดี แต่บังเอิญคนที่นับถือศาสนานั้นๆทั้ง ๒ ศาสนาเกิดทะเลาะวิวาทรบราฆ่าฟันในเขตของเรา เขตของเราที่ต้องยับเยินไป เหมือนกับสนามหญ้ากับสุนัข สุนัข ๒ ฝ่ายกัดกันสนามหญ้าก็แหลก ถ้าบังเอิญเขารบกันก็ไม่มีอะไร ดีไม่ดี เขาจะชวนเรารบ เราจะรบหรือไม่รบ เขาจะรบหรือไม่รบ เขาก็ไม่รบ แต่เขายึด เรายอมให้เขายึดใหม่ ในส่วนต่างๆ ส่วนใดส่วนหนึ่งของประเทศไทย

สำหรับความนึกคิดเวลานี้ ไม่ใช่หมอดูนะ ไม่ใช่พยากรณ์ตามหลักวิทยาศาสตร์หรือหลักอะไรรทั้งหมด เป็นแต่การคาดคะเนว่า **เหตุการณ์จะต้องเกิดขึ้น** ส่วนหนึ่ง ทางใต้ของประเทศไทยจะเกิดกบฏขึ้น นั่นหมายความว่า ความเดือดร้อนจะเกิดขึ้นอาการต่างๆที่ปรากฏในปีปัจจุบันจะฟูขึ้น เพราะรับการสนับสนุนเรื่องการเงิน กำลังอาวุธจากที่อื่น จากนั้นเหล่าทหารตำรวจของเรา ก็ต้องเคลื่อนกำลังเข้าไปรักษาเขต ที่นี้เขตต่อเขต เขตยันเขต เขตที่เขาขึ้นเป็นเขตในประเทศไทย และเขตต่อไปข้างหน้าก็เป็นเขตที่พวกเดียวกัน อะไรมันจะเกิดขึ้นบ้างลองวาดภาพกันดู ถ้ามันเกิดจริงๆตามเขาวานะ **อันนี้ไม่ใช่รับรองว่ามันจะเกิดจริงหรือไม่** ถ้าเกิดจริงส่วนประเทศไทยทุกจุดทุกภาคก็มีบุคคลที่ถือศาสนาตรงข้ามกับพระพุทธศาสนา ก็มีกำลังขึ้น ที่เขาโตกันที่เชียงใหม่ อภิปรายก่อนหน้านี้นี้ไม่ถึงเดือนเขาโตกันถึงหลักสูตรการศึกษาว่า **หลักสูตรพระพุทธศาสนาถูกลดลง** หลักสูตรศาสนาอื่นเข้ามาแทน **อย่างนี้ก็ต้องมีอาการนำคิดว่า เขาวางแผนล่วงหน้าไว้ไกลมาก หรือว่าเป็นการวางแผนล่วงหน้าไว้ก่อนโดยเฉพาะระยะใกล้ก็ได้**

ก็เป็นอันว่า เมื่อสงครามใหญ่เกิดขึ้นทางด้านตะวันออกกลาง ที่นี้เศษสงครามมันก็จะอาจจะเข้ามาถึงประเทศไทย ต่อไปก็เป็นการเดาอีก ขอเดานะ ไม่ได้พูดจริงๆ จะหาว่าดูผิดก็ไม่ได้ เดามันผิดได้ ขอเดาว่า ถ้าสงครามเกิดขึ้นอย่างนั้นจริงๆ แต่ความจริงเวลานี้ยังไม่มีใครจะให้เกิดเวลาที่พูดนี้นะ วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๓๓ แต่กว่าหนังสือนี้จะออกถึงเดือนมีนาคม ถ้าสงครามเกิดก็เกิดแล้ว ไม่เกิดก็ไม่เกิด ในระหว่างนี้ ต่างคนต่างมอง ต่างคนต่างพูด แสดงเรื่องการเมืองเอาเหตุผลต่างๆ มาหักล้างกัน ก็ไม่แน่ว่ามันจะเกิด ก็อยากจะบนบานศาลกล่าวไว้ว่า มันไม่เกิดนั่นแหละเป็นการดี แต่ทว่าพระดำรัสขององค์สมเด็จพระชินสีห์ไม่เคยผิด แต่ว่าท่านไม่ได้บอก พ.ศ.

เป็นอันว่า ประเทศไทยก็จะถูกหางหรือท้ายฝนละอองฝนจากสงคราม ก็เป็นอันว่า เราถูกละอองฝนดินแดนเราก็จะไม่เสีย แต่ว่าชีวิตคนอาจจะเสียไปบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิ่งที่น่าห่วงก็คือ ของกินของใช้ราคามันแพงมาก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าเราต้องใช้ น้ำมัน โรงงาน

ต่างๆต้องใช้น้ำมัน ในเมื่อสงครามเกิดขึ้นในเขตของบ่อน้ำมัน เราจะมีโอกาสซื้อน้ำมันได้หรือเปล่านั้นก็ยังไม่แน่ ท่านถามสท่านบอกว่า อำนาจของฝ่ายน้ำมันมีอำนาจมาก สามารถเอา อาวุธใส่ในท้องปลาไปยิงระเบิดที่ไหนก็ได้ นั่นหมายถึง เรือดำน้ำ ถ้าเราส่งเรือไปซื้อของในเขตใดเขตหนึ่ง ซึ่งเป็นของศัตรู เขา เรือดำน้ำของเขาอาจจะยิงเรือพาณิชย์ของเราก็ได้ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้คนที่พบระหว่างสงครามจะมีความรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ แต่ว่าขอยืนยัน บรรดาท่านพุทธบริษัทว่าสิ่งที่เราไม่ต้องกลัวอย่างหนึ่งคือ เขาประกาศบอกว่า การสงครามนี้เขาจะใช้อาวุธเคมีบ้าง จะใช้นิวเคลียร์บ้าง จะใช้นิวตรอนบ้าง อาวุธทั้งหลายเหล่านี้น่ากลัวจริงๆ แต่สำหรับความรู้สึกของผู้พูด ไม่มีความรู้สึกกลัวเลย เพราะว่าพระพุทธเจ้ามีความศักดิ์สิทธิ์ ของๆท่านทุกชั้นที่ผลิตออกมา ท่านบอกว่กัน รังสีต่างๆได้ทั้งหมด รังสีต่างๆจะไม่กระทบกาย หรือทรัพย์สินบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่มีของของท่านได้ ที่ท่านทำให้นะ

ก็เป็นอันว่า ท่านยืนยันมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๑ และท่านทำทุกครั้ง ท่านก็ยืนยันทุกครั้งว่า เกี่ยวกับรังสีไม่ต้องกลัวเลย รังสีจะไม่เข้ามาใกล้บุคคลที่มีของที่ท่านทำให้ ของนั้นอยู่ในไหน ก็หากันเอาเองก็แล้วกัน ของนั้นจะขอบอกไว้เป็นนัยๆ เอาตรงๆเลยก็ได้คือ พุทธานุสสติ นั่นคือ นึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ และก็ภาวนาไว้ว่า พุทโธ เวลาหายใจเข้านึกว่า พุท เวลาหายใจออกนึกว่า โธ ก่อนจะออกจากบ้าน ตื่นขึ้นมาใหม่ๆ บูชาพระก่อนภาวนาว่า พุทโธ ก่อนอธิษฐานขอความปลอดภัย ก่อนจะไปก็เสกน้ำลายด้วยกำลังของพุทโธสัก ๓ ครั้ง แล้วก็เดินออกจากบ้านไปหรืออยู่บ้านก็ได้ ภัยอันตรายจะไม่มีแก่ท่าน หรือว่าถ้าทำอย่างนี้ยังไม่เกิดความมั่นใจ ก็เอาของที่องค์สมเด็จพระจอมไตรทรงทำไว้ติดกับร่างกาย แต่ต้องอาราธนาทุกวันว่า นะโม ตัสสะฯ ๓ ครั้ง แล้วก็ว่า พุทโธ เหมือนกัน และก็อธิษฐานให้ปลอดภัย อย่างนี้จะปลอดภัยจากรังสีต่างๆ แม้แต่ สะเก็ดระเบิดหรือว่ากระสุนปืนของข้าศึก ก็จะไม่อันตรายกับท่าน ถ้าท่านทั้งหลายมีพุทธานุสสติเป็นกำลังใจ

ที่นี้เราก็มาคอยกันต่อไป นี่มันเรื่องคุณนะ ถ้าบังเอิญเวลานี้มีอิรักตั้งทำยัน อิรักปรากฏว่าประกาศว่ามีคน ๑๘ ล้าน แต่ทว่าอิรัก อิหร่านนี้รบกันมาประมาณ ๘ ปี พออเมริกาส่งกำลังเข้ามาในอ่าวเปอร์เซีย อิรัก อิหร่านตีกับฉิบ พื้นที่ของอิหร่านที่อิรักยึดได้ก็พันตารางไมล์ก็ตามคืนให้หมดปล่อยเชลยให้หมด เวลานี้ศัตรูกับศัตรู อิรักกับอิหร่านเป็นมิตรกัน อิหร่านก็เข้ากับอิรักไม่เห็นด้วยที่อเมริกาจะเอว้วัฒนธรรมของเธอมาใช้ในตะวันออกกลาง เขาถือว่าผิดกฎของพระศาสนา นี่เป็นว่า อิรักก็มีเพื่อนเข้าอีกหนึ่ง ประเทศคือ อิหร่าน อิหร่านนี้ก็ไม่ไช่เล่นเหมือนกัน หนักเหมือนกัน แล้วต่อมาอย่าลืมว่า สายเลือดที่ร่วมกันมา เขาอาจจะไม่ทิ้งกัน นั่นคือ ศาสนา คนที่นับถือศาสนาเหมือนกัน อาจจะร่วมมือกันภายหลัง อย่างนี้สงครามใหญ่จะเกิดขึ้น ซึ่งตรงกับคำพยากรณ์ของพระท่านในปีที่ญวนแตกอเมริกาหนีกลับบ้าน ปีนั้นก็ถามพระท่านว่า หลังจากนั้นจะมีอะไรบ้าง สงครามใหญ่จะเกิดขึ้นไหม ท่านบอกว่า คำว่าสงครามโลก ยังไม่เกิด คำว่าสงครามโลกนั้นหมายถึงว่า ทั้งโลกแบ่งกันเป็น ๒ พวก ร่วมกันรบกันอย่างนี้เรียกว่า สงครามโลก แต่สงครามครั้งที่จะเกิดทางด้านตะวันออกกลาง ท่านบอกตรงว่าจะเกิดที่ด้านตะวันออกกลาง เขายังไม่เรียกว่าสงครามโลก เขาเรียกว่าสงครามใหญ่ สงครามใหญ่คราวนี้จะมี ความร้ายแรงไม่น้อย ร้ายแรงกว่าสงครามโลกครั้งที่ ๒ แต่ว่าท่านก็ไม่ได้บอกอย่างตามสว่า ถึงแม้อเมริกาอาจจะถูกนิวเคลียร์ ท่านไม่ได้บอกไว้คือไม่ได้ถาม

รวมความว่า คำพยากรณ์ของท่านที่พยากรณ์ว่า จะเกิดที่ตะวันออกกลางก็ตรงแล้ว เวลาที่ตะวันออกกลางจะมีสงคราม อย่างน้อยที่สุดก็เป็นสงคราม เศรษฐกิจ เริ่มบีบรัดกันขึ้นมา การถูกบีบนี้ บรรดาท่านผู้ฟังและท่านผู้อ่าน สมัยเยอรมันก็ดี ญี่ปุ่นก็ดี อิตาลีก็ดี ที่ต้องประกาศเป็นสงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เพราะว่าการถูกบีบคั้นจากโลกตะวันตก หรือหลายๆประเทศที่เรียกกันว่า สันนิบาตชาติ ในเวลานั้นทั้ง ๓ ประเทศลาออกจากสันนิบาตชาติ สันนิบาตชาติต่างคนต่างบีบคั้นต่างๆ หาทางกลั่นแกล้ง ถ้าไม่รบก็อดตาย มีความจำเป็นต้องรบ หมายถึงว่า ยอมเสี่ยง ยอมเสี่ยงการเสียอิสรภาพ การเสียประเทศจะต้องเป็นเมืองขึ้นเข้ากับความตาย ที่นี้การรบความตายมันก็เกิด แต่เกิดเฉพาะบุคคลบางกลุ่มที่เป็นทหาร และบุคคลที่อยู่ใกล้จุดยุทธศาสตร์ที่ถูกระเบิด คนนอกนั้นจะไม่ตาย ถ้าไม่รบ ความอดเกิดขึ้น มันจะตายทั้งประเทศ เขาต้องตัดสินใจรบ เรื่องสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ มีฉันทใจ เวลานี้อิรักกับอิหร่าน กำลังจับมือกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศาสนามุสลิมเป็นศาสนาที่มีความรักกันมาก

อย่างตอนใต้ประเทศไทย คราวนั้นฟังข่าวจากโทรทัศน์จาก ท่านพันเอกณรงค์ กิตติขจร ท่านบอกว่า ใครละ พันเอกกัลดดาฟี มั่ง ถ้าพูดชื่อผิดขอภัยด้วย ท่านเคยไปเจรจากับบอกว่า อายามาอยู่กับประเทศไทย แต่เขาบอกว่า รัฐบาลไม่ได้ยุ่งด้วยแต่ที่ยุ่งนั้นเป็นเรื่องของศาสนา ที่จะให้มีการแบ่งแยกประเทศไทยออกเป็นของมุสลิมส่วนหนึ่ง ของไทยส่วนหนึ่ง เขาหวัง ๔ จังหวัดแต่

ความจริงถ้าเขายึด ๔ จังหวัดได้ เขาจะเอาอีก ๘ จังหวัด ถ้า ๘ จังหวัดได้ เขาจะเอาอีก ๑๖ จังหวัด ผลที่สุดเขาก็ต้องการยึดทั้งหมดทั้งประเทศไทย **ความพอใจของคนไม่มีฉันทใจ** บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ถ้าสงครามเกิดขึ้น ถ้าเราจำเป็นต้องเสียดินแดน เรื่องเสียเฉพาะนะ ไม่มีแน่นอน มันต้องเสียกันเรื่อยไป เวลานี้เราก็ไม่มีพอที่จะเสียแล้ว แต่ที่พูดนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า สงครามจะเกิดขึ้น สมมุติว่า ถ้ามันจะเกิด ที่นี้เรื่องของศาสนาก็จะเกิดขึ้น **ที่พูดนี้ไม่ได้ยุให้คน ๒ ศาสนาทะเลาะกันนะ** เป็นแต่เพียงว่าท่าน ฌรณค์ ท่านบอกว่า ท่านไปพูดกับประธานาธิบดีของเขา ประธานาธิบดีของเขาก็บอกว่า รัฐบาลไม่ได้ยุ่งเป็นเรื่องของศาสนา ที่นี้ศาสนาจะเอาเงินมาจากไหนก็ทราบไม่ได้เหมือนกัน

รวมความว่า หันมาคุยกันในประเทศไทย ถ้าสงครามเกิดขึ้นจริงๆ เราจะเป็นอย่างไรรประการแรก เรายังไม่พูดถึงศาสนา ก่อน เอาสงครามทางด้านตะวันออกกลางมาพูดก่อน ถ้ามันเกิดขึ้นจริงๆ เราจะหนัก เรื่องน้ำมันนิดหน่อย แต่น้ำมันในประเทศไทย ถ้าเร่งรัดจริงๆ จะเหลือใช้เพราะอะไร **เพราะว่าน้ำมันในประเทศไทยนี้มีมาก** การเจาะบรรดาท่านผู้อ่าน และท่านผู้ฟัง ที่พูดนี้ก็ขอเดา คิดว่าท่านที่เจาะ เขาคงเจาะยังไม่ถึงเพดานจริงๆ ของน้ำมัน รวมความว่าถึงน้ำมันถึงใหญ่จริงๆ นะ **เราจะพูดตามความเป็นจริงแล้ว ประเทศจีนเขาก็มีน้ำมัน เขาอยู่สูงกว่าเรา ประเทศพม่าก็มีน้ำมัน อินโดนีเซียก็มีน้ำมัน มาเลเซียก็มีน้ำมัน แล้วก็ไทยละอยู่กลางทำไมจะไม่มีน้ำมัน**

ที่นี้เวลานี้การเจาะน้ำมัน การดูน้ำมันเขาว่าได้น้อยแต่ตามความรู้สึกของผู้พูด หรือตามข่าวหนังสือพิมพ์เขาบอกว่า ความจริงปริมาณน้ำมันที่ได้ มันมากกว่าข่าวที่เขาแจ้งมา ข้อนี้จะเท็จจริงประการใดก็ไม่ทราบ สุดแล้วแต่หนังสือพิมพ์ แต่เขาบอกว่าเขาแจ้งบอกว่าได้น้อย ก็ยังมีอีกหลายหลุมที่เจาะพบแล้ว **เขาบอกว่าไม่พอกับเชิงพาณิชย์จึงไม่ยอมดูดขึ้นมา** นี่ก็เป็นลีลาของพ่อค้าเป็นธรรมดา ถ้ากำไรน้อยเขาจะไม่เอาหรือจะมาพูดกันอีกทีหนึ่ง เวลานี้ทราบว่า คนไทยศึกษาเรื่องวิชาการเจาะน้ำมันมาได้ดีแล้ว มีความชำนาญพอแล้ว แล้วกำลังจะเจาะ ก่อนหนังสือจะออกคงจะเจาะกันแล้วละมัง เจาะก๊าซที่สงขลาใกล้ๆ กับบ่อเดิม จะเอาก๊าซมารวมกันเข้ากับท่อเดียวกันขึ้นมาใช้จะได้มีปริมาณสูง ถ้าบังเอิญรัฐบาลท่านหรือนายทุนท่านใดท่านหนึ่ง ในพื้นที่ที่ไม่มีสัญญาประมูลกับ บริษัทต่างๆ แต่น้ำมันมีมาก ปริมาณของประเทศไทยนี้

ถ้าจะลองเจาะอย่างต่างประเทศเขา เอาที่ใดที่หนึ่งก็ได้ สักที่หนึ่ง ที่พูดนี้ก็เป็นการสมมุติกันนะ จะเชื่อก็ได้ สักที่หนึ่ง **เพราะความรู้สึกว่ามีอยู่ว่าการเจาะที่แล้งมา เขาเจาะกันยังไม่ถึงผาผ่น หรือเพดานของถังน้ำมัน ซึ่งมันเป็นถังใหญ่คลุมจักรวาล มันเป็นทะเลอีกชั้นหนึ่งต่างหาก คือเป็นทะเลน้ำมันจริงๆ ประเทศไทยตั้งอยู่เหนือทะเลน้ำมัน จีนก็เช่นเดียวกัน แล้วก็พม่าก็เหมือนกัน บรูไนก็เหมือนกัน มันเป็นถังๆเดียวกัน ถ้าบังเอิญเราจะเจาะอย่างอังกฤษ ที่เขาบอกว่า อังกฤษเจาะที่ทะเลเหนือ เจาะลงไปลึกลงไปใต้ดินถึง ๖ กิโลเมตร ก็ได้น้ำมันขึ้นมาเพียงพอ แต่ประเทศไทยเราสำรวจแล้วว่า ที่ใดที่หนึ่งมีน้ำมันพอที่จะเจาะได้ ก็ลองเจาะสัก ๖ กิโลเมตร ถ้าเจาะสัก ๖ กิโลเมตรจะมีผลประการใด เรื่องนี้ก็ลองถามท่านผู้รู้ท่านหนึ่ง ท่านมีความชำนาญในด้านนี้มาก ก็เรียกว่า **ดร.สรรพศาสตร์** ท่าน ดร.สรรพศาสตร์ท่านบอกว่า ถ้าเจาะลงไปถึง ๖ กิโลเมตร ในถังน้ำมันที่มีพื้นแผ่นดินหนาหมายความว่า หลังถังนะลึกลงไป เจาะลงไปแค่ ๓ กิโลเมตร จะถึงผิวถังน้ำมันหรือหลังคาน้ำมัน ถ้าเจาะถึง ๖ กิโลเมตร ใต้ท่อที่เจาะลงไปนั้นจะจมไปในตัวน้ำมัน บ่อน้ำมันจริงๆ ครึ่งกิโลเมตร ถ้าเจาะในที่ดิน ที่บางจุดอยู่ไม่ไกลกรุงเทพฯนัก ในที่นี้ถ้าเจาะถึง ๖ กิโลเมตร ท่อจะจมลงไป ในเขตของน้ำมันประมาณ ๖ กิโลเมตร ถามท่าน ดร.สรรพศาสตร์ ถามว่า ถ้าเราจะดูตัวอย่างปัจจุบันนี้ ถ้าทำอย่างนั้นจะใช้ได้สักกี่ปี ท่านบอกว่า **เอาอย่างนี้ก็แล้วกันเอา ๓๐ เท่าของปัจจุบันใช้ไป ๕,๐๐๐ ปีน้ำมันยังไม่หมด ปริมาณยังไม่ลด****

นี่แหละบรรดาท่านผู้อ่านและท่านผู้ฟัง ถ้าบังเอิญท่าน ดร.สรรพศาสตร์ ท่านพยากรณ์ตามความรู้ของท่าน ถ้าตรงตามนี้ประเทศไทยเราก็ไม่จน อย่างอื่นจะไม่มีก็ไม่เป็นไร ไฟของเรา มี น้ำมันเราก็ถูก อดสาหกรรมของเราลงทุนถูก เพราะน้ำมันถูก เราจะขายต่างชาติได้ดี รัยจะนั้นประเทศไทยเราจะรวย

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เราคุยกันมาวันนี้ก็ป่วยแต่เกรงว่าเล่มที่ ๑๘ นี้จะไม่ครบ ทำไปแล้วบ้างตามสมควร แต่ไม่แน่ใจว่าจะครบหรือไม่ครบ ก็ลุกขึ้นมาทำหนังสือไปดูเวลาเหลือเวลาประมาณนาที่เศษๆ ก็ขอเตือนบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทซึ่งเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐา จงอย่าหวั่นไหวต่อสงคราม ขอยืนยันว่า ถึงแม้ว่าสงครามจะเกิดก็จริงแหละ แต่ **ทว่าเราจะไม่ตายเพราะสงครามโลก เราจะไม่อดตายเพราะสงครามโลก และนักเกษตรศาสตร์ก็ดี นักเกษตรศาสตร์นี้จะโชคดีมาก คือจะรวย ข้าวจะแพง พวกที่เลี้ยงสัตว์ก็ดี ราคาจะแพง จะร่ำรวยทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าไม่มีความประมาท บรรดาท่านพุทธบริษัท ประเทศไทยจะมีแต่ความ**

อุดมสมบูรณ์ เวลานี้ก็เหลือเวลา ๒๐ วินาที ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล
จงมีแด่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้อ่าน และผู้รับฟังทุกท่าน
(ฉั่มมวิโมกข์ "ฉบับพิเศษ" เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ หน้า ๒๒๖-๒๓๒)

ไทยจะเป็นมหาเศรษฐี

ท่านสาธุชนพุทธบริษัท วันนี้ยังเป็น วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๓๓ ตามเดิม แต่ว่าคุณเป็นตอนที่
๒ ตอนนี้อยู่ถึงตอนที่ **ไทยจะเป็นมหาเศรษฐี** ถ้าสงครามโลกเกิดขึ้น ท่านทั้งหลายคิดออกหรือยัง
ว่าสงครามโลกเกิดขึ้น และมันก็ไม่ได้เกิดกับประเทศไทยโดยตรง มันเกิดภายนอกประเทศ นอกเขต
ของไทย

เป็นอันว่า ลูกปืนก็ไม่มาถึงประเทศไทย เครื่องบินก็ไม่มาถึงประเทศไทย แต่ต้องระวังจรวด
เรื่องจรวดนี้ต้องระวังกันหน่อย เพราะจรวดมันมาจากใต้น้ำได้ มันยิงทางไกลได้ ถ้ามันจะเกิดขึ้นบ้าง ก็
เป็นขนาดย่อยๆ ตามจุดต่างๆ เป็นจุดเล็กๆ อาจจะมีจุดนี้บ้าง จุดนั้นบ้าง เป็นการทำให้รวน กำลัง
ของทหารรวน แล้วจะตั้งกลุ่มขึ้นบ้างจุด เป็นกลุ่มใหญ่หน่อย ก็ไม่มีอะไรน่าหนักใจ ก็รวมความว่า
สงครามโลกไม่มีเรื่องหนักใจ ในเรื่องการตายของเรา เรื่องรังสีของวิทยาศาสตร์ บุคคลที่นับถือ
พระพุทธเจ้าจะไม่ตายเพราะรังสีต่างๆ ตามที่บอกมาแล้ว

ทีนี้ความร้ายอะไรมันจะเกิดขึ้นบ้าง ประการแรก ขอบอกว่า เรื่องน้ำมันจะเป็นเหตุให้ร้าย
เพราะว่า ทุกประเทศต้องใช้น้ำมัน และอีกประการหนึ่งนั่นก็คือว่า ถ้าสงครามโลกเกิดขึ้นจริงๆ ถึงแม้ว่า
เราจะไม่ได้เข้าสงครามโดยตรง แต่ว่าทหารของประเทศบางประเทศจะต้องยกเข้ามาตั้งในจุดใดจุด
หนึ่งของประเทศไทย เวลานั้นก็ขายน้ำมันให้เขา เขาก็รวย ถ้ามีกองทัพอื่นเข้ามา มันจะดีหรือไม่ดี นี่
ก็เป็นเรื่องของการเมืองแต่มีความจำเป็นเกิดขึ้นก็ต้องยอมรับ ถ้ามีการยอมรับ รายได้ต่างๆ ของ
ประชาชนก็เกิดขึ้น

ทีนี้รัศมีสงคราม ในเมื่อมันไม่ถึงประเทศไทยเราก็ไม่มีความลำบาก บรรดาท่านที่ท่านา
ทั้งหลาย ท่านที่มีนา อยาเพิ่งขายนา ในราคาแพงมากนัก คือขายก็ขายเถอะ แต่อย่าขายให้มันหมด ก็
มีคนหลายคนมาบอกว่า มีที่ ๒๐ ไร่บ้าง ๓๐ ไร่บ้าง ๕๐ ไร่บ้าง ๑๐๐ ไร่บ้าง อยากรจะขาย ขายได้ไร่ละ
เป็นล้าน นี่ก็เห็นใจเหมือนกัน ความจริง เงินนับล้านเป็นของหายาก ก็เห็นใจ เขาอาจจะตั้งตัวอย่างใด
อย่างหนึ่งก็ได้ถ้าไม่ลืมตัว แต่ว่า บางท่านที่ไม่มีโอกาสจะขายนาของท่านได้ นาของท่านอยู่ไกลที่
เจริญ อยู่ไกลแม่น้ำ ไกลถนน ถ้าเขาจะซื้อ ก็ซื้อราคาถูก ท่านก็ไม่อยากจะขาย ท่านจะขายราคาแพง
ในที่สุดท่านก็ไม่มีโอกาสขายในเมื่อเวลานี้ไม่มีโอกาสจะขาย ท่านอาจจะเสียดายว่าที่นาของเราไม่ได้
ขาย เราไม่รวย

แต่ที่ว่าถ้าสงครามโลกเกิดขึ้นจริงๆ ท่านจะดีใจ เพราะนาท่านไม่ได้ขาย ทั้งนี้เพราะอะไร
เพราะข้าวของท่านออกมาราคาแพง มันจะขายได้ดี ทุกสิ่งทุกอย่าง มันก็จะแพงกันหมด ดู
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ทุกสิ่งทุกอย่างมันหายาก ยิ่งเขายังรบกัน โอกาสที่เขาจะทำมันก็มีน้อย เขาต้อง
ใช้เวลารบกันมากขึ้น ทีนี้เราก็ขายได้ดี

มาส่วนด้านของอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมก็มีมาก แต่ว่าอุตสาหกรรมก็ต้องระวังโรงงาน
โรงงานต่างๆ ต้องระวังระเบิดภาคพื้นดิน ไม่ใช่ระเบิดจากอากาศ ระเบิดภาคพื้นดินจะอาละวาด ถ้าจะ
ถามว่าหาทางป้องกันอย่างไร นี่เป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร หรือท่านเจ้าของโรงงาน
ทางด้านพุทธศาสนาก็มี บอกไม่ได้ จะบอกได้อย่างไรว่า เรานับถือพระพุทธเจ้าเท่ากันหรือเปล่า ถ้านับ
ถือเท่ากัน ก็เอาของที่ท่านให้ไว้ ท่านให้ ใว์นั้นก็คือ ความดี ของดี ถ้ามีไว้ ในรัศมีนั้นจะไม่มีอันตราย
จากภัยระเบิด และภัยโจมตีต่างๆ จะไม่เกิดขึ้น

เหมือนกันสมัยที่มี ผกค. ในที่ต่างๆ เคยถูกโจมตี และเจ้าของสถานที่นั้น เจ้าหน้าที่ในทีนั้น
เกิดมีความเคารพพระพุทธเจ้าขึ้นมา มีของอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงไว้เป็นเขต ในเขต
นั้นปรากฏว่า ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ไม่เคยถูกโจมตี หรือเข้าศึกยิงเข้ามา ก็ไม่เข้าสถานที่ตรงหน้าเข้า
ฐาน เป็นอันว่าทหารในเขตนั้นก็ปลอดภัย ข้อนี้เป็นสัญลักษณ์แสดงให้เห็นว่า **ถ้าเรานับถือ
พระพุทธศาสนาจริง และยอมรับนับถือพระพุทธเจ้าจริง สิ่งใดที่ท่านให้ไว้ สิ่งนั้นเราเคารพ
ด้วยความจริงใจและทุกท่านจะปลอดภัยจากสงครามโลกครั้งที่ ๓**

ทีนี้ถ้าโรงงานต่างๆ มีความเคารพพระพุทธเจ้า ด้วยความจริงใจจริงๆ โรงงานนั้นๆ จะพ้น
อันตรายจากระเบิด และการทำอันตรายต่างๆ จากสรรพาวุธจะไม่เกิดขึ้นกับโรงงานนั้น โรงงานนั้นใน

เมื่อผลิตของได้ก็จะขายดี รวย เขารบกัน เขาไม่มีเวลาทำ เรามีเวลาทำ เพราะเราไม่ต้องรบ เขาต้องสูญเสียเงินเพราะการรบ เราก็ขายของของเรา ในเมื่อของมันขาดราคาก็แพง ในเมื่อขายของได้ราคาแพงมากรัฐบาลก็ได้ภาษีอากรมากขึ้น ประเทศก็รวยคนในประเทศก็รวย นี่พูดถึงความร่ำรวยที่ไทยจะเป็นมหาเศรษฐี

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง น้ำมันตามจุดต่างๆ ที่บริษัทเขาเจาะไว้ เขาบอกว่า มันไม่พอใช้ มันก็จะปรากฏขึ้น เพราะเราไม่มีโอกาสซื้อน้ำมันต่างประเทศ ถ้าน้ำมันต่างประเทศจะซื้อได้ยากราคาแพง อันนี้เขาจะตั้งขึ้นมาใช้ ราคาเหมือนราคาต่างประเทศอย่างนี้ อุตสาหกรรมของเราก็จะรวยไม่ได้ ถ้าบังเอิญคนไทยอย่างฟาง ใช้หัวเจาะเล็กๆ หัวเจาะยากๆ เจาะลงไปลึกๆ แต่ตามหลักนักวิชาการเขามีอยู่ อาตามาก็ไม่ได้ค่านตามนั้นนะ ลองเจาะดูตามที่ ดร.สรรพศาสตร์ ท่านพูด ดร. สรรพศาสตร์ ท่านบอกว่า ที่ได้ก็ตามเจาะลงไป มันจะมีน้ำมัน แต่ว่า คิวตินมันจะลึก จะตื้นกว่ากันนั้นอีกอย่างหนึ่งต่างหาก เท่าที่เขาเจาะเวลานี้ยังไม่ถึงขุมน้ำมันจริงๆ มันไปถึงตอมเล็กๆ บนหลัมน้ำมันยังไม่ถึงถึงขุมน้ำมันแท้ ถ้าใช้หัวเจาะประมาณ ๖ กิโลเมตร อย่างอังกฤษเจาะ อย่างนี้ไม่ต้องใช้ก็บ่อแล้ว เพียงแค่ ๑๐ บ่อ ตั้งกันวันไม่รู้จักเท่าไร เท่าไรก็ไม่รู้จักหมด เราใช้ประมาณ ๓๐ เท่า หรือ ๓๐๐ เท่าของเวลานี้สัก ๑,๐๐๐ ปี มันก็ไม่หมด เพราะมันเป็นทะเลใหญ่ ดร.สรรพศาสตร์ท่านพูดอย่างนี้

ถ้าบังเอิญคนไทยของเราดีขึ้นมาได้เอง เราก็กดราคาน้ำมันให้ต่ำลงไป อย่างแพงที่สุดก็เท่าเรากันน้ำมันในปัจจุบัน รักษาราคาน้ำมันไว้ ต่างประเทศเขาต้องซื้อแพง เราถูก อุตสาหกรรมของเราก็มีราคาถูกขายได้กำไร กำไรมีมาก กำไรจากอุตสาหกรรม ด้วยกำไรจากเกษตรกรรมด้วย กำไรจากน้ำมันด้วย และก็มีกำไรมากมาย ประเทศไทยก็จะเป็นมหาเศรษฐี

ที่นี้ต่อไป มันก็มีเวลาเหลือ บรรดาท่านพุทธบริษัท ก็มาคุยกันว่า ถ้าสงครามโลกไม่เกิดจะว่าอย่างไร ก็ต้องตอบว่า ถ้าสงครามโลกไม่เกิดก็เป็นของดี แต่ว่าท่าน ดร.สรรพศาสตร์นี่ก็เช่นเดียวกัน ท่านบอกเขาไม่เรียกสงครามโลก เขาเรียกสงครามใหญ่ มันเป็นสงครามใหญ่ ไม่ใช่สงครามโลก

ก็เป็นอันว่า ถึงแม้จะเป็นสงครามโลกก็ตาม สงครามใหญ่ก็ตาม ถ้ามันเกิดขึ้นจริง เราก็เอาบทเรียนจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ มาใช้กัน

ประการที่ ๑

ผ้าในสมัยนั้น หากคนนุ่งผ้าดีได้ยาก ส่วนมากก็จะมีคนนุ่งผ้าขาดๆ เพราะเวลานั้นโรงงานทอผ้าของเรายังมีน้อย แต่เวลานี้โรงงานทอผ้าของเรามีมากแต่ก็ไม่แน่นอนนัก บางทีระเบิดเพลิงจะเกิดจากภาคพื้นดินก็ได้ ถ้าระเบิดเพลิงจากภาคพื้นดินเกิดกับโรงงาน โรงงานทอผ้าของเราก็จะสลายตัว ผ้าก็จะน้อย อันดับแรก เตรียมผ้าไว้ก่อน อันดับที ๒ เตรียมพื้นดินไว้ ถ้ามีอยู่บ้าง ไม่มากไม่มาย ก็อย่าเพิ่งรีบขายเกินไป ถ้าได้กำไรมากๆ เป็นล้านๆ ก็ไม่ว่าอะไร ขายเถอะ แล้วก็เก็บเงินไว้ให้ดี อย่าใช้ให้มันหมดตัว จงคิดว่า ถ้ามันหมดตัวแล้ว เราไม่มีทางจะหาที่ดินจะขายได้ใหม่

ประการที่ ๒

ก็เตรียมเนื้อ เตรียมกาย เตรียมใจ เตรียมใจไว้ถึงความจริงตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนว่า **โลกเต็มไปด้วยความทุกข์ โลกไม่มีความสุข โลกเป็นอนิจจัง หากความเที่ยงไม่ได้ ในเมื่อมันเป็นอนิจจังมันก็เป็นทุกข์ ในที่สุดก็เป็นอนัตตาตายหมด** ถ้ามันเป็นอย่างนั้น ก็ไม่เป็นไร ความจริงเป็นอย่างนั้น ถ้าเราอมรับก็ไม่มีอะไร ถ้าจิตไม่ยอมรับ มันก็มีความดิ้นรน มันก็มีความเร่าร้อน ถึงจะดิ้นรน จะเร่าร้อนขนาดไหนก็ตามเราก็จะหนีไม่พ้น ในเมื่อหนีไม่พ้น เราก็ต้องทนสู้ ทนสู้กับภาวะสงคราม ที่นี้เราจะสู้กับใคร เราก็สู้กับตัวเอง นั่นคือ ต้องใช้น้อย กินน้อย นอนมากๆ และตื่นไวๆ ใช้กำลังร่างกายทำการงานให้ดี ได้พูดอย่างนี้ก็พูดเรื่อยเรื่อยไป

เป็นอันว่า ตามคำพยากรณ์ของ ดร. สรรพศาสตร์ ท่านบอกว่า ประเทศไทยจะเป็นมหาเศรษฐี แล้วคนไทยทุกคนจะเป็นเศรษฐีใหม่ ก็ต้องขอบอกว่า คนไทยทุกคนไม่เป็นมหาเศรษฐีทุกคน แต่ว่าก็มีจำนวนมาก ก็จะเป็นลูกศิษย์มหาเศรษฐี คือเป็นคนงานของมหาเศรษฐี เราก็จะเป็นเศรษฐีเล็กในครอบครัวเล็กๆ ได้เหมือนกัน สมมติว่าครอบครัวใดยังไม่เคยมีเงินล้าน ครอบครัวเล็กๆ ประเภทนั้นจะมีเงินล้านใช้ ประเภทครอบครัวที่มีเงินแสนใช้ต้องถือว่าเป็นครอบครัวที่ยากจนมาก ถ้าบ้านไหนมีเงินล้านใช้ ถือว่าเป็นบ้านที่พอมิ พอกินพอใช้ พอหาได้เลี้ยงตัวรอด ที่มีเงินเหลือเป็นแสน ก็ถือว่าเป็นเลี้ยงตัวรอดเหมือนกัน ที่ได้มาอย่างนี้เพราะว่า เรามีกำไรจากสงคราม แต่เราไม่ยอมให้เกิดสงคราม

ที่นี้มาพูดอีกทีหนึ่งที่ **ดามัส** ท่านบอกว่าศาสนาคริสต์จะสลายตัว แต่ศาสนาอิสลามท่านไม่ได้บอกว่า จะสลายตัวหรือเปล่า แต่ว่าพระพุทธเจ้าเคยตรัสบอกว่า ถ้าสงครามเกิดขึ้น หลังกึ่งพุทธกาลแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วกล่าวว่า ยักษ์นอกพุทธศาสนาจะรบราฆ่าฟันซึ่งกันและกัน จะตายไปฝ่ายละครึ่ง จึงจะเลิกรำกัน

ตอนนี้ ด้านศาสนาของเขาก็จะมีการหย่อนตัวลงไป เพราะความทุกข์ความเศร้าโศกเสียใจ ความเสียหายเกิดขึ้น ตายไปฝ่ายละครั้งนี้ไม่ใช่เล็กน้อยนะ บรรดาท่านพุทธบริษัทที่เชื่อพระเจ้าจะน้อยลง หรืออาจจะสลายตัวอย่างท่านตามสบอกก็ได้

ที่นี้มาพูดถึงพุทธศาสนาบ้าง ทางพุทธศาสนาถ้าสงครามใหญ่เกิดขึ้นจริงๆ ทางพุทธศาสนาจะรุ่งเรืองขึ้น ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าพุทธศาสนาจะรุ่งเรืองได้ จะมีความอุดมสมบูรณ์ได้ เพราะ คนเห็นทุกข์ ในเมื่อคนเห็นทุกข์ ก็ยอมรับนับถือศีลธรรมมากขึ้น เฉพาะอย่างยิ่งนับบวชฝ่ายปฏิบัติ สำหรับฝ่ายปริยัตินั้นก็อีกฝ่ายหนึ่งต่างหาก คือท่านเรียน แต่ท่านยังไม่ได้ทำ เรียนรู้ จะถือว่าไม่ดีไม่ได้ ท่านก็ดี ท่านมีความรู้ ความรู้ในด้านปริยัติก็จะเจริญขึ้น ในช่วงนั้นอาจจะมีพระที่ได้อภิญา หรือว่านักปฏิบัติที่เป็นฆราวาสที่ได้อภิญาเกิดขึ้น ถ้ามีนักอภิญาเกิดขึ้น บรรดาท่านพุทธบริษัทอันตรรายต่างๆ จะเกิดขึ้นได้น้อยเต็มที เพราะอาศัยอภิญาช่วย และนอกจากนั้นความเจริญรุ่งเรืองทางด้านจิตใจของเรา ก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาก เพราะเราไม่เสียหายมาก เรามีความสุข ในเมื่อเขาเลิกรบกัน เขาก็ขาดเกือบทุกอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหารการบริโภค เขาก็ขาดเราก็อาย เครื่องมือเครื่องใช้เขาขาด โรงงานประเทศไทยของเราเวลานี้มีมาก เราก็อาย

รวมความว่า ทุกอย่างมันก็จะมีความก้าวหน้า จะมีความร่ำรวย ดูตัวอย่างประเทศเยอรมันกับประเทศญี่ปุ่น เมื่อหลังสงครามโลก ถูกบีบบังคับห้ามไม่ให้มีทหาร พอ ๒ ประเทศ ไม่มีทหารขึ้นมา ไม่ต้องเสียเงินค่างบประมาณทหาร เพราะว่างบประมาณทหารต้องเสียมาก เรื่องอาวุธยุทธโศปกรณ์ต้องเตรียม เตรียมไว้บ้างที่ไม่ได้ใช้ ล้าสมัยต้องซื้อใหม่ ของเก่าก็เก็บไว้ หรือว่าขายไป

ที่นี้ในเมื่อไม่ต้องเตรียมการรบ ไม่ต้องเตรียมทหาร งบประมาณก็เหลือใช้ ประเทศก็มีความร่ำรวย ประเทศไทยเราก็อายนั้น ในสมัยเมื่อเขารบกัน เราก็อายยามประวิงทุกอย่าง อย่าให้มีการรบ ถ้ามันมีความจำเป็นจริงๆ ก็จำกัดสถานที่รบ นั้นหมายความว่า สงครามใหญ่ ไม่มีใครเข้ามาในประเทศไทย พวกเขาตีกันทางโน้น เขาไม่ตีมาทางนี้ เขาอาจจะตีไปทางยุโรป ตีไปทางอเมริกา เขาไม่ตีมาถึงประเทศไทย แต่ว่าประเทศไทยก็ต้องมีส่วนร่วม ร่วมร่วมในความทุกข์ที่จะเกิดสงคราม

ที่นี้ในเมื่อเขาไม่ตีเข้ามาถึง เราก็อมีความอุดมสมบูรณ์ แต่ทั้งนี้ขอทิ้งท้ายไว้นิดว่า ดีเล็กมีนะ ดีใหญ่ไม่มี มีแต่ดีเล็กก่อกวน สงครามก่อกวนจะมีเป็นของธรรมดาทั้งนี้ก็ต้องเชื่อความสามารถของรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ทหาร ตำรวจ จะสามารถปราบปรามได้ ถ้าถามว่า เขาใช้รัศมีอาวุธเคมี ใช้รังสีต่างๆ ก็ขอตอบว่า เป็นเรื่องเล็กๆ พุทธศาสนาป้องกันได้แน่ อันนี้ขอยืนยัน จะเป็นนิวตรอน นิวเคลียร์ นิวอะไรก็ตามเถอะ ขอยืนยันว่า พุทธศาสนาป้องกันได้แน่ แต่ว่าทั้งนี้ท่านทั้งหลายต้องไปหาจากพระที่เป็นนักปฏิบัติทางด้านจิตใจ ที่ท่านเข้าถึงฌานโลกีย์ทรงตัว ก็ทรงความเป็นอภิญา

ถ้าถามว่า เวลานี้จะหาที่ไหน ก็ต้องขอตอบว่าเวลานี้อย่าเพิ่งหา อาจจะมีอยู่ที่ไหนบ้างก็ได้ แต่ไม่มีใครเขาบอกกัน ถ้าถึงเวลานั้นจะปรากฏตนเอง ท่านจะแสดงออกมา ให้เห็นถึงความปลอดภัยว่าท่านสามารถจะป้องกันได้ ถ้าท่านองค์ไหนจะเป็นพระก็ดี จะเป็นฆราวาสก็ดี ไม่ได้ หมายความว่าพระเสมอไป ฆราวาสที่มีความสามารถก็มีมาก ก็สามารถจะป้องกันได้ สามารถจะทำได้ ก็พึ่งท่านนั้น ท่านต้องให้เป็นที่พึ่งแน่นอน ทั้งนี้เพราะอะไร ถ้าหากว่าเราทั้งหลายตายกันหมด ท่านก็ตายเหมือนกัน ท่านอดตาย เพราะว่าท่านต้องอาศัยพวกเรากิน พวกเราหากินหาใช้เหลือ เราก็อให้ท่าน

อย่างสมมุติว่า ถ้าพระบิณฑบาต เราก็อถวายพระ ถ้าชาวบ้านอด ชาวบ้านตายหมด พระก็ตายเพราะไม่มีใครจะให้ ขอนี้ฉันใด เวลานั้นก็ตาม ท่านที่ทรงอภิญา จะเป็นพระก็ตาม จะเป็นฆราวาสก็ตาม ไม่มีใครปิดความสามารถ สามารถจะป้องกันรังสีต่างๆได้ และป้องกันสรรพอาวุธได้ตามกำลัง แต่บุคคลที่ต้องตายไปบ้าง นั้นก็หมายความว่า บุคคลที่มีอายุถึงอายุขัย บุคคลที่มีอายุถึงอายุขัยนี้ เราป้องกันไม่ได้ มันมีความจำเป็น คนประเภทนี้ จะรบก็ตาย ไม่รบก็ตาย นอนเฉยๆ ก็ตาย กินข้าวอยู่ก็ตาย นอนหลับก็ตาย คุดกันก็ตาย เพราะถึงอายุขัย เวลานั้นมันต้องตาย

ก็รวมความว่า ประเทศไทยไม่ต้องหนักใจ ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคน ยอมรับนับถือความดีของพระพุทธเจ้าไว้ ความดีที่พระพุทธเจ้าให้ไว้ก็มี ๔ อย่าง เอาสัก สอง ๔ อย่าให้เป็นการไ้ห่วยละ ๔ นี้หนึ่งก็เราอย่างงายๆ คือ **สังคหวัตถุ ๔ คือ**

- ๑. ทาน การให้** ให้มีการสงเคราะห์ซึ่งกันและกันเข้าไว้ สร้างความรักเข้าไว้ อย่าสร้างศัตรู การให้ท่านเป็นการทำลายล้างศัตรู ไม่ให้เกิดศัตรูขึ้นมาเพราะเราบุคคลผู้รับยอมรักในบุคคลผู้ให้
- ๒. ปิยวาจา พูดดี** พูดให้คนที่รับฟังมีความสุขจากคำพูดของท่าน เขาก็จะรักเรา ในเมื่อเขารักเรา เราก็อมีความสุข
- ๓. ช่วยเหลือการงานซึ่งกันและกัน** ถ้าเขาเกินวิสัยเราช่วย เขาก็จะเกิดความรัก
- ๔. เราไม่ถือตัวไม่ถือตน** การไม่ถือตัวไม่ถือตน จัดเป็นปัจจัยให้เกิดความรัก

อันนี้เป็นความดีที่พระพุทธเจ้าให้ไว้เป็นอันดับแรก รักษากฎ ๔ ประการนี้ได้ บรรดาท่านทั้งหลาย เราจะมีแต่คนรัก เราจะไม่มีคนเกลียด ทีนี้ถ้าจะถามว่า ในเมื่อเขาประกาศสงครามกัน เขาไม่รู้จักกัน เขายังจรวดมา จะทำอะไร มันก็เป็นของไม่ยาก เขาจะยิงมาหรือไม่ยิงมา เราก็ภาวนา พุทโธ ไว้ จิตใจยอมรับนับถือพระพุทธเจ้าโดยตรง สิ่งใดที่พระพุทธเจ้าทำไว้ ท่านให้ไว้เรานับถือด้วยความจริงใจ สิ่งนั้นท่านทั้งหลาย จะป้องกันอันตรายท่านได้อย่างแน่นอน และประการต่อไปอีก ๔ อย่างก็คือ พรหมวิหาร ๔

๑. เมตตา ความรัก สร้างความรัก ทำจิตใจเกิดความรักทั้งคน และสัตว์ทั้งโลก ถือว่าเราเป็นมิตรกัน

๒. มีความสงสาร คอยเกื้อกูลกันไว้เสมอ อย่าเห็นแก่ตัว

๓. ยินดีเมื่อบุคคลอื่นได้ดี ไม่อิจฉาริษยาใคร

๔. เมื่อบุคคลนั้นถึงอายุขัยต้องตายเพราะอายุ ต้องตายตามกาลเวลาเราก็ วางเฉย

ในเมื่อมีความดีอีก ๔ ประการอย่างนี้แล้วบรรดาท่านพุทธบริษัท ทุกคนจะปลอดภัย อย่าลืมสังคหวัตถุ ๔ เป็นความดีเล็กน้อย ความดีขั้นต้น พรหมวิหาร ๔ เป็นความดีสูงสุด คือ เมตตา ความรัก กรุณา ความสงสาร มุทิตา มีจิตอ่อนโยน เห็นใคร่ได้ดีพลอยยินดีด้วย อุเบกขา วางเฉยเมื่อเหตุร้ายเกิดขึ้น ไม่สามารถจะยับยั้งได้ ก็ทำใจวางเฉย ไม่ดีนรณ ยอมรับตามความเป็นจริง

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัทชายหญิง เวลาเหลือประมาณ ๕ นาที ก็คุยกันไปคุยกันมา ย้อนถึงสงครามโลกครั้งที่ ๒ อีกสักนิดหนึ่งว่า ทำไมถ้าสงครามใหญ่เกิดขึ้น คนไทยจะมีความมั่นคงในพุทธศาสนามากขึ้น จะชี้ตัวอย่างให้เห็นสักอย่างหนึ่งเพราะสมัยนั้นผู้พูดอยู่ในกรุงเทพฯ คั้นไต่ถ้ามีปกติ เครื่องบินไม่มาทิ้งระเบิด เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ ตอนเข้าไปบิณฑบาตเวลานั้นคนหนีระเบิดมาบ้านนอกกันมาก มาต่างจังหวัดกันมาก คนใส่บาตรมีน้อย พอกินแค่เช้า เพลไม่พอกิน แต่ว่าบังเอิญคืนไหนถ้ามีเครื่องบินมาโจมตีทิ้งระเบิด เวลาเข้าไปบิณฑบาตปรากฏว่ามีคนใส่บาตรมากเป็นพิเศษ ไปไม่ทันถึงครึ่งทางก็เต็มบาตร ยามปกติไปจนสุดทาง แล้วก็เดินทางกลับ ยังไม่ถึงครึ่งบาตร แต่คืนไหนมีเครื่องบินมาโจมตี รุ่งเช้าคนทำบุญกันมาก

จะเห็นว่า คนที่มีความรู้สึกว่า ชีวิตของเราใกล้ความตาย ไม่มีความประมาท คือเขาจะถือว่าเป็นการฉลองชีวิตที่เกิดใหม่จากการโจมตีของข้าศึก ข้าศึกทิ้งระเบิดก็ทิ้ง ยิ่งกราดด้วยปืนกลก็ยิง แต่เขาก็ปลอดภัย จึงทำบุญกันใหญ่ ขอนี้ฉันใดบรรดาท่าน พุทธบริษัททั้งหลาย ในเมื่อสงครามใหญ่มันเกิดขึ้นเป็นสงครามที่น่ากลัว อาวุธในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ถือว่าเป็นอาวุธดีแล้วนะ ล้าสมัยไปแล้ว เครื่องบินสมัยนั้น เป็นเครื่องบินที่ดีที่สุด เวลานี้เขาเลิกใช้แล้วเครื่องบินสมัยใหม่ เขาดีกว่าสมัยนั้นมาก อาวุธที่ใช้ใหม่ ดีกว่าอาวุธสมัยนั้นมาก

ทีนี้ถ้าสงครามเกิดขึ้น ชาวคราวก็ยอมถึงกันเวลานี้มีทั้งวิทยุ มีทั้งโทรทัศน์ถ่ายทอดจากดาวเทียมเราสามารถจะเห็นภาพได้ ในเมื่อเห็นการสูญเสียความตายเกิดขึ้น ความทุกข์ก็เกิดขึ้น จิตใจก็เริ่มเป็นกุศล เวลานั้นบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนก็จะมี ความมั่นคงในพุทธศาสนามากขึ้น เพราะกลัวตาย

สำหรับอีกด้านหนึ่ง ท่านนักปฏิบัติที่เจริญสมาธิจิต ก็จะเร่งรัดตัวเอง ให้ทำสมาธิให้ดีขึ้น โดยหวังอย่างเดียวว่า ถ้าตายแล้วไม่ขอเกิดใหม่ อย่างเร็วที่สุด ตายจากความเป็นคน ไปสวรรค์ก็เอาหรือถ้าดีกว่านั้นไปพรหมก็ได้ ถ้าดีกว่านั้น ไปนิพพานก็ได้ ท่านจะเร่งรัดตัวเอง การเร่งรัดตัวเองประเภทนี้กำลังใจจะมีสมาธิ ในที่สุดอภิญญาก็จะเกิดในเมื่ออภิญญาเกิด ก็จะใช้ผลของอภิญญาและญาณต่างๆ ที่ได้จากสมาธิ และวิปัสสนาญาณ เอามาช่วยบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ให้มีความสุขปลอดภัย

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมองดูเวลาก็เหลือเวลานาทีเศษๆ ในตอนนี้ก็ขอสรุปว่า ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย อย่าลืมมองคัมภีร์พระบรมโลกเชษฐ เตரியมตัวตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปว่า

เราจะบูชาพระทุกวันนึกถึงพระพุทธเจ้าก่อนหลับ ตื่นใหม่ๆ นึกถึงพระพุทธเจ้า บูชาพระ บูชาพระอย่างอื่นไม่ได้ ก็ว่า นะโม ตัสสะ ฯ ๓ จบ ด้วยความเคารพใน พระพุทธเจ้าจริงๆ แล้วว่า

พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง

ธัมมํ สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่ง

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง

แค่นี้ก่อนหลับ และตื่นใหม่ๆ ทุกวัน บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายทุกท่าน จะปลอดภัย และมีความร่ำรวย

เวลานี้หมดเวลาแล้ว ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณพูนผล จงมีแต่
บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟัง และผู้อ่านทุกท่าน
(ธัมมวิโมกข์ "ฉบับพิเศษ" เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ หน้า ๒๓๓-๒๔๐)

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ

การให้ธรรมะเป็นทาน ชนะทานทั้งปวง

(หนังสือเล่มนี้ถูกจัดพิมพ์ที่ บริษัทเยลโล่การพิมพ์ โทร ๐๒ ๔๖๕ ๓๔๗๓ / ๔๖๕ ๙๑๖๕)

(หนังสือเล่มนี้มีทั้งหมด ๑๗๗ หน้า)

ขอพิมพ์ถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา

จบบริบูรณ์
พิมพ์โดย กวางน้อย